

Hoàng Vi Kha

Còn Lại Một Linh Hồn

Khi tôi bước vào căn phòng đã có khoảng năm mươi người hiện diện. Hầu hết họ đều là những người Ấn, một số ít người Mỹ và đại diện duy nhất về phía Đông Nam Á chỉ có mỗi mình tôi. Tìm một chiếc ghế trống ở băng sau cùng, tôi mệt mỏi ngồi xuống, lặng im đảo mắt nhìn chung quanh.

Căn phòng không lớn lắm gồm hai hàng ghế và một bức vách nhỏ bằng gỗ mỏng chắn ngang một khoảng để làm khu vực làm việc cho các nhân viên phỏng vấn. Cả gian phòng quét vôi màu xám, vuông vức, không một ô cửa sổ nào cả.

Từ trần, chiếc quạt máy chậm rãi xoay đều cổ xưa đi cái không khí ngột ngạt mà tôi đang cảm nhận.

Nhìn đồng hồ, tôi đến sớm hơn giờ hẹn độ nửa tiếng. Nhưng cách làm việc chậm chạp, lè mề của các nhân viên văn phòng hứa hẹn rằng tôi sẽ phải ngồi đợi đây khá lâu.

Vớ lấy tờ báo ai đó bỏ trên chiếc ghế trống cạnh bên, tôi lướt mắt qua mục thể thao nhưng không chăm chú lắm, cốt chỉ để giết thời giờ chờ đợi mà thôi.

- Xin lỗi, có ai ngồi đây không ? Một người đàn ông da vàng trịnh

trọng trong bộ âu phục màu xám xuất hiện cạnh tôi hỏi bằng Anh ngữ - Không ! Tôi trả lời rồi lại dán mắt vào tờ báo.

Nhưng trong lòng tự dừng lại nghĩ:

- thế là có hai mạng da vàng.

Người đàn ông cởi chiếc áo khoác rồi ngồi xuống cạnh tôi. Mùi nước hoa thoang thoảng từ người ông ta khiến cho tôi bật nháy mắt -

Excuse me ! - Bless you ! - Thanks ! Cả hai nói, nhưng không ai nhìn đến ai cả. Ông ta cũng mở tờ tạp chí Time ra chăm chú đọc. Gian phòng thỉnh thoảng vắng vắng tiếng xù xì trao đổi và tiếng gọi tên lạnh lạnh của các nhân viên phỏng vấn.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Tôi đã đọc tờ nhật báo thể thao đến lần thứ ba rồi mà cái tên của mình vẫn còn chưa được gọi. Chán chường, tôi buông tờ báo định đứng dậy bước ra ngoài cho thanh thản tí thì chợt bắt gặp dòng chữ " Vietnam, revisiting " in to trong trang báo Time mà người đàn ông ngồi cạnh đang đọc. Bức hình chụp thành phố Sài gòn lúc về đêm làm cho tôi chú ý và chợt dấy lên một nỗi bức xúc là lạ - That s where I came from ! Tôi buột miệng nói cùng người đàn ông ấy. Ông ta ngưng đọc, ngước lên nhìn tôi một chốc rồi trả lời bằng Anh ngữ - Nghe nói Việt Nam đang có nhiều thay đổi. Tôi cũng mừng cho tổ quốc của anh.

ông ta chìa tay về phía tôi và tự giới thiệu:

- Tôi là Yu Ming ! Người Trung Hoa Tôi bắt lấy bàn tay rắn chắc của ông ta, rồi quyết định ngồi xuống trò chuyện cùng ông Ming - Trùng hợp, tôi cũng tên Minh ! Tên của ông dịch sang tiếng chúng tôi là Minh.

- Anh biết tiếng Hoa à ?
- Không nhiều lắm. Thực ra, tổ tiên tôi là di dân người Hoa - Vậy là bà con cả. Ông ta cười thân mật. Tôi hỏi ông:
- Ông sang Hoa kỳ lâu chưa ?
- Cũng gần 10 năm rồi ! ông ta gấp tờ báo lại rồi thở dài:
- Ngày hôm nay tôi chính thức giết tôi ! Tôi ngạc nhiên, không hiểu. Ông ta liền bật cười nhẹ giải thích:
- Ngày hôm nay sẽ không còn cái tên Yu Ming nữa đó mà.

Tôi chột chưa chút theo:

- Vâng, ngày hôm nay tôi cũng không còn là người Việt Nam.
- Xin lỗi, cho tôi hỏi thăm tí không ? Cuộc trò chuyện của chúng tôi bị xen ngang bởi một người đàn bà ngồi hàng ghế trước mặt. Giọng nói của bà ta khá trong. Cách phát âm Anh ngữ cũng rất chính xác Tôi và ông Ming cùng đưa mắt nhìn bà ta hàm ý chờ đợi lắng nghe Người đàn bà trẻ có mái tóc cắt ngắn ôm lấy gương mặt trái xoan duyên dáng ấy lại tiếp - Xin lỗi, hai vị có bài học cho trả lời phỏng vấn không ?

Tôi lắc đầu. Ông Ming thì vội mở chiếc cặp da trao ra cho bà ta một sấp giấy đánh máy - Cám ơn ! ông có cần bây giờ không ? Tôi muốn mượn đọc qua tí ông Ming nở nụ cười thân thiện:

- Cô có thể dùng nó. Tôi không cần nó nữa ! - Còn anh ? Bà ta xoay sang tôi hỏi. Tôi cười lắc đầu. Ông Ming xen vào:
- Anh ta là học sinh đại học mà. Mấy câu hỏi lịch sử thường thức thì tôi nghĩ anh ta biết cả rồi Tôi ngạc nhiên:
- Sao ông biết tôi còn là học sinh ?

ông Ming neho mắt chỉ cái thẻ sinh viên đang kẹp trên bìa hồ sơ của tôi - Ồ, ông cũng tinh mắt quá ! - Thương gia kiêm phóng viên mà ! ông Ming trả lời với vẻ mặt của một người giàu kinh nghiệm quan sát.

- Tôi là Rebecca ! Người đàn bà tự giới thiệu với một nụ cười duyên dáng.

Tôi nhìn bà ta thăm đoán bà là một di dân gốc Trung Đông. Bà có đôi mắt tròn và đôi chân này thấp được trang điểm tỉ mỉ khiến cho vòm mắt của bà càng thêm sâu và đen với lớp màu vẽ sậm. Nổi bật nhất trên gương mặt của bà là đôi môi nhỏ sơn màu đỏ bóng với đôi hàm răng trắng đều đặn.

Sau khi bắt tay nhau xong, Rebecca cầu nhàu:

- Tôi cứ lu bu mãi với thương nghiệp của mình nên đã gần 8 năm rồi mới quyết định nhập tịch. Tưởng nhập tịch đơn giản, nào dè phải qua nhiều giai đoạn quá.

Tôi nhìn quanh gian phòng. Hầu hết mọi người đều đang chăm chú học thuộc lòng những câu trả lời cho cuộc thi vào quốc tịch. Ông Ming gật gù, giọng nói pha tí mỉa mai, châm biếm:

- Cường quốc mà ! hằng ngày trên thế giới này có biết bao nhiêu người mong muốn được như chúng ta có cái cơ hội để trở thành người Mỹ - Người Mỹ hạng nhì ! Tôi bổ sung. Cả Rebecca và ông Ming đều phì cười - Ở quê hương của tôi, Pakistan, hầu như là chinh chiến và hỗn loạn. Ai cũng mơ về nước Mỹ như một giải thoát. Nực cười thật.

- Người nước tôi phần đông cũng thế. Ông Ming tiếp lời Rebecca Có

những cô gái chỉ vì muốn sang Hoa kỳ mà đồng ý hôn nhân với một người có quốc tịch Mỹ thật dễ dàng. Đời sống thực sự có lắm chuyện khôi hài, trở trêu Rebecca tiếp tục nói chuyện cùng ông Ming, trong khi trong tôi là những bụi ngùi cho riêng chính mình. Những gì mà hai người họ kể nào có khác những tình cảnh của riêng một Việt nam. Quả thật, ngày đó, tôi đã luôn mơ tưởng được đặt chân đến Hoa kỳ, nơi mà tôi tin rằng đó chính là vùng đất của tự do và cơ hội tiến triển kiến thức. Bạn bè trung học của tôi thừa ấy, hễ có dịp nói đến Hoa kỳ thì đứa nào cũng ngồi mà mơ. Đôi khi, vài cuốn sách báo gửi về từ Mỹ, được bọn tôi truyền tay nhau, trân quý như báu vật, và xem chúng như những bằng chứng rõ ràng nhất về một "thiên đường tự do".

Thửa còn bé, mỗi lần gia đình có giấy báo đi lãnh quà từ Mỹ gửi về, tôi vui như trúng vé số. Hầu như suốt ngày hôm đó lòng tôi chỉ biết hân hoan, nôn nóng chờ đợi để được nhìn từng món quà một. Rồi nào là áo quần với các nhãn hiệu Made in USA, các hộp kẹo Chocolate, Chewing gum, nho khô, phô mai, kem đánh răng, giày dép....thậm chí chỉ nội cái mùi thơm nhẹ dịu để bảo quản hàng hóa trong lúc di chuyển cũng đã có thừa sức lôi cuốn tôi. Lúc ấy, vào trường tiểu học, mặc quần jeans Mỹ, nhai thổi kẹo cao su của Mỹ, xài cục tẩy của Mỹ, đi đôi giày của Mỹ, là được liệt vào hạng gia đình giàu có. Đám bạn không có thân nhân tại nước ngoài, giờ ra chơi, ngồi ăn củ khoai lang luộc mà mẹ chúng gói theo để làm quà, cứ giương mắt nhìn chăm chăm vào hộp nho khô trên tay tôi. Hộp nho khô bé tẹo mà tôi không dám ăn liền, mỗi ngày chỉ nhai vài hột và

chia cho mỗi đứa vài hột. Chỉ một vài hột thôi, nhưng rất đủ để chúng tôi thích thú, hăng hái ăn trọn cả tô cơm độn mì sợi một cách ngon lành. Lũ em tôi, sau khi ăn xong những viên kẹo chocolate, luôn đem cất các mẫu giấy gói kẹo trong tủ áo quần, gìn giữ chúng như một bảo vật cạnh các thứ mà chúng yêu quý nhất. Thế đó, nước Mỹ đã trở thành một biểu tượng của sự giàu có, của nơi chốn thần tiên nhất trên địa cầu này. Thậm chí đến bây giờ, người Việt nam vẫn còn tin rằng chỉ cần đặt chân đến nước Mỹ thôi, cuộc đời sẽ sung túc, ấm no, y như rằng bước chân ra cửa là có tiền vung vãi cho xài. Lòng tôi càng bùi ngùi khi nghe câu nói của Rebecca:

- Ở nước chúng tôi, nhập tịch chắc chỉ có những người đến từ các vùng đất đói nghèo xung quanh vì không còn chỗ để mà đi Đó là quốc gia của Rebecca, còn quốc gia của tôi ?

Biết bao giờ mới có cái ngày người ta mong muốn được làm công dân Việt nam ? Biết bao giờ ở Việt Nam, văn phòng nhập tịch mới có cái cảnh đoàn người xếp hàng dài chờ chực từ sáng sớm để mong có được một tờ đơn xin làm công dân Việt nam ? Chỉ nói riêng người Việt nam thôi, những người Việt Nam đã không còn quốc tịch Việt Nam. Có lẽ, cái ngày ấy chỉ xảy ra trong một câu truyện hài, vì sự thực, ở trong nước, vẫn còn không ít người Việt nam muốn bỏ đi, và ở ngoài nước, vẫn còn không ít người gốc Việt muốn chối bỏ gốc Việt.

Tôi thở dài như để cảm thông cùng Rebecca, nhưng thực sự là muốn trút bỏ đi những suy nghĩ mà luôn làm tôi đau lòng. Chợt nhớ ra câu nói của ông Ming khi nãy, tôi liền đổi đề tài:

- Ông là phóng viên à ?

Nụ cười trên môi của ông Ming chợt ngưng lại. Gương mặt vuông vức với mái tóc cắt ngắn, đôi mắt sáng sau gọng kính vàng của ông tỏ vẻ trầm ngâm, phảng phất buồn. Ông im lặng một chốc, rồi lại mỉm cười, xua tay - Đã là quá khứ lâu rồi ! Từ khi tôi còn ở Trung quốc.

- Hiện giờ ông còn viết không ? Rebecca hỏi theo - Không, không còn viết nữa ! Tôi nhìn vào đôi mắt của ông Ming sau đôi kính dày.

Trong đôi mắt ông tôi thấy rõ nét chán chường một điều gì đó.

- Ông Ming nè ! Tôi gọi chuyện, không giấu gì ông, tôi cũng là một người cầm bút. Tôi biết, ở tuổi như tôi, viết có thể chỉ là một sở thích. Nhưng ở tuổi như ông thì viết không chỉ đã là một cái nghề mà còn là một cái nghiệp nữa. Vì vậy, tôi nghĩ khó có thể bỏ một cách dễ dàng.

- Tôi cũng đồng ý thế ! Rebecca xen vào, cái gì đã gọi là nghiệp rồi thì khó bỏ. Cứ như tôi đây, khi còn ở Pakistan, tôi là một họa sĩ. Với hội họa, tôi là một kẻ si mê điên dại. Sang đến Hoa kỳ, vì môi trường sống, tôi và ông nhà phải đổi sang buôn bán tạp hóa. Nhưng những tất bật của đời vẫn không thể buộc tôi bỏ cây cọ - Hai vị nói đúng lắm ! ông Ming vuốt nhẹ mớ tóc hoa râm của ông, rồi chậm rãi giải bày:

- Khi còn ở trong nước, tôi làm phóng viên, làm nhà báo, nhà văn, nhưng tôi lại không thể viết hay ấn loát những gì mà tôi thực sự muốn viết. Khi đó, tôi cũng như hầu hết mọi người khác đều nghĩ đến Hoa Kỳ như một vùng đất của tự do, nơi mà tôi có thể nói lên tiếng nói của lương tri. Nhưng đã phải khá lâu, và khá vất vả, tôi mới

đặt chân đến được đây.

- Vậy thì tại sao ông lại bỏ viết ? Rebecca nóng lòng.

Tôi thì nhẫn nại hơn, chăm chú chờ đợi.

- Chuyện đời khó biết mà cô ! ông Ming cười nhạt, rồi ngửa người ra sau, trút một hơi thở dài:

- Ban đầu tôi sang đây, tôi viết nhiều lắm. Tôi không ngại mệt mỏi, mang khả năng của mình phục vụ cho các Hoa kiều qua một số tờ báo. Nhưng, cảnh đời cơm cháo, thịt thà không nhiều, nên lắm kẻ tranh giành. Tôi viết những bài thời sự, những mẫu truyện phóng sự hay tin tức thì không bị bài bác đã may mắn rồi còn lại bị thất thu nữa. Người ta kêu tôi viết quảng cáo. Đôi khi, họ muốn tôi viết cả những cái mà tôi không lấy làm thích lắm. Những lúc đó, họ sẵn sàng trả tiền cho tôi rất cao. Đây là điều khác nhau giữa Trung Quốc và quốc gia này. Cả hai cùng buộc phải viết vì cuộc sống. Nhưng một bên là ăn không khí một bên là đầy bạc tiền.

ông Ming cúi đầu lánh né cái nhìn của tôi và Rebecca.

ông chưa chát cười:

- Nhưng tôi không cần tiền và không thể viết những điều mà không trung thực với cảm xúc của tôi. Riết rồi tôi đâm ra chán nản và thất vọng. Cuối cùng, tôi đi đến quyết định từ bỏ cái nghề phóng viên, viết báo của tôi.

Tôi cũng đã từng rất buồn. Nhưng có lẽ đành phải thế thôi - Tôi hiểu rồi ! Thật là lấy làm đáng tiếc. Rebecca tỏ vẻ cảm thông, rồi cũng tâm sự:

- Như tôi thì có lẽ đỡ hơn ông. Cái nghiệp của tôi là hội họa. Tuy nó

không đủ nuôi sống tôi, nhưng nó lại giúp cho tôi tìm được nhiều thanh thản sau những ngày mệt mỏi vì cuộc sống. Tôi thì chỉ biết thế. Vẽ cho mình hơn là cho đời. Có lẽ nhờ nghĩ vậy mà đời đã không đụng chạm đến cái sở thích này của tôi - Ông chắc hẳn vẫn còn viết, tuy không đăng tải ?

Tôi hỏi ông Ming. Ông gật gù, xoa hai bàn tay rồi xòe ra nhìn vào chúng:

- Tôi vẫn viết âm thầm. Đã gần nửa đời người rồi. Đôi khi tôi tự hỏi tôi đã làm được những gì - Hãy để những người xung quanh, và thế hệ sau này trả lời câu hỏi đó của ông Rebecca đồng ý với lời tôi nói. Ông Ming cười xòa ra, rồi hỏi lại tôi:

- Còn anh bạn trẻ này ? Anh cũng viết báo à ? Chắc hẳn anh may mắn hơn tôi nhiều đúng không ?

Tôi lắc đầu, toan nói cùng ông rằng, trong cái cộng đồng của chúng tôi chuyện báo chí cũng chán phèo, cũng cùng những cảnh tình như thế, nhưng tí tự ái dân tộc, làm cho tôi thay đổi ý định.

- Không, tôi không là một người viết chuyên nghiệp như ông ! Tôi chỉ viết trong trường đại học thôi Tôi nói mà thấy lòng xen lẫn buồn thẹn. Tôi buồn vì tình trạng của ông Ming cũng là những gì mà tôi đã và đang gặp phải tại tờ báo nơi tôi làm việc. Người ta muốn tôi viết chạy theo ý thích của độc giả. Người ta muốn tôi thổi phồng hoặc đè bẹp những gì mà độc giả đòi hỏi.

Cảm xúc trung thực của tôi, những bài viết mà tôi say sưa thức trắng sửa chữa từng chữ, từng dấu phết, chấm lại là những bài viết....

không ăn khách. Người ta thích đọc những truyện tình ướt át, những

truyện đậm chém theo lối điện ảnh HongKong. Người ta thích "hiện đại", thích "màu mè ngôn từ", thích "triết lý thâm sâu". Người ta chán rồi những bài viết về cảnh khổ ở Việt nam, cảnh cùng quẫn của những người Việt tại trại tị nạn. Họ bảo "đó không còn hợp thời". ông bầu bút có lần vỗ vai tôi nói "bài cậu viết đạt lắm, nhưng tờ báo tụi mình sống là nhờ quảng cáo phần lớn. Cậu nên viết thêm về quảng cáo". Tôi lại nhớ câu nói bông đùa của thằng bạn thân thừa còn học trung học, khi nó nghe tôi có cái mộng làm nhà văn "Nhà văn, nhà báo, nói láo ăn tiền, nói thật thì bị coi là điên" Lúc đó, và lúc bắt đầu cộng tác với các tòa soạn, tôi luôn nhủ lòng "sẽ trung thực với chính mình". Nhưng rồi từ bài quảng cáo đầu tiên, ngòi bút của tôi đã bắt đầu bị bẻ cong vì thị hiếu ác độc của thánh giả và đồng tiền. Đó chính là điều làm cho tôi hổ thẹn với ông Ming, vì tôi không đủ can đảm như ông bỏ hẳn nghề viết.

- Rebecca ! Tiếng gọi của người nhân viên phỏng vấn vang lên.

Rebecca vội vã đứng dậy sửa lại áo quần - Chúc cô may mắn ! - Chắc chắn cô đậu mà ! ông Ming và tôi cùng ngỏ lời chúc. Rebecca cảm ơn bọn tôi rồi bước vào sau bước tường chắn ngang căn phòng.

- Anh bạn nè, vào quốc tịch lấy tên gì hử ông Ming chợt trở nên vui vẻ. Tôi cười - Lúc còn đi học Pháp văn tại Việt Nam, thầy tôi thường hay gọi tôi là Antoine Sang đây, bạn bè người Mỹ cũng dùng cái tên Antony để gọi tôi - Tony ! Antony ! Tên này cũng phổ thông lắm.

- Nhưng ông có biết nguồn gốc cái tên Tony không ?

- hum....nghe chừng như gốc Ý ? ông Ming chau mày nghĩ ngợi, hỏi tôi. Tôi cười tủm tỉm nói:

- Đúng đó ! ngày xưa khi di dân Ý sang Mỹ, hầu hết họ đều không biết tiếng Anh và chỉ biết duy nhất một điều là họ muốn đến thành phố Нью ước. Khi vào làm giấy tờ nhập cảnh, vì để cho tiện lợi và không lằng lằng, mỗi người bọn họ đều dán một mẫu giấy trên ngực ghi dòng chữ "To NY". Nhân viên Hoa kỳ lại tưởng đó là tên của họ nên đã ghi vào giấy tờ toàn tên Tony Thế là, từ đó cái tên Tony đi liền với dân Ý ông Ming bật cười ha hả thích thú, - Truyện anh kể thật khôi hài ! Tôi cười hỏi ông:

- Còn ông ? ông có lấy tên Mỹ không ?

ông Ming vừa chùi cặp kính cận vừa đáp:

- Ở sở làm bọn Mỹ thích gọi tôi là Michael. Có lẽ tôi sẽ chọn Micheal là tên của tôi ! Đeo lại chiếc kính cận, ông Ming xoay sang tôi nhìn một chốc rồi hỏi:

- À nè, anh bạn nghĩ sao mà lại quyết định vào quốc tịch Mỹ Chần chừ nghĩ ngợi một lát rồi tôi nhún vai:

- Cũng không có lý do gì cả. Khi tôi ở Mỹ đúng thời gian có thể nhập tịch thì tôi nhập tịch thôi ! Còn ông ?

- Tôi à ? ông Ming thở dài:

- Tôi hy vọng sau khi nhập tịch thì chuyện bảo lãnh bà mẹ già của tôi sang Hoa kỳ chữa bệnh được mau chóng hơn.

Tôi toan lên tiếng hỏi thăm thì ông Ming đã vội chỉ tay về phía những người đang hớn hởi vì mới được chấp thuận cho vào quốc tịch Mỹ.

- Anh bạn xem kìa, họ tỏ ra vui mừng biết bao nhiêu khi đã được công nhận là công dân Hoa Kỳ.

Tôi nhìn những người nọ đang vui vẻ chúc mừng nhau nở một nụ

cười nghi vấn:

- Ông Ming nè, ông có nghĩ là họ thực sự mong muốn hay tự hào khi đã là công dân Hoa Kỳ không ?

- Tôi cũng không chắc. Ông Ming chậm rãi nói:

- Có thể, họ vào quốc tịch vì một vài lý do cá nhân, có thể họ vào quốc tịch chỉ là vì đã đủ thời gian, có thể họ vào quốc tịch chỉ vì muốn vào....Nhưng dù thế nào thế nào chúng ta vẫn không thể phủ nhận được sự vui mừng thực rõ ràng khi họ đã được công nhận là công dân Hoa Kỳ. Tuy rằng thể thức vào quốc tịch không có gì khó cả. Nhưng ở một góc độ nào đó, nó vẫn khiến cho người ta cảm nhận sự vinh dự khi được là công dân của Mỹ. Cái giá trị là ở chỗ đó. Nghe ông Ming nói lòng tôi chợt buồn khi nghĩ về một hội đoàn mà tôi đang sinh hoạt. Có vài người phàn nàn về cách thức tham gia sinh hoạt nhiều khó khăn. Nhưng họ lại không hiểu lý do tại sao lại có những điều kiện, luật lệ đó. Trải qua nhiều năm lăn lóc với đời, tôi luôn tin rằng, những gì đến trong tay tôi bằng mồ hôi và nước mắt của chính tôi, bao giờ cũng đáng quý, và đây ý nghĩa hơn là những gì đến với tôi quá dễ dàng. Tôi không thấy một sự đòi hỏi phiền phức nào cả. Ngược lại, tôi rất đồng ý với những điều kiện đòi hỏi ở một người cần phải có để có thể trở thành một thành viên trong tổ chức. Điều này, theo tôi không phải là làm khó một ai, mà chỉ là muốn nâng cao cái giá trị của hội đoàn người Việt mà thôi.

- Minh Tran ! Cuối cùng thì cái tên của tôi cũng đã được gọi.

Tôi đứng dậy chào ông Ming rồi bước vào một khu vực nhỏ dùng làm chỗ để phỏng vấn. Một cô gái Mỹ tóc vàng hoe nở nụ cười niềm nở

chào đón tôi, sau khi tôi đã tuyên thệ sẽ nói sự thực - Anh là sinh viên ? cô ta hỏi, tôi gật đầu trả lời:

- Vâng, sáng nay tôi vừa thi xong cuối khóa. Đầu óc còn chưa tỉnh táo lắm, hy vọng cô sẽ không đặt cho tôi những câu hỏi hóc búa ! Cô gái nghe vậy nhoẻn miệng cười duyên dáng:

-Ồ không đâu, căn cứ theo hồ sơ thì anh đã đậu kỳ thi viết rồi. Lần này, chúng tôi chỉ làm hồ sơ cho anh thôi ! Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi thông thả chờ đợi cô ta hoàn tất các thủ tục cần thiết.

- Anh có sẵn sàng phục vụ quân đội nếu như nước Mỹ cần không ? Vén mớ tóc vàng rực rỡ ra sau vai, cô gái ngược đôi mắt xanh trong như hòn bi nhìn tôi hỏi. Tôi cười tủm tỉm.

- Cái đó còn tùy thuộc vào cuộc chiến đó có chính nghĩa hay không ! Nàng lại cười. Đôi mắt nhìn tôi hàm ý "Tôi biết cuộc chiến tranh mà đất nước chúng tôi bày ra ở quốc gia của các anh là một sai lầm" Tôi bật cười nhẹ - Tôi nói sai chăng ?

- Không có gì ! Tôi hiểu ý anh mà ! Sau khi ban cho tôi thêm một nụ cười duyên dáng nữa, cô nàng lại chăm chú vào những thứ giấy tờ trên bàn.

- À nè, anh muốn đổi tên không ?

Câu hỏi của cô ta làm cho tôi thoáng bối rối. Chợt nhớ lại lời nói của ông Ming, tôi vội vã lắc đầu.

- Không ! Hãy cứ giữ nguyên tên tôi như thế - Minh Tran ? Cô gái hỏi, Tôi phát âm đúng chứ ?

- Không tệ lắm ! Tôi đáp. Nàng lại cười. Nhưng lúc này trong lòng tôi lại không còn chú ý đến nụ cười của cô ta nữa.

Minh Trần. Tôi lẩm bẩm lặp lại trong lòng. Ít ra đó là cái gì còn sót lại cho chính tôi, một tên "do thái da vàng" vừa khai tử quốc tịch của chính hắn.

Trở bước quay ra, ông Ming đã không còn ngồi nơi đó. Từ ngoài cửa, ba tôi bước vào hỏi thăm:

- Sao con ? Đậu chứ ?

Tôi gật đầu. Ba tôi mừng rỡ vỗ vai tôi thích thú.

Riêng trong tôi tự dưng cảm thấy buồn buồn lạ. Ngồi đợi thêm khoảng hai mươi phút, các nhân viên trở ra và mời những người vừa được công nhận là công dân Hoa Kỳ đứng dậy cùng tuyên thệ. Ông Ming đứng cạnh bên tôi. Gương mặt của ông cũng lạnh lùng, không lộ vẻ hân hoan gì cả. Chúng tôi lặng lẽ giơ tay tuyên thệ, nhưng lại không lặp lại những lời mà người nhân viên đang đọc.

- Chúc mừng quý vị ! Người nhân viên chấm dứt bằng lời đề nghị:

- xin quý vị hãy bắt tay người bên cạnh để san sẻ niềm vui này ! Ông Ming xoay sang tôi. Cả hai nhìn nhau ngập ngừng.

- Chúc mừng anh bạn ! Ông Ming sau một lúc chần chừ rồi chìa tay về phía tôi.

- Cám ơn ông ! Trên đôi môi tôi và ông Ming cùng nở một nụ cười nhẹ - Tôi đã giết chính tôi rồi ! Ông Ming đón lấy tờ giấy chứng nhận công dân của ông. Trên đó, tôi thấy hàng chữ Michael Yu được in đậm nét. Ông xoay sang tôi chào từ giả. Tôi gật đầu chào ông rồi không rõ sao, tôi buột miệng nói:

- Ít ra tôi vẫn còn giữ được cái tên ông Ming nghe thế vội trở mắt nhìn tôi - Anh bạn không lấy tên Antony sao ?

Tôi vừa lắc đầu, vừa đón lấy tờ giấy chứng nhận từ tay cô gái Mỹ phỏng vấn tôi ban nãy. Đôi mắt ông Ming có tí cảm phục. Tôi liền cười xòa ra nói cùng ông trước khi bước theo ba tôi ra về - Trong tôi và trong ông dù sao vẫn còn linh hồn của nơi mà chúng ta buộc phải từ bỏ. Như thế đủ quá rồi phải không ông ?

ông Ming gật đầu, siết chặt bàn tay tôi:

- Tổ quốc tôi dù sai hay đúng, đó vẫn là tổ quốc của tôi ! Tôi nghe dường như có một giọt lệ từ một nơi thật sâu kín trong tâm hồn vừa lặn lẽ vỡ.

Hết

Hoàng Vi Kha

Dối lòng

Lăm dõi mắt về phía cổng trường hồi hộp chờ đợi. Nơi đó, lẫn trong rừng áo trắng tuyệt đẹp bóng dáng của Thuyên sẽ bước ra. Nơi đó, đã bao lần rồi, kể từ lúc gặp gỡ người con gái có gương mặt trái xoan, và mái tóc ngắn xinh xắn , Lăm đã biết con tim mình xao động vì những cảm xúc chưa từng có.

o0o

Đang lui cui thu dọn đồ nghề để chuẩn bị ra về cho kịp giờ học, Lăm

chợt giật mình vì một tiếng gọi khe khẽ từ sau lưng:

- Anh ấy ới ! Làm ơn khoan thu dọn đã ! xe tôi bị bể bánh rồi, anh làm ơn Lãm xoay người lại, xua tay chối từ:

- Xin lỗi nha ! tôi phải về gấp có công chuyện. Chị ráng dắt bộ tới đoạn đường kế cũng có chỗ vá ép xe đó Gương mặt của người con gái ướm đầm mồ hôi, cố nài nỉ:

- Anh làm ơn đi mà ! Tôi đã dắt bộ một đoạn rồi, nếu như không có cây đàn này thì chắc tôi không dám làm phiền anh đâu ! Lãm vẫn bỏ ngoài tai lời van nài, lui cui dọn dẹp mọi thứ. Thực ra nếu như chiều nay không có bài kiểm tra thì chắc chắn Lãm sẽ vui vẻ nhận lời giúp đỡ ngay. Nhưng đằng này, bài kiểm khá quan trọng, mà Lãm lại cần thời gian để ôn lại lần cuối, cho nên, Lãm đành bấm bụng làm lơ trước lời cầu khẩn nọ. - Anh ấy ới ! Làm ơn đi mà ! Cô gái tiếp tục xuống giọng năn nỉ... Có gì tôi sẽ xin trả thêm cho anh một chút đỉnh, anh chịu không ? Lãm vẫn lắc đầu. Thất vọng, cô gái bèn lể mể vai đeo túi xách, tay dắt chiếc xe bể bánh với cây đàn cột ngang ở yên sau, tiếp tục nặng nhọc cất bước. Trông thấy vậy, Lãm chợt hồi hận, bèn vội vàng lên tiếng gọi:

- Ủ, thôi được rồi ! thấy chị cũng tội nghiệp, thôi tôi ráng làm cho chị

- Cám ơn anh nha ! Cô nàng quệt nhanh dòng mồ hôi trên trán. Đôi môi nở ra một nụ cười sung sướng. - không có gì ! chị ngồi tạm đây chờ đi. Lãm đẩy về phía cô gái một chiếc thùng đạn đại liên được dùng làm thùng đựng đồ nghề, rồi vừa lui cui với chiếc xe đạp của cô ta vừa nói:

khoảng 15 phút sẽ xong ! - cám ơn ! cô ta ngồi xuống, tay ôm cây

đàn, hai mắt nhìn Lãm vui cười:

có gì tôi xin trả thêm cho anh một ít hén. - Không sao ! Lãm vừa loáy hoáy vá cái ruột xe, vừa nói bông đùa:

hay là chị đàn cho tôi nghe cũng được rồi. Cô gái bật cười:

- Í trời, ai mà giữa đường giữa xá mà đàn, nhất là con gái nữa, kì thí mồ đi, rui họ tưởng tui đang ăn xin thì khổ Nghe vậy, Lãm chỉ lặng im không nói. - xin lỗi anh nha ! cô gái lúng túng:

tôi không có ý gì đâu ! - không sao ! - anh không giận chứ ? Lãm không trả lời. Cô gái cũng tỏ ra bối rối, ngoảnh mặt nhìn ra dòng xe cộ trên đường. - đợi khoảng 5,10 phút cho keo nó khô thì xong ! Lãm nói băng quơ, rồi ngồi bệch xuống lề đường hướng mắt nhìn vào ngọn lửa vàng vàng xanh xanh đang hong khô lớp keo trên chiếc vỏ xe đạp. Được một lát, không hiểu sao, Lãm lại xoay sang nhìn cô gái nọ. Lúc này, Lãm mới có dịp quan sát kỹ hơn. Mái tóc ngắn trông chừng rất hợp với gương mặt trái xoan duyên dáng của cô gái.

Không những thế còn rất hợp với vóc dáng bé nhỏ, thanh thanh của nàng. Cô gái bất chợt xoay lại. Bị bắt gặp đang "trộm nhìn" hai tai Lãm đỏ bừng lên - chị học trường Trưng Vương ? Lãm hỏi nhanh, cố tình dấu đi sự bối rối của mình. - Ủ ! - Ủm... chị chơi đàn trong ban văn nghệ à ? - đúng đó ! cô gái nhìn Lãm với nụ cười thân thiện: còn anh ? anh có biết chơi đàn không ? Lãm phẩy tay:

- chút đỉnh thôi, không rành lắm ! nhưng tôi chỉ chơi theo trường phái cổ điển mà thôi ! -Ồ ! thiệt à ? hai mắt của cô gái tròn xoe, ngạc nhiên:

anh ấy học lâu chưa? Lãm cười, mắt nhìn theo đám lá me đang xoay

tròn trong gió:

- Tôi tự học, tự mua sách về mò mẫm mà thôi ! cho nên chơi dở lắm. Cô gái tỏ vẻ không tin. Nàng mở thùng đàn, lấy ra cây guitar rất đẹp, dạo lên một đoạn trong bài Romance, rồi hỏi Lãm:

- Anh ấy chắc biết bài này ! Lãm gật gù. Cô gái tỏ vẻ vui mừng:

- Hay quá ! anh có thể nào chỉ giùm tôi cách chạy ngón ở phần điệp khúc không ? Lãm nhún nhường từ chối. Cô gái thành thật nài nỉ:

- Tôi tập cả mấy tuần rồi mà vẫn chưa thạo. Anh giúp tôi đi. Lãm viện cớ:

- Hai tay tôi dính đầy dầu nhớt, sợ làm dơ cây đàn của chị đó ! Rồi nhìn qua chiếc ruột xe, Lãm gật gù:

- à, ruột khô rồi ! Để tôi lắp lại cho chị thì xong. Trong lúc Lãm lui cui gắn chiếc vỏ trở lại, thì cô gái nọ lại cắm cùi đàn bài Romance.

Những âm thanh quen thuộc vốn cũng là niềm say mê của Lãm dần dặt bay lên, khiến cho Lãm không khỏi không chú ý. - Ở đoạn đó, chị phải đánh nhanh tí. Phần đi nốt phải đánh trội hơn phần đệm !

Không hiểu sao, Lãm không kềm lòng được, phải buộc miệng, lên tiếng đóng góp. - à hén ! anh hết dấu nghề rồi hén ! Cô gái vui vẻ

reo lên khiến cho Lãm lúng túng. - Ủm... đâu có đâu... tôi, tôi...

xuông miệng nói vậy thôi mà ! Nói đoạn Lãm dắt chiếc xe đã vá xong đưa cho cô gái, vừa vò đầu vừa nói lí nhí:

- xin chị 40 ! Cô gái sau khi cột lại cây đàn liền moi bóp đưa cho Lãm một tờ giấy 50 với nụ cười tươi tắn:

- Tôi chỉ còn tờ 50 thôi ! anh cứ giữ, không cần thôi ! - í đâu được !

Tôi có tiền lẻ mà ! Trong khi Lãm đang vội rút cái bao đen túi giặt

bên thắt lưng, tìm kiếm 10 đồng để thôi lại, thì cô gái đã quày quà giắt xe bỏ đi - Anh ấy cứ xem như 10 đồng này là Thuyền cảm ơn anh đó mà ! Cô nàng cười rồi đạp xe đi thẳng, bỏ lại Lãm đang đứng trơ ra như bị trời tròng. oOo Cổng trường trung học vẫn còn khép kín, thế mà đây đó dưới những gốc cổ thụ hai bên đường đã có đây các anh đang nôn nóng chờ đợi để đón đưa. Lãm cởi bỏ chiếc nón tai bèo nhàu nát lau đi dòng mồ hôi vì cái nóng ban trưa đang nhể nhãi trên trán. Lãm không biết rõ những gì đang diễn ra trong lòng mình. Những cảm xúc mâu thuẫn, trái ngược đang chông chéo, đả kích nhau, khiến cho Lãm phân vân. Trời Sài Gòn ban trưa nóng thật ! Cái nóng càng khiến cho lòng Lãm thêm bức xúc, khó tả

oOo

Lãm đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ củ kỹ. Chỉ còn 5 phút nữa thì tan trường. Lòng Lãm chợt nôn nao lạ. Kể từ sau khi gặp Thuyền, Lãm nhận thấy có nhiều biến đổi trong mình. Lãm đã biết nhớ bằng quơ. Triệu chứng của tình yêu chẳng ? Lãm không rõ. Nhưng điều mà Lãm hiểu chính mình hơn bao giờ hết là Lãm đã thầm mến người con gái ấy. Những lúc tan trường, Lãm thường ngồi nép bên gốc cổ thụ già, lén quan sát Thuyền. Như khoảng tuổi mà nàng đang mang, Thuyền vui tươi, hồn nhiên vô cùng. Lãm mến Thuyền thật sự rồi. Nhưng khi tự nghĩ lại hoàn cảnh của mình, Lãm lại buồn rầu, cố gắng gạt bỏ đi những mơ tưởng dịu dàng, êm đẹp đó. - Trở về với thực tế đi Lãm ! Lãm tự nhắc nhở mình, rồi nặng nhọc quay bước trở về với mớ đồ nghề sửa xe bày ra bên lề đường. - chào anh ấy ! nhớ tôi chứ ? Lãm ngược nhìn lên như không muốn tin vào đôi mắt mình. Thuyền

đang đứng đó, bẽn lẽn, xinh tươi trong chiếc áo dài tha thướt - à chị gì đó mà... ! Không hiểu sao, Lãm lại không nói ra tên Thuyên, cái tên mà một lần tình cờ nghe qua, Lãm đã nhớ rất nhiều. - Tôi là Thuyên ! còn anh ? - Lãm ! câu trả lời ngắn ngủi vì sự lúng túng - xe của chị lại hư nữa à ? Lãm hỏi, đôi mắt ngập ngừng dừng lại trên gương mặt của Thuyên. - Ồ không ! xe không hư ! Thuyên lắc đầu quây quây, rồi tỏ ra phụng phịu:

bộ Thuyên già lắm sao mà kêu là chị hoài dzị nè ! Hông dám đâu ! Lãm đâm ra bối rối hơn. - Kêu tên được rồi, cho xin chữ chị đi nhé - Ủ,... ừm... vậy Thuyên... cần chỉ Lãm mở lời thật khó khăn. Thuyên thì vẫn hồn nhiên, bước đến bên cạnh:

- Hôm nay Thuyên mới mua bài Natalia nè ! Anh Lãm có biết bài này không ? Lãm gật đầu nhanh nhẹn. Thuyên vỗ tay reo lên:

- Hay quá ! vậy phiền anh giúp Thuyên một chuyện nhé ! - chuyện chỉ - anh ghi ngón giùm Thuyên được không vậy? đỡ mắ công Thuyên mò í ! Lãm cười nhận lời, lau sạch hai tay rồi đón lấy cây bút và bài nhạc từ Thuyên, chăm chú ghi các ký hiệu ngón cần thiết.

Trao lại cho Thuyên bài nhạc, Thuyên tròn mắt thích thú, khen ngợi:

- Ui chà, chữ viết của anh Lãm đẹp ghê ta ! chữ của Thuyên thì cứ y như cua bò í ! Chắc là lúc nhỏ anh Lãm học giỏi một cây hén Lãm cười buồn, lặng im không trả lời. Nhận ra được sự vô tình của mình, Thuyên trở nên cuống quýt:

- xin lỗi anh nha ! Thuyên tuy là con gái, nhưng không biết cách nói chuyện đâu. Thuyên thực tình thôi, nghĩ sao nói vậy, chứ không có ý gì đâu. - Tôi biết ! Lãm xoay bước trở lại với thùng đồ nghề. Thuyên

vừa ve vuốt vạt áo dài, vừa tìm cách gợi chuyện:

- Anh Lãm ở gần đây hả - Không, tôi ở bên Bàn Cờ ! - Í trời, ở tận Bàn Cờ mà sao qua tới bên này làm lộn anh ? - à thì tại trường tôi học gần đây đó mà ! - Anh học trường nào mà gần đây? Lãm cười không nói. Thuyên đoán vòng quanh:

- Ở khu này đâu có trường nào khác đâu nè, anh xí gạt Thuyên chứ gì ! - không, thực đó ! Tôi học... ừm... học đại học Tổng Hợp mà ! Vừa nghe vậy Thuyên đã tròn xoe mắt nhìn Lãm ngạc nhiên. - thiệt không đó ? Thuyên học anh văn buổi tối tại trường í đó. Lãm phì cười:

- phải đó, tôi học Tổng Hợp khoa Vật Lý ! học buổi tối vì buổi sáng... sinh viên nghèo, nên phải tự "cải thiện đời sống" bằng cái nghề này ! Thuyên xuống giọng chân thành:

- Anh thiệt đáng phục đó ! Thuyên tin rằng sẽ có ngày anh sẽ khá hơn mà ! rồi nàng chột reo lên:

à mà biết đâu mai một Thuyên và anh gặp nhau thường hơn đó vì học cùng trường mà Lãm còn chưa kịp trả lời, thì Thuyên đã hấp tấp tạm biệt:

- Thôi Thuyên về nha, lũ bạn của Thuyên ra rồi kìa ! cảm ơn anh Lãm nhiều nhé Nói đoạn, Thuyên vội vã dắt xe trở tới bên đám bạn, nhưng như chợt nhớ ra điều gì, nên Thuyên liền quay lại nói cùng Lãm thật nhanh:

- chỉ có người hèn, chứ không có nghề hèn mà anh ! Thuyên cùng đám bạn đi khuất rồi, mà Lãm vẫn còn cảm thấy xao xuyến lạ ! Một cảm xúc mà Lãm từ bấy lâu nay vì mặc cảm gia cảnh nghèo nàn cố

chôn vùi đi, nay tự dựng trào dậy thật mãnh liệt ! o0o Nhật chiếc lá vàng rơi bên cạnh, lòng Lãm cảm thấy băng khuâng ! Từ trong đáy con tim, Lãm biết hình bóng của Thuyên đã hoàn toàn ngự trị lòng mình. Lãm mến Thuyên không chỉ vì nét duyên dáng của nàng, mà còn ở sự chân tình, và bản tính hồn nhiên, tốt bụng của nàng. Những hình ảnh kỷ niệm của ngày hôm qua cứ lũ lượt kéo về, làm cho lòng Lãm càng xao xuyến. o0o - Hù ! Tiếng Thuyên reo lên làm cho Lãm giật mình, xoay lại. Thuyên trẻ trung trong chiếc sơ mi trắng điểm bông xanh, và chiếc quần jean sậm màu. - wow, Thuyên làm anh hết hồn ! nè, tới giờ học chưa mà còn ở đây phá anh ? - còn 15 phút lận mà ! Thuyên nũng nịu - Tuyệt, và Nga đâu sao anh không thấy? - à hai nhỏ đó đi mua kẹo để chút vào lớp bóc lúm rồi ! còn anh, bao giờ có lớp ? - xong rồi ! đang ngồi đọc sách đó ! - à, hôm nọ anh chơi bài Khúc Quân Hành hay ghê đó, mà hình như cái í đâu phải là classic hử Lãm cười:

- đó là trường phái Flamingo đó - Ủ, cái đoạn anh đập dây làm tiếng trống nghe hay ghê, hôm nào phải bắt anh dạy cho Thuyên mới được - Thuyên còn chưa tập reo dây cho nhuyễn nữa mà, bao giờ nhuyễn rồi thì anh dạy cho cách đập dây làm tiếng trống hén. Trò chuyện một lát, Thuyên chợt nhớ ra:

- à, năm sau Thuyên cũng thi vào đại học Tổng Hợp khoa Anh Ngữ đó, vậy là năm sau mình cùng trường rồi ! - nhưng anh học buổi tối !
- có sao đâu ! miễn là gặp anh thường hơn thì học nghề của anh nhiều hơn đó mà - nghề gì ? Lãm ngạc nhiên - thì nghề đàn í - Trời !
Lãm kêu lên:

anh chỉ còn có bấy nhiêu để kiếm ăn thôi đó, chỉ hết cho Thuyên thì chắc anh đói quá - Hồng biết ! Nàng lắc đầu, chu mỏ ra cãi:

ai biểu anh nhận Thuyên làm em gái tinh thần làm chi, bị chửi ráng mà chịu cô em này đi đó Thuyên nheo mắt cười tinh nghịch, rồi quày quả cáo từ:

- hai nhỏ đó trở lại rồi, thôi gặp anh sau hén Nhìn theo dáng Thuyên lí lắc cùng hai cô bạn, Lãm cảm thấy mến Thuyên lạ ! - Em gái tinh thần ! Lãm lặp lại lời Thuyên cùng nụ cười vui vẻ - Có ai cấm ông anh tinh thần đi thương cô em tinh thần không nhỉ Lãm thích thú theo đuổi những suy tưởng chợt đến trong đầu. oOo Gió bắt đầu kéo về làm lao xao hàng me già. Bóng lá trên mặt đường chao động như y như cỗi lòng của Lãm đang dậy sóng chập chùng. Những ngọn sóng buồn vui, lẫn lộn nối tiếp nhau, chùng lấp lên nhau, không ngớt. Chỉ còn vài phút nữa thì cổng trường ấy sẽ mở tung để cho đàn áo trắng úa ra như lũ bướm. Áo trắng, màu áo hiền lành và thánh thiện, không khác gì Thuyên ! oOo Vừa dắt chiếc xe đạp với thùng đồ nghề linh tinh, Lãm vừa thầm nghĩ đến gương mặt đỏ au luôn say sưa của người cha mà ngao ngán, thở dài. Từ sau ngày bị hăng sa thải vì lý do ganh ghét, cha của Lãm trở nên thất chí, suốt ngày chỉ biết say sưa. Cái gánh nặng của gia đình bây giờ dường như do Lãm, với vị trí của người con trưởng gánh lấy hoàn toàn. Đôi lúc, chứng kiến cảnh cha say rượu rồi kiếm chuyện cãi cọ vô cớ với mẹ Lãm uất và buồn lắm. Thậm chí, cây guitar mà Lãm yêu quý nhất cũng bị Ông đập vỡ với lý do " lo đi làm nuôi gia đình chứ ở đó mà đàn hát hoài, đàn có tìm ra cơm ra tiền không hả " Lãm buồn lắm. Nhưng lại không

nữ trách cha. Nhất là dạo gần đây, khi biết Lãm đã bỏ học đại học để đạp xích lô, cha của Lãm đã tỏ ra hối hận và càng tự than thân trách phận nhiều hơn. Ông đã bớt rượu chè đi nhiều, nhưng chưa bỏ hẳn. Tuy rằng ông đã không còn kiểm chuyện quát tháo mẹ con Lãm, nhưng sự im lặng, trầm tư sau mỗi lần nốc cạn vài xị rượu đế của ông lại làm cho Lãm đau lòng hơn. - Anh Lãm ! Tiếng gọi bất ngờ của Thuyên làm cho Lãm giật mình dừng bước. - Chào Thuyên ! Kiểm anh có chuyện chi à ? - Thuyên ghét anh ! Lãm buông một tiếng thở dài, im lặng. - Tại sao anh không đi học mấy tuần nay? Thuyên hỏi với giọng trách móc. Lãm vẫn lặng im. Thuyên cau mày:

- Anh không coi Thuyên là bạn ! - đâu có ! - có ! anh không coi Thuyên là bạn, nên anh có chuyện mà không nói cho Thuyên biết ! Lãm lẳng lặng dắt chiếc xe đạp quày trở ra phố, nói nhỏ cùng Thuyên:

- Mình vừa đi vừa nói ! Cả hai sóng bước cùng nhau dưới ánh trăng vắng vặc. Không ai nói với ai một lời nào cả suốt một quãng đường dài. - Thuyên nè ! cuối cùng, sau một lúc đắn đo, Lãm lên tiếng - dạ ! - Thuyên cũng biết gia cảnh của anh rồi đó ! Anh rất muốn theo học cho xong, nhưng anh không còn cách nào hơn Thuyên à ! - sao anh không cho Thuyên biết ? vậy mà còn móc ngoéo xem Thuyên là bạn, là em gái sao? Lãm cười buồn:

- Anh biết Thuyên trách anh. Nhưng nói cho Thuyên biết thì hoàn cảnh cũng có đổi thay gì được đâu ! Và lại anh còn sợ Thuyên bận tâm cho anh... - Tình bạn là gì hở anh ? Thuyên cắt ngang lời của Lãm. Đôi mắt nàng long lanh:

Nếu như Thuyên chê bai anh nghèo thì Thuyên đâu có làm bạn với anh ! Nếu như Thuyên không xem anh là bạn thì Thuyên đâu bận tâm cho anh ? - Nhưng anh không muốn Thuyên vì anh mà... - Hạnh phúc của tình bạn là sự chia sẻ anh biết không ? Thuyên lại ngắt lời của Lãm. Rồi ngược nhìn Lãm với đôi mắt chân thành: có thể Thuyên không giúp cho anh được về mặt tài chính, nhưng ít ra Thuyên có thể chia sẻ cùng anh những nỗi buồn phiền mà anh cứ mang - cảm ơn Thuyên ! Lãm dừng lại, chăm chăm nhìn vào gương mặt hiền lành của Thuyên. Nàng vội lánh né bằng cách trao ra một tập nhạc - Anh đừng buồn nữa ! hôm nay Thuyên có tìm cho anh được bài nhạc Hạ Trắng phổ classic cho guitar nè và còn nhiều bài khác nữa ! anh tập đi rồi mai một chỉ cho Thuyên hén. Đón lấy xấp nhạc từ tay Thuyên, lòng Lãm buồn hiu:

- Ừm... anh nghĩ Thuyên cứ giữ lấy đi, vì... cây đàn của anh không còn nữa ! - sao vậy? Thuyên trố mắt ngạc nhiên. Lãm bèn vắn tắt kể lại đầu đuôi. Nghe xong, Thuyên thở dài, rồi chột reo lên:

- à, đúng rồi ! Thuyên cho anh mượn cây đàn của Thuyên nhen. Sẵn Thuyên cũng đang bận học thi học kỳ, nên không đụng đến nó ! anh Lãm có thể giữ một thời gian - Không ! Anh sợ ba anh đập luôn đó - Không đâu, Thuyên gắng thuyết phục:

theo như lời anh kể thì bác trai đã hối hận rồi mà, Thuyên tin rằng bác sẽ không làm tổn hại đến cây đàn này đâu ! Lãm vẫn một mực từ chối dù cho Thuyên làm mặt giận. Cuối cùng, Thuyên đành đề nghị - vậy thì khi nào anh muốn chơi thì ghé sang nhà, Thuyên sẽ cho anh mượn ! - Ừ, vậy cũng được ! Lãm nói khẻ, mắt nhìn băng

quơ. - thôi ! Thuyên đi về nha ! hứa với Thuyên đừng buồn nữa nhé và ráng phấn đấu lên. Thuyên tin có ngày anh sẽ trở lại đại học ! - cảm ơn Thuyên ! Lãm cười nhẹ. Trong nỗi buồn dày đặc chợt len lỏi một niềm vui diệu lạ - à còn nữa ! thứ bảy tuần sau là sinh nhật thứ 18 của Thuyên, Thuyên mời anh tới dự đó nha - Ủ, anh sẽ tới ! - Thuyên chờ đó ! Lãm gật đầu, vẫy tay chào Thuyên. Nàng đi khuất rồi, Lãm xoay bước trở về. Một nỗi buồn khác chợt ủa đến làm lòng Lãm chùn hẫng lại. Trong Lãm, nỗi phân vân về lằn ranh giới giữa người bạn gái, và người em gái trời dậy mạnh mẽ, xen lẫn với những mặc cảm về thân phận đang dày vò. o0o Lãm đảo mắt nhìn quanh. Phần lớn những người đang đứng đợi ngoài cổng trường là những chàng thanh niên trẻ hơn hoặc trạc tuổi như Lãm. Nhìn họ mà Lãm chợt buồn. Giữa họ và Lãm khác nhau quá. Có người cỡi những chiếc xe gắn máy bóng lộn. Có kẻ thì áo quần thơm tất bảnh bao đúng thời trang. Chỉ có Lãm hoàn toàn tương phản. Chiếc xe đạp của kỹ, chiếc áo sờn chỉ, bạc nhàu. Có lẽ giữa Lãm và họ là hai thế giới không bao giờ có thể dung hòa được o0o Còn đang e dè lắp ló trước cổng thì Thuyên đã chạy ủa ra reo lên:

- Thuyên còn tưởng anh không tới nữa chứ ! - xin lỗi, tại nhà có tí chuyện. Thuyên hồn nhiên kéo tay Lãm bước vào trong:

- Thuyên biết mà, Thuyên chỉ nói chơi thôi ! có anh hiện diện là Thuyên vui lắm rồi ! Thuyên hôm nay trông thật lạ. Nàng rục rĩ với chiếc áo đầm lộng lẫy. Một ít phấn son trên gương mặt của nàng làm cho Thuyên có phần chững chạc, không còn mang dáng dấp của một cô nữ sinh áo trắng mà Lãm vẫn thường gặp. Đoán ra ý nghĩ của

Lãm, Thuyên vừa dắt tay Lãm vào gian phòng khách rộng, vừa nói nhỏ:

- sinh nhật của người ta mà, ông anh cho nhỏ em này xí xọn tí đi nha ! Lãm cười. Một thoáng ngại ngần rồi trao ra món quà nhỏ:

- Mừng sinh nhật Thuyên ! chúc Thuyên có một buổi sinh nhật vui vẻ và sang 1 tuổi với nhiều thành công ! - cảm ơn anh ! Thuyên đón lấy món quà rồi đặt nó trên chiếc bàn cạnh những món quà rực rỡ giấy gói khác. - vào chụp với tụi em một tấm hình đi anh ! Thuyên đưa tay vẫy gọi Lãm chần chừ rồi bước đến đứng ngoài bìa của đám bạn của Thuyên. Máy ảnh chớp liên mấy cái. Thuyên cười rất hồn nhiên. Chiếc răng khểnh duyên dáng, nổi bật qua lớp son môi màu hồng tươi. Trở về chỗ ngồi, Thuyên nhanh nhẩu giới thiệu Lãm cùng bạn bè, và buổi tiệc sinh nhật bắt đầu rộn rã. Lãm chậm rãi vừa ăn, vừa lén quan sát chung quanh. Có lẽ sau Thuyên, Lãm là người nổi bật thứ nhì. Vì rằng bộ đồ mà Lãm đã diện nhất vẫn quá xoàng xĩnh so với những lựa là, kiểu cách mà bạn bè của Thuyên đang khoác trên người. Thuyên thì rất hiểu biết. Nàng luôn gợi chuyện để Lãm nói hoặc tỏ ra quan tâm cho Lãm hơn mọi người để chàng không cảm thấy bị lạc lõng. Nhưng Lãm không muốn Thuyên phải vì mình mà mất vẻ tự nhiên đi, nhất là trước những cặp mắt đầy xoi mói của một số bạn bè của Thuyên càng làm cho Lãm khó chịu. Lãm biết, trong số những anh chàng hiện diện ngày hôm nay, có chắc những chàng trông cậy si với Thuyên. Lãm không muốn bị so đo, hay cạnh tranh. Chỉ vì là sinh nhật của Thuyên, muốn cho Thuyên vui nên Lãm đã cam lòng hiện diện và tiếp tục cam lòng giả nói, giả cười ! Buổi tiệc

vừa được dọn xuống thì đến màng văn nghệ. Các anh chàng trong ban văn nghệ của Thuyền thi nhau góp vui với các bài nhạc đang thịnh hành. Không khí có phần thư giãn hơn, khiến cho Lãm cảm thấy thoải mái hơn một tí. Đến lượt Lãm, Thuyền vội chạy vào nhà trong và trở ra với cây guitar của nàng trên tay:

- Anh Lãm đàn cho Thuyền 1 bài đi nè ! Thuyền cười thật tươi. Nụ cười làm cho Lãm trở nên hân hoan, sung sướng vô cùng. Đón lấy cây đàn từ tay Thuyền, Lãm hỏi:

- Thuyền có thể cho anh mượn bài Hạ Trắng ? - Ui chà ! Hạ Trắng à ? thích quá ! Thuyền vỗ tay reo lên, rồi lật đật đưa ngay cho Lãm bài nhạc mà Lãm yêu cầu. Lãm nhìn Thuyền dịu dàng:

- Tuy rằng chưa tập thuần, nhưng trước kia, anh cũng có lần chơi qua bài này, có gì sơ suất, Thuyền đừng cười hén. - không đâu ! Thuyền mê Hạ Trắng đó mà ! Đề nghị các bạn cho anh Lãm 1 tràng pháo tay để lấy tinh thần đi nha. Nói đoạn, Thuyền vỗ tay thật giòn dả Lãm cười, so lại dây đàn rồi chậm rãi bắt đầu vào bài nhạc. Lãm đàn thật say sưa. Đặt trọn cả tâm hồn mình vào tiếng đàn. Qua những ngón tay thon gầy của Lãm, những nốt nhạc đang thi nhau tuôn ra đều đặn, tuyệt vời. Tràng pháo tay vang rền sau khi bản đàn vừa dứt. Thuyền sung sướng reo lên:

- bật mí cho mí bạn biết nhen, anh Lãm là xú phò của Thuyền đó ! Hông có anh Lãm thì còn lâu Thuyền mới đàn được mấy bài cổ điển khó giàn trời đó Trong khi mọi người còn đang nói cười, chợt một thanh niên bước lại gần bên Lãm chau mày:

- Ừm... anh nhìn trông quen mặt lắm. Dường như tôi có gặp anh ở

đâu rồi ! Lãm còn đang phân vân, thì anh chàng đó đã vỗ trán kêu lên:

- đúng rồi ! anh chính là người sửa xe đạp gần trường mình đây mà ! phải không ? Thuyên vội vàng xen vào:

- Chắc Dũng nhìn lộn người rồi đó. Anh Lãm là sinh viên năm thứ hai đại học tổng hợp Lý đó - Ủa lạ kìa ! Dũng thấy mặt anh ta quen lắm đó Thuyên định lên tiếng, thì Lãm đã ngắt ngang:

- Đúng vậy ! Thuyên nói đúng, và .. Dũng nói cũng đúng. Tôi chính là người thợ sửa xe đạp tại gốc đường Dũng liền xoay sang đám bạn trai:

- Thấy chưa ! tao nói y chóc mà ! Tụi bây thua rồi há, chung tiền đi ! Lãm biết Dũng cố tình làm què Lãm trước đám đông. Cho nên, vì không muốn bầu không khí buổi tiệc trở nên mất vui, Lãm từ giả cùng Thuyên:

- Thôi chắc anh phải về vì còn phải để mắt trông chừng ba của anh. Thuyên cứ tiếp tục vui vẻ cùng bạn bè nha. Anh sẽ gặp Thuyên sau - Ủa về sớm vậy anh ? Dũng làm bộ ngạc nhiên đến độ lố bịch:

ở lại chơi cho tụi này nghe thêm vài bài nữa đi mà - Ồ, hông ngờ anh ngoài cái tài sửa xe còn chơi guitar hay ác nha ! Đúng là từ chỗ tầm thường đến chỗ phi thường chỉ có một bước hén. Một đứa bạn của Dũng xen vào. Thuyên cau mày toan lên tiếng thì Lãm đã ngăn lại. Bước về phía cửa, Lãm nói cùng Dũng:

- Đúng đó, ! từ chỗ phi thường đến chỗ tầm thường cũng chỉ có một bước mà thôi ! Dũng ở lại chơi vui vẻ. Lãm về trước. Mặc cho Thuyên nài nỉ, Lãm vẫn khẳng khái cáo từ. Khi đã đạp xe lạch cạch trên

con đường vắng vẻ, trong lòng Lãm mới cảm thấy chua xót lạ oOo
Tiếng trống tan trường đã vang lên. Cổng trường bật mở. Rừng áo
trắng túa ra rợp cả con đường. Thứ bảy ! ngày thi cuối cùng của
Thuyên. Lãm nôn nóng nhìn quanh tìm kiếm. Vừa gặp Nga, Lãm đã
vội chạy lại:

- Thuyên đâu? - à,Thuyên ra tới liền đó anh ! - Ừm... anh nhờ Nga
cái này được không ? - chuyện gì hở anh ? - Anh nhờ Nga trao lại cho
Thuyên cái hộp nhỏ này - Sao anh không chờ Thuyên ra rồi đưa luôn
? Nga nhìn Lãm ngạc nhiên. - Thông cảm nha, tại ở nhà anh đang có
chuyện gấp, anh không thể chờ được ! Giúp giùm anh nhé. Thôi anh
phải đi nha, chào Nga Nói đoạn Lãm hấp tấp leo lên xe phóng đi
mất. Nga còn đang ngơ ngác thì Thuyên đã ra tới bên cạnh - nè, anh
Lãm nhờ tao trao lại cho mày nè ! Đón lấy chiếc hộp từ tay bạn,
Thuyên dáo dác nhìn quanh:

- Anh Lãm đâu rồi? - đi mất rồi ! nói là nhà đang có chuyện gấp,
không chờ được ! Rồi Nga tò mò đốc thúc bạn:

Ê, mở ra coi là cái gì vậy mậy ! Trong lòng Thuyên chợt buồn buồn.
Nàng mở nắp chiếc hộp được bọc giấy thật cẩn thận, rồi chợt tròn
xoe mắt ngạc nhiên:

- Trời, tập thơ chép tay của anh Lãm ! Thuyên hoàn toàn không ngờ.
Lãm rất quý tập thơ này. Đây là tập thơ anh ghi chép từ khi còn ngồi
ở ghế trung học. Theo lời anh nói, nó không chỉ là kỷ niệm mà còn là
linh hồn của anh. Trước kia nhiều lần Thuyên cứ nhòe nhèo đòi xin
anh tập thơ ấy, nhưng anh nhất định từ khước. Nào dè,hôm nay anh
lại tặng nó cho Thuyên. Không kềm lòng được, Thuyên vội lật ra

trang đầu. Nơi đó, hàng chữ mực tím của Lãm nắn nót ghi:
Mến tặng Nguyễn Huỳnh Mơ Thuyền người em gái tinh thần dễ
thương của tôi để kỷ niệm những ngày tháng quen nhau, em gái nhé
ký tên

Trần Lãm

Hết

Hoàng Vi Kha

Giấc Mơ Của Tôi

Đức kéo tay tôi lại bên cánh gà sân khấu - Nè, để tao giới thiệu với
mày "người đẹp mà tim băng giá" của trường tụi này nha - Ai ? Cô ấy
đó à ? Tôi hướng mắt nhìn về phía người con gái có mái tóc ngắn
đang say sưa trình diễn bên ngoài. Đức gật gù bảo:

- Chính là nàng đó ! Dễ thương lắm. Nhưng thương không dễ tí nào
cả Tôi không để ý lắm đến người con gái nọ, đôi mắt tôi vẫn dán vào
mớ hồ sơ cầm trên tay, nên chỉ trả lời bằng quơ với Đức.

- Oh vậy à ! - Mày biết không, ngày xưa nàng không để tóc ngắn đâu
mà là một suối tóc dài khá đẹp đó nha ! Tao không ngờ khi nàng cắt
tóc ngắn, trông cũng duyên dáng lắm.

Xoay sang tôi, Đức than vãn:

- Mà y làm ơn ngưng làm việc một tí có được không ?
- Oh, xin lỗi ! Tôi phì cười, gấp mớ giấy tờ bỏ vào túi áo rồi hỏi tiếp - Mà y nói tới đâu rồi ! - À y chà, thiệt là sợ Ông luôn ông Tú ạ ! Có lúc nào ông thực sự để đầu óc của ông thanh thản tí mà nghe tôi nói không vậy ?

Tôi lại cười cầu hòa:

- Rồi, được rồi, nói tiếp đi ! à mà tại sao mà y lại muốn giới thiệu tao với cô đó ?

Đức vỗ vai tôi đáp:

- Thì mà y vốn cũng nổi tiếng "kẻ không tim" mà ! Bây giờ mà y chuyển trường về đây, thì mà y với nàng ta quả là trời sinh một cặp.
- Nói bậy đi cha ! Tôi phẩy tay cắt ngang lời của Đức, Để im tao nghe "người đẹp" của trường mà y hát coi Đức giơ tay ra hiệu để cho tôi một mình rồi nói:
- Mà y đứng đây chờ tao tí nha Tôi gật đầu. Đức chạy biến đi - Cái thằng thiệt là....

Khẽ cười khẩy, tôi lại xoay sang nhìn về phía Mỹ Ngọc, người con gái được mệnh danh "người đẹp bằng giá" Khoảng cách giữa tôi và Ngọc không xa lắm, nhưng vì đèn trên sân khấu không sáng tỏ, nên tôi không thể nhìn rõ gương mặt của Ngọc. Nàng thật giản dị.. Chiếc áo sơ mi trắng tay dài và chiếc quần Jeen xanh hơi bạc màu trông vừa bụi bụi, vừa ngang tàng. Tay ôm cây đàn guitar nàng đang hát say sưa nhạc phẩm ngoại quốc "Papa". Giọng nàng khá hay ! Nhưng nàng làm lôi cuốn người xem không chỉ ở giọng hát mà còn ở lối trình diễn của nàng. Dường như rằng nàng trút trọn cả linh hồn mình

vào bài hát. Tôi nghe nàng hát mà chẳng khác nào như nghe những lời nàng tâm sự.. Tự dưng, tôi xúc động theo. Lạ thật, nhạc phẩm này tôi đã nghe rất nhiều lần và qua nhiều giọng ca nổi danh khác nhau.

Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thực sự xúc động khi nghe nó qua sự trình diễn của nàng.

Tràng pháo tay vang dậy khắp hội trường khi Ngọc vừa chấm dứt. Cúi đầu chào mọi người, trên đôi môi của nàng nụ cười không hề hé mở, và gương mặt vẫn lạnh lùng, dường như là bất cần. "Quả là người đẹp bằng giá" Tôi phì cười nhủ thầm. Nàng vừa bước vào cánh gà, tôi đã gật đầu chào và nói:

- Anh Đức có nhờ tôi chuyển lời lại, anh Đức có chuyện cần gặp.... hum....gặp "you" và nói.. "you" chờ anh Đức tại đây ! - OK ! Thanx ! Ngọc đặt cây guitar xuống cạnh bên, rồi ngược lên nhìn tôi nói gọn lỏn. Lúc này tôi mới được nhìn rõ gương mặt của Ngọc. Nàng không có một chút phấn son nào cả. Ở nàng là nét đẹp tự nhiên của một đôi mắt tròn, khá to, đen láy, và đôi môi nhỏ mang hình một cánh hồng nổi bật trên gương mặt hơi vuông, rất thích hợp với mái tóc cắt tём, ôm sát.

- hum...."you".. hát bài đó hay quá ! Tôi lên tiếng phá đi cái khoảng trống giữa hai người ! - Thanx ! Nàng xoay lại nhìn tôi, rồi chìa tay ra:

- Ngọc ! - Tú ! Tôi bắt nhẹ bàn tay mềm của nàng, cười tủm tỉm.

- Có nghe bạn bè nói về Ngọc, nay mới được gặp mặt. Thật là hân hạnh.

- Vậy sao ? Ngọc khẽ hất nhẹ đầu về sau, cho mớ tóc đang đổ xuống một bên mặt nằm gọn sau vành tai. "Đúng là người đẹp bằng giá" tôi nhủ thầm. Thực ra, tôi cũng không muốn trò chuyện với Ngọc. Trong lòng tôi đang bận nghĩ về những thứ giấy tờ cần thiết, và về một hoạch định khi chuyển về trường này. Tiếp chuyện cùng Ngọc, trước là phép lịch sự, sau là vì tôi được Đức nhờ cầm chân Ngọc lại, chứ tôi cũng không biết tìm ra đề tài gì để mà nói. Nhất là, tôi sợ Ngọc hiểu lầm tôi có ý định tán tỉnh Ngọc thì càng khổ. Nghĩ thế, nên tôi mỉm cười với Ngọc rồi lại dán mắt về phía chương trình văn nghệ bên ngoài sân khấu ! Cả Ngọc cũng thế. Hai đứa chúng tôi cứ lặng im đứng bên cánh gà chờ đợi Đức. Thỉnh thoảng, bạn bè của Ngọc qua lại, lên tiếng chào hỏi vài câu.

Ngọc vẫn chỉ trả lời thật ngắn gọn, và tôi thì cảm thấy dường như mình đã làm một sai lầm không nhỏ khi theo Đức đến đây.

- Hey, hey, chào hai bạn thân của tui ! Sorry nha, để hai người chờ ! Đức từ đâu chạy ủa tới, rồi rít xin lỗi.

- Có chuyện gì không anh Đức ? Ngọc hỏi - À, tổng hội có tí chuyện, anh cần bàn với Ngọc.

- Now ?

- yeah ! Why not ? Đức cười hì hì. Tôi vội lên tiếng cáo từ.

- Thôi, nhiệm vụ hoàn thành rồi, mình xin phép đông trước nha - Ủa đi sao ? Đức trố mắt. Tôi gạt đầu giơ mớ giấy tờ cho Đức thấy. Đức cười thông cảm - Ừ thôi đi đi ! Tao rất vui khi mày chuyển về trường này đó - OK, bạn già, Bye nha ! Bữa nào rảnh trò chuyện sau hén. Xoay sang Ngọc tôi gạt đầu chào tạm biệt. Ngọc nhoèn nụ cười khá

tươi.

- Thanx anh, bye anh !.

Trời vào thu. Những chiếc lá vàng sặc sỡ hơn dưới cơn nắng óng ả ban trưa. Tôi đổi ý định, không vào thư viện mà lại tìm đến khoảng sân cỏ xanh mượt cạnh bên để vừa đọc sách vừa thưởng thức mùa thu. Rải rác trên thảm cỏ cũng có vài sinh viên đang đọc sách, hoặc nằm dài thành thoi. Giữa khoảng nắng đổ đầy trên cỏ, vài em bé đang đùa giỡn bên nhau. Tiếng cười của chúng reo lên nắc nẻ hòa cùng tiếng gọi nhau trong veo, ngọng nghịu của trẻ con.

Tự dưng, tôi cảm thấy lòng mình vui vui yêu đời la.. Lâu lắm rồi, tôi không có cái cảm giác lâng lâng bay bổng đó.

Từ sau những biến cố xảy ra trong chuyến vượt biển năm nào, tôi đã dường như không còn trù mến với đời sống này nữa. Giờ đây, trong một phút cảm nhận nét đẹp của thiên nhiên qua mùa thu và nét ngây thơ của đàn trẻ nhỏ, tôi chợt ngỡ ngàng khi nhận ra tôi đã bỏ quên nhiều niềm hạnh phúc trong đời sống quá. Những niềm hạnh phúc tuy bé nhỏ, nhưng rất dễ tìm và đều mang lại những giây phút thanh bình trong tâm hồn. Tôi vươn vai hít căng đầy hai buồng phổi bầu không khí trong lành, mát lạnh. Tôi căng tai cố gom góp, không bỏ sót một thứ âm thanh nào ở chung quanh. Phải, cuộc đời không hoàn mỹ, con người không hoàn mỹ, nhưng ở mỗi một con người đều có một nét đẹp riêng, và mỗi nét đẹp riêng đó khi đóng góp lại cùng nhau sẽ tạo nên một cuộc đời đẹp. Nghĩ thế, nỗi vui trong lòng tôi chợt lớn nhanh. Cảm xúc dâng đầy khiến cho tôi như muốn hét lên thật to "cám ơn đời sống, cám ơn cha mẹ đã cho tôi có được xác

thân này" - Hello anh Tú ! Làm gì ngồi đây vậy ? Ngọc từ đằng sau bước đến lên tiếng chào hỏi, làm tôi khẽ giật mình.

- Trời hôm nay đẹp quá Ngọc ! Lòng anh cảm thấy vui vui - Tại sao vậy ? Ngọc ngồi xuống thăm cỏ cạnh bên tôi. Chiếc cổ áo Jacket Jeen hơi phai màu của nàng được dựng lên, ôm lấy chiếc cằm nhỏ và mái tóc ngắn, trông duyên dáng lạ - Vì trời đẹp ! Trời hôm nay rất đẹp.

Tôi mỉm cười rồi nhìn ra chung quanh, nói bằng quơ:

- Và Ngọc hãy nhìn xem, đằng kia là vùng nắng soi qua đám lá muôn màu sắc sỡ. Đằng kia là những toán trẻ em đang hồn nhiên vui đùa, những bà mẹ trò chuyện cùng nụ cười vui tươi ! Tất cả những cảnh tiết tuy đơn sơ, tuy nhỏ nhặt đó lại là những món quà vô giá mà đời sống này ban cho mỗi chúng ta đó.

- Anh lại mơ mộng ! Ngọc mỉm cười nhẹ, mắt hướng về lũ trẻ con đang nô đùa. Nàng ngồi bó gối. Chiếc cằm đặt lên đôi bàn tay thanh tú, đan lại đặt trên gối. Gió thu nhẹ thổi đến, dường như chỉ đủ để làm mái tóc nàng phủ xuống, che nửa gương mặt. Ở góc độ này, Ngọc trông thật hiền lành, hoàn toàn không có nét lạnh lùng như mọi khi - Làm sao anh không mơ mộng được chứ ! Khi mà bên cạnh những gì anh vừa nói lại còn có cái điểm phúc ngồi cạnh người đẹp như Ngọc, với một nụ cười quá duyên dáng.

Tôi ngỏ lời gheo Ngọc. Nàng xoay sang ngắt nhẹ vào tay tôi. Tôi giả đồ xuýt xoa. Ngọc lườm tôi - Tại anh và Ngọc là hai người Việt Nam duy nhất học cùng ngành tại đại học này ! Nên tha cho anh đó để mai một còn chỉ bài cho Ngọc ! - Chà, thì ra Ngọc có âm miu hén ! Hèn gì, Đức nói với anh mà anh đâu có tin.

- Anh Đức nói gì với anh ? Ngọc xoay sang hỏi tôi - Anh Đức nói "Tú à, mày cần thận đó nha, xưa nay trong trường này bà hoàng băng giá luôn lạnh lùng với mọi người, mà tự dưng với mày bà không lạnh lùng thì chắc chắn có vấn đề" Tôi nói mà gương mặt giả đồ ra chiều nghiêm túc, lẩn ngắc nhiên, khiến cho Ngọc lại phì cười - Xí ! Nàng giờ nằm đấm dọa tôi. Lát nữa gặp anh Đức, đục ống chít ngắt, anh coi chừng đó nha ! Tôi cười xòa ra, giờ tay ra về đầu hàng, chịu thua, rồi hỏi Ngọc:

- Tìm anh có chuyện chi à ? Lại có bài muốn hỏi hử Ngọc lắc đầu. Gương mặt nàng chợt phảng phất buồn.

- Có chuyện gì không vui sao ? Tôi ân cần hỏi. Ngọc im lặng không đáp. Lúc đó, ngoài kia, một đứa bé vì mãi mê chơi nên bị vấp té. Nó bật khóc òa ra. Gương mặt mếu máo, đầy nước mắt trông thật đáng thương. Mẹ của nó chạy vội đến bồng nó lên và ôm chầm nó vào lòng xoa dịu. Bàn tay nhiệm mầu đầy tình thương của người mẹ khiến cho đứa bé ngưng khóc hẳn. Nó lại toe toét cười và lại tiếp tục vui đùa cùng chúng bạn. Tôi và Ngọc đều trông thấy cảnh đó. Tôi liền nói cùng Ngọc - Trong cuộc đời, con người ai mà không vấp té hoặc bị đau thương hử Ngọc. Nhưng phải như đứa bé ấy Ngọc à, phải đứng dậy và vui tươi để sống tiếp.

- Nhưng Ngọc đã không còn vòng tay nâng đỡ đó ! Giọng nàng dường như xen lẫn tiếng nức nở. Thoáng ngại ngần, rồi tôi mạnh dạn cầm lấy bàn tay của Ngọc nói thật chân thành - Nhưng Ngọc vẫn còn có ba, còn có những bạn bè xung quanh Ngọc. Những người mà luôn nghĩ đến Ngọc. Ngọc có biết không ?

Nàng im lặng. Bàn tay mềm rút khỏi tay tôi đón lấy một chiếc lá vàng vừa rơi xuống cạnh bên.

.

Bên ngoài trời đang đổ mưa ! Cơn mưa thật lớn làm cả khuôn viên đại học chìm trong màn nước trắng xóa. Tự dưng trong lòng tôi cảm thấy buồn băng quơ. Tắt đèn, cho gian phòng chìm vào trong mớ ánh sáng mập mờ, hắt vào từ các ô cửa sổ, tôi vút cuốn sách lên bàn, rồi ngồi vào chiếc dương cầm đặt cạnh khung cửa sổ của ngôi ký túc xá, lặng im nhìn dòng nước chảy trên khung cửa kiến.

Những dòng nước chảy nhanh như những mạch suối có sức lôi cuốn kỳ lạ.. Nó uốn éo, quanh co, thay hình đổi dạng hết như đang nhảy múa trước mắt tôi. Những vũ điệu không đồng nhất, không theo một nguyên tắc nào. Như chương những vũ điệu của các thổ dân bập bùng quanh ánh lửa.

Nhảy để tuôn trào những xúc cảm trong lòng hơn là trình diễn một loại hình nghệ thuật. Thực ra, nó cũng là nghệ thuật. Một loại nghệ thuật của thiên nhiên, của bản năng tiềm tàng ẩn kín bên trong. Ngón tay tôi chạm khẽ vào một phím đàn. Nốt La vang lên thình vọng trong căn phòng vắng vẻ. Tôi khỏ thêm nốt Si, nốt Đô, rồi những nốt nhạc lần lượt nối tiếp nhau, từ những rả rời của ban đầu nhanh chóng kết thành một suối âm thanh trầm bổng, du dương. Tôi khép mắt. Lặng nghe chính mình. Nghe từng lúc, từng lúc nguồn sống, và linh hồn tôi đang truyền dẫn sang mười đầu ngón tay. Tôi thả nổi mình, thấy tôi bay là đà trong mớ âm thanh dịu dặt lẫn cùng tiếng mưa rơi bên ngoài ô cửa. Dần dần, tôi quên đi tất cả. Không

gian, thời gian như trôi nhanh vùn vụt. Âm thanh lũ lượt dòng chảy. Âm thanh cuốn lấy tôi qua những miền quá khứ, vượt cả tới những tầng xa, những nơi chốn mà tôi chưa từng bước đến. Tôi say sưa khi linh hồn đang trút cả vào phím đàn. Cảm giác đê mê kì lạ, hết như một thứ kích thích nhiệm mầu.

- Wow, "one Man s Dream" ! Tuyệt quá ! Tiếng Ngọc reo lên khi bản nhạc vừa dứt và tôi thì đang ngồi thừ ra, tần ngần với nguồn xúc động còn chưa lắng đọng hoàn toàn.

- Hello Ngọc ! Tối hồi nào vậy ? Tôi vội vã đứng dậy bước về phía Ngọc đón lấy chiếc áo mưa mà nàng vừa cởi ra. Tuy đã khoác áo che mưa, nhưng người nàng vẫn ướt không ít, nhất là mớ tóc ngắn của nàng đã ướt mềm.

- Đến từ nãy giờ ! Nhưng không muốn lên tiếng vì sợ cắt đi nguồn cảm hứng của anh.

- Khờ quá ! Tôi giờ tay dơ.a kí đầu nàng. Trời mưa lớn vậy mà sao không gọi anh qua đón. Dầm mưa kiểu này bệnh cho coi ! Nói xong tôi tìm cho Ngọc chiếc khăn lông lau đỡ. Ngọc thì tủm tỉm cười - Có vậy mới nghe được bản đàn xuất thần của anh chứ ! Nàng tiến đến cạnh chiếc dương cầm, khỏ vai nốt nhạc bằng quơ rồi nói:

- Mai mốt anh dạy Ngọc chơi Piano nha ! - Với một điều kiện. Tôi đáp

- Điều kiện gì ? Ngọc nhanh nhẹn hỏi. Tôi đón lấy chiếc khăn Ngọc trao trả và nói:

- Từ nay, Ngọc phải hứa với anh là không được tự giam mình trong cái vỏ sò nữa Nghe tôi nói thế, vẻ hờn hờ của Ngọc tan nhanh. Nàng im lặng bước đến ngồi bên bệ cửa sổ dán mắt nhìn những bong bóng

nước bắp bông bên ngoài. Ánh sáng hắt qua cửa sổ viền theo thân thể nàng. Những đường nét của tạo hóa sáng tạo nên nàng mập mờ ẩn hiện qua lớp áo sơ mi trắng mỏng. Nàng đẹp thật. Phải chi trong hình hài xinh xắn đó là một tâm hồn tràn đầy sức sống và hạnh phúc thì còn gì bằng.

- Anh Tú không thể cảm nhận trọn vẹn nỗi đau khi mà Ngọc mất đi người quý giá nhất trên đời này đâu. Anh cũng chỉ như mọi người khác. Chỉ hiểu và cảm thông mà thôi Giọng nói của Ngọc man mác buồn và tự dưng có lẽ vì thế mà những hạt mưa lã chã trên khung kiến cũng trở nên da diết kì lạ.. Tôi thở dài. Từ ngày chúng tôi quen nhau, tôi cố gắng đem lại cho Ngọc những niềm vui để bù đắp lại những mất mát của nàng. Trong quá khứ, tôi cũng đã từng rơi tòm xuống hố sâu của chán chường và tuyệt vọng.

Tôi hiểu lắm nỗi cô đơn của một kẻ tự cô lập mình với đời sống ra sao. Do đó, tôi không nỡ nhìn thấy Ngọc sống với con tim lạnh lùng. Niềm đau nào cũng thế, nó sẽ vơi đi nhiều nếu nó được bày tỏ và sẽ chia. Tự ái sẽ khiến cơn đau thêm dài. Khép lòng sẽ khiến vết thương không lành lặn. Chấp nhận nó. Đương đầu cùng nó. Mổ xẻ nó. Dù đau đớn. Nhưng chỉ một lần rồi sẽ bình phục. Tôi đã tận tình giúp đỡ cho Ngọc. Tôi vui hơn ai hết mỗi khi nhìn đôi môi ấy nở nụ cười. Tôi buồn hơn ai hết mỗi lúc thấy vẻ lạnh lùng lại về trên gương mặt duyên dáng đó.

- Hãy cho chính Ngọc một cơ hội, Ngọc ạ Tôi nói mà như van lơn cùng nàng. Nàng mỉm cười. Nụ cười vô hồn làm nhói con tim tôi.

.

Mùa đông..... Trong căn phòng của ngôi ký túc xá, vẫn chỉ có mình tôi cùng chiếc dương cầm. Bên ngoài trời đang đổ tuyết. Những song gỗ nơi cửa sổ đóng tuyết dày, trắng xóa.

Tôi chợt mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Ngọc hôm nào ngồi tại đó. Vẫn là nghiêng nghiêng gương mặt cho mớ tóc ngắn đổ xuống một bên. Vẫn là đôi bàn tay nhỏ đan vào nhau đặt trên bờ gối và chiếc sơ mi trắng, quần Jeen xanh bạc màu.

Sự im lặng trong gian phòng khiến cho tôi như nghe rõ nhịp đập của con tim mình và từng hơi thở mệt mỏi chạy dài theo cuống phổi. Một lần nữa, tôi mở trang thư của Ngọc ra chăm chú đọc lại từng dòng chữ một.

"Anh Tú mến, Người ta thường nói "kẻ vô tình thực ra mới chính là kẻ đa tình" Trước kia, Ngọc không tin. Nhưng dần dần Ngọc biết rằng mình đã sai Có lẽ mọi chuyện bắt đầu từ sau ngày mẹ của Ngọc qua đời. Mất mát to lớn và đột ngột này đã khiến cho Ngọc hoàn toàn sững sờ. Dù rằng ba Ngọc rất yêu thương Ngọc. Nhưng có những điều mà chỉ có người Mẹ mới có thể đem lại cho Ngọc mà thôi. Bây giờ mất mẹ rồi, Ngọc không còn biết tâm sự cùng ai, tâm sự những chuyện mà chỉ có hai mẹ con với nhau mới san sẻ được cho nhau. Cái thế giới của Ngọc bỗng chốc bị thu nhỏ lại để rồi dần dần Ngọc tự cô lập mình từ lúc nào không hay. Sự cô lập, trầm tư đó đã khiến cho Ngọc xa lánh bạn bè. Hơn nữa, khi phải thay mẹ đương đầu cùng những chuyện trong đời sống đã khiến cho Ngọc đôi lúc lâm vào cảnh khủng hoảng, tuyệt vọng. Và cuối cùng, tất cả đã hợp nhau lại để biến Ngọc thành một người khác. Cái biệt danh "người đẹp

băng giá" đã có từ đó.

Lần ấy, Ngọc miễn cưỡng theo lời nài nỉ của anh Đức tham gia buổi văn nghệ tại trường và một điều làm cho Ngọc nhớ mãi và quý mến, đó là cuộc gặp gỡ giữa anh và Ngọc vào hôm đó. Không biết anh có biết hay không, từ khi anh bước vào trường này, cũng như là đã bước vào đời của Ngọc. Sự xuất hiện của anh đã đem đến cho Ngọc nhiều thay đổi trong lòng. Chính anh đã giúp cho Ngọc tìm lại được niềm vui trong cuộc sống từ những hạnh phúc đơn giản xung quanh mình. Ngọc vẫn còn nhớ có lần anh đã nói "Hạnh phúc không ở đâu xa.. Nó ở ngay bên cạnh mình" Vâng.

Anh nói đúng. Và hạnh phúc của Ngọc cũng chính là khi có anh bên cạnh Ngọc. Một năm rồi, một năm trôi qua với biết bao sự thay đổi, nhưng tình cảm của Ngọc dành cho anh vẫn nguyên vẹn như ngày nào. Ngọc cảm ơn anh đã dành cho Ngọc một tình cảm chân thành, mặc dù không như Ngọc mong muốn, nhưng cũng đủ làm cho Ngọc hạnh phúc.

Khi biết Ngọc đã không còn là một kẻ lạnh lùng, vô tình như xưa nữa, Ngọc không biết nên vui hay buồn. Tự ái của người con gái khiến cho Ngọc ở ngoài, vẫn đeo vào cái mặt nạ băng giá, nhưng anh biết không, con tim của Ngọc nó đã ấm áp, đã hồi sinh. Nhưng tình cảm của Ngọc có lẽ rồi sẽ theo gió cuốn bay đi. Ngọc đã mất mát một tình thương to lớn nhất trong đời, Ngọc không còn muốn phải mất đi thêm một lần nữa người mà Ngọc yêu mến. Do vậy, Ngọc quyết định phải ra đi. Có thể, Ngọc có thể giữ được cái tình cảm trong sáng của anh giành cho Ngọc và có lẽ đúng hơn là sẽ giúp cho

Ngọc không phải cứ mãi giả dối mỗi khi gặp gỡ anh.

Anh Tú thương, (xin hãy cho phép Ngọc một lần dùng chữ thương đó để gọi anh) Ngọc biết quyết định của Ngọc sẽ làm anh buồn và lá thư này cũng có thể làm anh không vui. Ngọc xin lỗi anh. Tất cả điều Ngọc làm chỉ vì nghĩ đến anh mà thôi. Ngày xưa, Ngọc cắt đi mái tóc dài vì Mẹ của Ngọc, ngày nay Ngọc sẽ để mái tóc dài đó. Vì rằng, Ngọc biết anh Tú thích tóc dài. Mong rằng, đây là điều duy nhất mà Ngọc có thể làm để đáp lại tấm chân tình mà anh dành cho Ngọc bấy lâu nay Đêm Noel năm nay, Ngọc sẽ không có ở lại thành phố này để đón Noel nữa. Nhưng mà Ngọc sẽ luôn nghĩ về anh và cầu nguyện cho anh cùng gia đình trong đêm thánh thiện đó, anh nhé.

Đứa em gái của anh,

Mỹ Ngọc "

Tôi vừa gấp lá thư lại thì cửa phòng bật mở. Một ý nghĩ bưng lên khiến cho tôi đứng phắt dậy xoay người nhìn ra. Nhưng tôi hụt hẫng. Người vừa xuất hiện không phải là Ngọc mà là Đức.

- Mà sao rồi ? Đức lo lắng nhìn tôi. Tôi đưa cho Đức lá thư của Ngọc. Đức đọc lướt qua rồi hỏi tôi - Mà tính sao ?

- Tao không biết ! Tôi thở dài.

- Tự kiểm lại tình cảm của mày xem.

- Tao suy nghĩ nhiều lần rồi - so ?

- Tao không biết ! Tôi ôm lấy đầu khổ sở:

- Dường như trong tao vẫn còn mập mờ giữa quá khứ và hiện tại !

Đức thở dài.

- Mày hãy suy nghĩ cho chính chắn để đừng hại đời của mày và cũng

đừng hại đời của Ngọc.

- Tao biết ! Tôi đáp.

- Mà cần yên tĩnh để nghĩ cho thông. Thôi tao đi đây. Có gì cần thì gọi cho tao nha ! Đức chào từ giả tôi.

- Ok ! - À quên ! Đây là địa chỉ mới của Ngọc. Tao năn nỉ lắm ba của Ngọc mới cho tao đó. Tao để ở đây, tùy mà quyết định.

Đức đặt mảnh giấy nhỏ lên chiếc dương cầm, rồi vỗ vai tôi - Tao tin tưởng ở mọi sự quyết định của mà ! Đức đi rồi, tôi ngồi thừ ra nhìn những bông tuyết đang vương trên cửa kính. Khẽ mở hộp đàn lên, tôi bồi hồi dạo lại bản nhạc mà Ngọc thường yêu cầu tôi chơi.

"one Man s Dream". Nàng thích bài đó. Nhưng nàng có biết đâu chính nàng đã khiến cho tôi có thể chơi lại đàn sau gần tám năm bỏ ngang. "one man s dream". Mỗi con người đều có mơ ước, và tôi, tôi cũng đang mơ một giấc mơ thật tha thiết.

Hoàng Vi Kha

Giọt Tình Thiên Thu

Tiếng keng tan trường vừa dứt , một rừng áo trắng đã túa ra như đàn ong vỡ tổ . Nhỏ Hương vừa dắt chiếc xe đạp mini vừa hồi thúc

tôi :

- Nè , lè lè lên coi bà tướng ! Người ta sốt ruột muốn chít rùi nè .

Tôi mỉm cười biết tông tông tong nhỏ đang mong gặp mặt anh Hai của mình nên càng làm ra vẻ chậm chạp cố ý trêu phá . Tôi còn chưa ra khỏi cổng trường Gia Long thì nhỏ Hương đã ngồi tót lên chiếc xe của nó đợi ở bên ngoài .

- Thui mà ! Năn nỉ nhà mi mà . . . Nhỏ Hương chấp hai tay vái tôi như tế sao - Bồn cô nương hôm ni chịu xuống nước nhỏ rùi đó . Làm ơn lè lè giùm đi .

- Xí . . . Vừa đội chiếc nón tai bèo lên , tôi vừa lườm nó - Dữ ác hôn ! Hôm ni mí thấy nhà người chịu lễ phép với ta . Mà nè , phải có điều kiện hăn hòi à nha . Chứ ta không chịu làm mai , làm mỗi miễn phí đâu . . .

- Ui chao . . . sao mà nhà mi ác thế chứ . Nhỏ Hương nhăn nhó - Ta đi dìa thăm . . . bác trai chứ bộ . . . Ai thèm thăm cái ông tướng Gàn của mi . . .

Tôi nhìn hai gò má đỏ hồng của nhỏ , cười nói vu vơ :

- À há , thăm bô của ta hử ? Tốt quá hén . Dị là anh Hai ta phen ni dìa phép cô đơn rùi . . .

- Quỉ chùa nhà mi . . . chọc ta hử . Nhỏ Hương choàng sang ngắt vào tay tôi một phát thiêu đau , rồi quày quả đạp xe đi trước . Tôi vừa xuýt xoa , vừa hứa thăm :

- Măng ta , còn ngắt ta nữa hén . . . Ta quyết sẽ báo thù . . . chờ xem !

Tôi vội lên xe phóng theo . Gớm nhỏ Hương chạy nhanh thiệt . Đuổi

kịp nó , cũng đã toát cả mồ hôi .

Chúng tôi về đến nhà thì mẹ đã chạy ra đón . Bà hồi hả :

- Diễm Trang , con mau vào thay đồ rồi xuống bếp phụ mẹ nhanh lên . Ba con và anh Hai sắp về tới rồi .

Tôi ôm mẹ vào lòng , nũng nịu :

- Mẹ à ! Mẹ chỉ biết cưng có anh Hai hông hà .

Mẹ tôi quay sang nhỏ Hương cười :

- Con phụ bác dọn chén bát tí nhá . . . Chứ con Trang của bác lại mè nheo với bác nữa rồi . . . Me cốc đầu tôi mắng yêu : Học trò lớp nhất sắp sửa là cô Tú rồi mà còn nhỏng nhẻo quá . Hổng biết mai một có ai thèm lấy mi hông . . . ?

Tôi vừa chạy vào trong cất vở , vừa nói vọng ra :

- Mẹ à , con nói với me rùi mà . . Con hông thèm lấy chồng đâu . Con ở với me suốt đời sướng hơn .

Khi tôi thay đồ xong và xuống bếp thì mẹ và nhỏ Hương đang chuẩn bị món gỏi gà trên mâm . Nhỏ Hương và tôi là hai đứa bạn chí thân từ hồi còn bé tí tẹo . Lớn lên , hai đứa lại học cùng trường , cùng lớp , cho nên càng thêm gần bó . Thì đó , cũng bởi cái tình bạn của chúng tôi mà nhỏ Hương và anh Hai tôi mới quen biết nhau . Bây giờ thì hai gia đình đã có hôn ước . Cho nên , đôi lúc , tôi xem nhỏ ấy như là chị em trong nhà .

Hai bên gia đình dự tính chừng nhỏ Hương tròn 20 tuổi thì sẽ định ngày lành tháng tốt để cho nhỏ làm cô dâu . Nhưng anh Hai tôi lại muốn cho nhỏ ấy học thêm lên đại học và nhất là chờ khi non nước thanh bình thì mới tiến hành hôn lễ . Vì thế mà nhỏ hay nói anh Hai

tôi là Gàn bướng . Tôi thì rất hiểu ý của anh mình . Anh tôi có lý tưởng và sống cho lý tưởng đó . Đang học đại học kiến trúc thì anh bỏ ngang đang lính . Mà lại đăng lính dù nữa chứ . Lúc anh quyết định tòng quân , mẹ khóc quá chừng . Ba thì khẳng khẳng phản đối . Nhưng không ai cản nổi anh . Hôm anh đánh trận đầu tiên , cả nhà ai cũng lo . Mẹ thì tụng kinh suốt , còn ba thì luôn theo dõi tin tức trên đài và báo chí . Rồi đến lúc anh về phép lần đầu tiên với chiếc huân chương mới tinh trên ngực áo , cả nhà mừng vô cùng . Đó cũng là lúc anh gặp nhỏ Hương và họ đã yêu nhau từ dạo đó . Hôm nay anh lại được về phép . Ba tôi cũng xin nghỉ sớm để được về ăn bữa cơm gia đình . Cả nhà chúng tôi đều nôn nóng chờ đợi Người Hùng trở về .

Nhỏ Hương cũng nóng lòng không kém . Tôi lén nhìn nó trong lúc làm bếp . Cô nàng thỉnh thoảng cứ tùm tùm cười . Mỗi tình đầu của nó đã giành trọn cho anh tôi . Nghĩ mà cũng tội nghiệp . Nó và anh Hai một năm gặp nhau có vài lần , thì thử hỏi lần nào anh Hai về phép mà nó không sung sướng . Nó cứ thường tỉ tê tâm sự với tôi rằng , khi nó đã thương anh tôi thì nó sẵn sàng chấp nhận tất cả , trong đó có cả sự đợi chờ . Tôi thì tuy bằng tuổi nhỏ Hương , nhưng lại rất khù khờ trong vấn đề tình cảm . Bằng chứng là vào lúc này đây , tôi còn chưa biết rung động là gì . Trong lớp , có lẽ tôi là đứa hiền nhất hay khờ nhất vì phần lớn mấy cô bạn khác đều đã viết thư tình xanh xanh đỏ đỏ đủ hết . Còn tôi , suốt ngày chỉ biết ôm chồng sách vở và mấy cuốn kiếm hiệp mà thôi . Những tiểu thuyết tình cảm của Quỳnh Dao , của Nhã Ca , của tử sách Hoa Tím . . . hoặc mấy bài

thơ tình của Xuân Diệu , Nguyễn Bính , TTKh , hay Nguyễn Sa , tôi chỉ đựng đến vào thời gian gần đây thôi , chứ còn trước đó tôi hoàn toàn mù tịt . Có lẽ nhờ vậy mà tôi dần dần bớt nghịch ngợm đi vì tôi cũng muốn làm một tiểu thư áo trắng , lảm mộng nhiều mơ . Thế nên , ba tôi đã không còn gọi tôi là thằng bé Diễm Trang của ba . Tuy vậy , nghịch ngợm thì tôi vẫn chưa chừa hẳn . Con gái 17 , 18 tuổi đầu mà vẫn còn thích leo trèo hái trái trong mỗi lần đi cắm trại ở Lái Thiêu , Thủ Đức . Vẫn còn thích cột ngang vạt áo dài , chơi lò cò hay chuyền đùa cùng bọn trẻ trong xóm . Khiến cho mẹ tôi nhiều phen phải kêu trời .

Nhỏ Hương thì hoàn toàn khác với tôi . Nhỏ nhu mì , hiền lành , và thường luôn miêng khuyên tôi bớt cái tính con trai lại , không thì suốt đời này sẽ ế chồng . Ế chồng ? Xí . . . tôi không những không sợ mà còn muốn ở vậy với mẹ suốt đời . Đọc những quyển tiểu thuyết tình cảm và nhất là nghe những lời tâm sự của nhỏ Hương , tôi thấy tình yêu khổ quá chừng . Ai dại dột lại đi chuốc khổ vào thân chứ ? Nhất là yêu mấy ông lính . Không những mấy ông đi suốt , đi hoài mà còn làm cho người ở lại phải lo âu , phập phồng :

Lấy chồng đời chiến binh ,

Mấy người trở lại . . .

Bài thơ Màu Tím Hoa Sim đã nói thế mà . Nhỏ Hương biết vậy , còn dọa tôi :

- Mi chờ xem ! Ghét của nào , Trời trao của ấy . . . chạy không thoát đâu !

Tôi không sợ , vì tôi không muốn dính vào yêu đương . Nếu như trên

thế gian này có Tuyệt Tình Cốc , thì tôi chắc chắn sẽ xin thường trú ngay .

Phụ mẹ sắc bắp cải trộn gói xong , tôi được phân công nướng bánh phồng tôm . Còn nhỏ Hương thì bắt ngay vào món bì cuốn , một món ăn khoái khẩu của ông anh tôi . Tôi nhìn nhỏ trêu chọc :

- Ui chà , đại ca của ta chỉ thích ăn bì cuốn ở chợ Tân Định thôi . . . hông thèm ăn của mi đâu !

- Xí . . . người ta làm cho bác trai chứ bộ . . . ! Nhỏ Hương chống chế . Mẹ tôi thấy vậy chỉ lắc đầu cười rồi bỏ lên nhà trên sửa soạn bàn ăn . Được dịp , nhỏ Hương bèn dùng cây dừa bếp , cốc vào đầu tôi một cái mặng :

- Nhà mi hôm ni ăn phải cái chi mà nói nhiều quá dzị ?

Tôi vừa xoa đầu , vừa cầm chiếc dừa cái khua khua về phía nhỏ Hương :

- Ấy cha cha . . . ! Lại đánh lén ta hén . . . Nè , cho mi nếm mùi lợi hại của Nga Mi kiếm pháp nè . . .

Tôi dùng dừa chọt vào nhỏ Hương khiến nhỏ la oai oái đầu hàng .

Sau khi cốc lại nhỏ một phát gọi là gỡ huề , tôi với nhỏ lại hí hoáy trong công việc bếp núc . Vừa lúc mẹ tôi trở vào , không thì chắc chắn sẽ bị mẹ cốc đầu rồi . Mẹ nhìn hai đứa tôi đang khúc khích cười , trêu :

- Chà . . . , bộ hai đứa bây thừa lúc mẹ vắng mặt mà bóc lùm đồ ăn phải không ?

Tôi chưa kịp trả lời thì có tiếng chuông reng . Mẹ tôi choàng dậy :

- Chắc anh Hai về rồi đó con ? Ra đón anh mau !

Tôi vút đôi đũa chạy tót ra ngoài nhanh như một con thỏ . Me tôi và nhỏ Hương cũng lật đật chạy theo sau . Cửa mở . Và kìa , anh Hai tôi đứng đó , lẫm liệt , oai phong trong bộ quân phục bạc màu sương gió .

- Anh Hai ! Tôi reo lên mừng rỡ , nhảy choàng lên ôm lấy .

- Diễm Trang ! Anh tôi cười to , ôm chặt lấy tôi , xoay vòng vòng rồi đặt xuống . Đâu , đứng ngay gần hàng hoàng cho anh xem xem cô công chúa có lớn thêm được tí nào chưa nè ?

Tôi vội vàng đứng trong tư thế nghiêm , đưa tay chào theo lối nhà binh .

- Thừa thiếu úy ! Em ăn được ngủ được nên lên thêm hai kilo .

Anh tôi bật cười xòa thật hiền , dí ngón tay vào trán tôi :

- Ừ ! Có lớn hẳn ra . Nhưng mà hình như có xấu đi một tí đó ghen .
. Cái trán vồ ra rồi nè . Trán này là bướng bỉnh lắm . Mai mốt khó ai mà chịu cô cho nổi .

Tôi tức quá , ôm lấy anh dấm thùm thụp vào lưng .

- Coi đó ! hai anh em bây , không gặp thì thôi , mà hễ gặp thì lại chọc ghẹo nhau . Mẹ tôi lên tiếng từ sau . Anh Hai liền chạy đến ôm chầm lấy người . Cả hai mẹ con mừng mừng tủi tủi . Tôi lén nhìn nhỏ Hương . hai mắt nó đã đỏ hoe tội nghiệp .

- Anh Hai à ! Còn thiếu một người đó ghen . . . Tôi nhắc nhở .

Nghe vậy , mẹ như chợt nhớ ra liền kéo tay nhỏ Hương lại bên anh Hai rồi nói :

- Tội nghiệp , nó trông con lắm đó .

Anh Hai ôm nhỏ Hương vào lòng , hôn lên mái tóc thề đen mượt của

nhỏ .

- Anh cũng nhớ em lắm .

Nhỏ Hương lúc này còn liếng thoảng với tôi , bây giờ thì chỉ còn biết khóc thút thít . Tôi ôm me cười :

- Thôi me à ! Con với me trở xuống bếp dọn cơm nhé . . . để hai người họ tự nhiên tâm sự mà .

Anh Hai chợt đưa tay ngăn cản :

- Khoan ! Đợi tí đã , để anh giới thiệu một người bạn cho gia đình .

Rồi xoay sang phía cửa , anh kêu to : Vũ ! Vào trong đi mày . . .

Một người thanh niên ngần ngại bước vào . Anh ta cũng mặc trên người bộ đồ 6` rằn ri , bạc màu chiến trận . Mái tóc hớt cao , gương mặt khôi ngô , đỉnh đạc , cặp mắt sáng tinh anh và đặc biệt là nụ cười rất duyên dáng dễ thương .

- Đây là mẹ tao . Anh Hai đưa tay giới thiệu từng người . Còn đây là bà xã tương lai của tao . Còn nhỏ lí lắc kia , anh Hai chỉ tay về phía tôi , lúc này đang nép sau lưng của me vì bị quê trước người khách lạ

- Đó chính là Diễm Trang , em gái của tao .

- Dạ chào bác ! Người ấy cúi đầu thật thấp thi lễ , con tên Hoàng Vũ , bạn chung tiểu đội với Minh .

Anh ta khẽ gật đầu chào nhỏ Hương . Tôi nhìn bông mai vàng lấp lánh trên cổ áo của người ta thầm nghĩ : Chà , cũng cấp úy đó nha . .

. ai nhỉ ! Nhưng mà cái dáng này trông giống sinh viên hơn .

- Chào Diễm Trang ! Người ta ngập ngừng , nụ cười thoang thoảng điểm trên môi . Tôi mắc cỡ , cúi đầu lánh né , không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sáng ấy , rồi kéo tay nhỏ Hương chạy tuốt vào bếp .

Được dịp báo thù , nhỏ Hương trêu lại :

- Thiếu úy dù đó nha . . . Mèn ui ! Trông bảnh trai quá chừng . Nè , có xứng đáng làm hoàng tử bạch mã hông đó ?

- Xí . . , ai thèm ! Tôi nguyệt nhỏ Hương nhưng trong lòng tự dưng cảm thấy thích thích kỳ lạ .

Chúng tôi trở ra với những đĩa đồ ăn trên tay thì ba tôi cũng vừa về tới . Ông ôm chầm lấy anh Hai , siết chặt đôi vai rộng của anh . Qua cặp kiếng trắng , đôi mắt người đỏ hoe , rướm rướm . Vũ đứng dậy chào ba tôi . Cung cách và lời nói của chàng tuy không văn hoa bóng bẩy , nhưng rất thật thà và lễ độ . Đó chính là những điều mà tôi yêu thích . Tôi chột mồm cười với chính mình và ngạc nhiên không rõ tại sao tôi cứ lại quan tâm đến người khách lạ mới xuất hiện đó .

Sau khi anh Hai đốt vài nén hương trên bàn thờ ông bà , chúng tôi cùng ngồi vào bàn . Tình cờ hay hữu ý , mà tôi lại ngồi bên cạnh người ta . Khiến cho suốt cả buổi cơm tôi và người ấy cứ làm khách mãi . Nhỏ Hương thì chắc không nhận ra điều ấy , vì nó đang bận chăm sóc cho anh Hai . Ba thì lại cứ mãi chuyện trò , còn mẹ thì cứ chạy lên , chạy xuống tiếp các món ăn . Cho nên , tôi không còn ai để bám lấy thoát thân , đành cứ ngồi im lặng , nhỏ nhẹ từ tốn ăn cơm . Nếu như không có sự hiện diện của người ta thì tôi không có sức như miêu đâu .

Qua những lời trò chuyện trên mâm cơm , tôi được biết người ta tên Hoàng Vũ , năm nay 24 tuổi , sinh quán tại Biên Hòa , là con trai duy nhất trong gia đình . Vũ vào lính vì cùng lý tưởng như anh Hai tôi . Anh đang học điện tại Phú Thọ thì gát ngang , khoác áo lính .

Cơm nước xong , cả nhà quây quần tại phòng khách bên một bình trà nóng . Anh Hai và Vũ đang tuần tự thuật lại những trận đánh qua . Vũ có lối kể chuyện thật thu hút cho nên dần dần được anh Hai tôi bán cái cho độc diễn . Tôi nép bên mẹ , tròn xoe mắt theo dõi câu chuyện . Những lần anh Hai về phép , tôi ít có dịp được nghe nhiều chuyện về chiến trận và đời lính . Phần vì anh Hai không có tài kể chuyện , phần vì tôi không thích mấy ông lính . Nhưng lần này , Vũ làm tôi say mê theo từng chi tiết . Giọng nói của Vũ trầm ấm nhưng không kém hào hùng khi anh kể về những chiến thắng của tụi anh . Thỉnh thoảng , anh lại đưa mắt nhìn tôi rồi thoáng nở một nụ cười trên đôi môi , khiến cho hai má tôi đỏ bừng .

Chuyện trò được một hồi thì Vũ đứng dậy xin phép ra về . Anh Hai vào nhà trong dẫn chiếc Vespa ra đặt đưa Vũ . Tiễn hai người ra cửa , trong tôi chợt lưu luyến băng quơ , không biết có còn gặp lại hay không . Người ta có lẽ không biết được điều đó , cho nên cứ thản nhiên chào ba mẹ tôi , rồi đi thẳng một mạch . Tôi bỗng giận tí ti , nhủ thầm : Đúng là lính dù mà ! Toan quay lưng vào nhà trong thì anh hai kêu tôi lại bên cạnh :

- Lần này anh về phép có năm ngày thôi , còn Vũ thì được một tuần . Nếu em có rảnh thì đưa bạn anh đi chơi vòng vòng được không ? Câu nói của anh Hai như mở cờ trong bụng , nhưng tôi lại làm ra vẻ từ chối :

- Hum . . . kêu em đưa anh Vũ đi chơi Sài Gòn à ? Xí . . . anh có nói lộn không đó ? Em còn phải học bài mà !

- Không sao ! Không sao ! Vũ khoa tay , cười nhẹ - Nếu Diễm Trang

không rảnh thì thôi . . .

Lại ngốc quá đi thôi ! Tôi nhủ thầm , người ta đang làm giá đó mà , sao không biết năn nỉ ? Anh Hai không rõ sự tình nên cố thuyết phục tôi :

- Lúc này anh nghe nói cuối tuần này trường các em có tổ chức ca hát ngâm thơ cho đó mà . Vũ là một cây văn nghệ đó ghen . Nên anh muốn mấy em dẫn anh ta đi tham gia cho vui .

- Hông dám ! Hông dám ! Nếu Diễm Trang không rảnh thì để dịp khác cũng được . Vả lại , thứ bảy này anh cũng muốn ở nhà làm vài việc lặt vặt cho ông bà già . . .

Nói đoạn , Vũ vẫy tay chào rồi leo lên ngòi phía sau lưng anh Hai .

Chàng đâm vào vai anh :

- Thôi làm ơn chạy đi ông ! Ông xạo quá . . . ai là văn nghệ gì chứ ?

Tôi chưa kịp nói tiếng nào thì anh Hai đã rồ ga phóng đi mất . Thiệt đúng là hai ông tướng thí mớ ghét , nhìn theo bóng dáng hai người tôi nhủ thầm . Nhỏ Hương từ trong nhà chạy ra , ngắt vào tay tôi một phát :

- Lay tỉnh bố Diễm Trang !

- Ấy da . . . ! Dám nhéo ta nữa hén !

Tôi rượt theo nhỏ Hương . hai đứa chạy vòng vòng trong phòng khách :

- Đứng lại ! Đứng lại ! Bản cô nương hôm ni quyết xin mi tí huyết mà . . .

- Người đi một nửa hồn tôi nhớ ! Còn nửa hồn kia mắc ăn hàng . . .

Nhỏ Hương vừa chạy vừa chọc tôi . Me nhìn thấy thế bật cười . Còn ba thì lắc đầu quây quây :

- Hãy dà . . . ! Con gái chi đâu mà hệt như thằng anh của nó . Phá giàn trời !

Tôi cứ đứng hoài trước tủ áo , không biết nên bận chiếc áo nào . Ui chao , sao mà phiền quá đi thôi . Lúc trước có khi nào tôi lại phân vân trong vấn đề áo quần đâu chứ . Ngoài những chiếc áo dài trắng nữ sinh ra , mỗi lúc đi đâu với nhỏ Hương , tôi chỉ bận toàn quần tây áo sơ mi . Không phấn son , không chải chuốt . Chỉ vón vện năm phút là xong . Ai như nhỏ Hương , hể bước chân ra khỏi nhà là phải tốn ít nhất 20 phút để sửa soạn xiêm y . Nhiều khi chờ cô nàng thay đồ mà tôi sốt cả ruột . Thế mà ông anh gàn rở kia của tôi lại có thể chờ được mới là lạ chứ . Chẳng lẽ đó là sức mạnh của tình yêu .

Thiệt là phục ổng sát đất . Còn me tôi thì lúc nào cũng than thở :

- Chao ôi , có lẽ là mụ bà đã nắn lộn nhà mi rồi , Diễm Trang ôi .

Đúng ra mi phải là con trai mới đúng . Con gái chi mà từ tánh tình cho đến cách ăn bận hông thua gì thằng anh của nó bao nhiêu .

Thế mà hôm nay con gái của me lại biết điệu rồi đây . Khổ nỗi , tôi lại bối rối không biết phải diện ra làm sao để có thể tha thướt , dịu dàng như nhỏ Hương . Hum . . , cũng tại sự hiện diện của người ta mà thôi . Lúc đầu nói không đi , bây giờ lại nói đi . Thiệt là thí mà ghét . Nhưng tôi lại mỉm cười với chính mình .

- Ấy cha cha , cô Diễm Trang à . Chính cô rất muốn người ta đi với cô kia mà ! Còn làm bộ nữa sao ?

Ừ đó , tôi làm bộ thì đã sao chứ ? Với mấy ông lính này , tôi cần phải

cứng rắn hông có yếu mềm như nhỏ Hương được . Nói thế chứ tôi lại lấy làm mắc cỡ với chính mình . Hôm rồi , khi anh Vũ gọi điện thoại sang năn nỉ cho đi theo , tôi mừng vô vàn . Tuy rằng tôi vẫn giả đồ , tỏ vẻ dửng dưng :

- Ủa ! Hôm nọ nghe anh nói phải làm vài việc chi chi đó cho ba mẹ mà ?

Tôi nghe tiếng Vũ cười ngượng trong điện thoại :

- Hum . . thì cũng đã làm xong mấy hôm nay rồi ! Hôm đó anh rảnh thiệt mà .

Xuýt nữa thì tôi đã bật cười thành tiếng trước câu nói ấy . Định bụng sẽ phá anh thêm một tí , nhưng chợt nhớ lại hôm nào cũng vì mình làm giá mà người ta hoảng quá , leo lên xe vọt mất tiêu . Cho nên , tôi trả lời , hơi xằng giọng một tí (để người ta năn nỉ đó mà) .

- Ừ , anh muốn đi thì đi . . . !

Nói vậy chứ trong bụng cứ cảm thấy sung sướng lạ . Cũng chẳng hiểu vì sao . Hông dám hỏi nhỏ Hương , sợ nó chọc chết mất . Hôm đưa anh Hai trở về đơn vị . Vũ cũng có đến nhà . Lại là một bữa cơm thân mật . Nhưng lần này tôi đã hông còn e thẹn như trước tuy rằng ánh mắt của anh ta đôi lúc làm con tim tôi đập loạn cả lên . Trước khi ra đi , anh Hai còn dặn dò :

- Diễm Trang à , ráng thu xếp thời giờ đưa anh Vũ đi chơi vòng vòng nha .

Cái ông anh khờ khạo của tôi thiệt là đáng ghét mà . Hông có hiểu bọn con gái tui tí nào . Khó hiểu ư ? Hum . . . đơn giản thôi . Chỉ muốn được chịu tí ti đó mà . hai ông tướng chỉ giỏi có tài đánh nhau

với giặc còn mí cái chuyện này thì sao mà mù tịt .

Khoác chiếc áo dài màu thiên thanh mẹ mới sắm cho lên người , tôi soi mình trước tấm kiếng .

- Hum . . . không tệ lắm . . . Nếu như không muốn nói là đẹp vô cùng . Hôm ni mình phải làm con gái trăm phần trăm mà . . .

Tôi xoay vòng vòng tự ngắm mình . Mấy dì tôi thường khen tôi có thân hình đẹp , rất thích hợp mặc áo dài nhưng tôi thường không để ý đến . Hôm nay , có dịp làm cô tí điệu , tôi mới nhận ra điều đó .

Quả thật không ngờ tôi lại duyên dáng đến như vậy .

- Ui . . . mi dễ thương quá đi Diễm Trang ui mi mi một cái nè .

Tôi gỡ cho cái ảnh của mình trong tấm kiếng to một nụ hôn gió .

Khoan khoái trong lòng , vừa chải tóc tôi vừa hát nho nhỏ :

Tà áo thiên thanh thơ ngây ngày nào . . . Chìm khuất trong mưa mưa bay rạt rào . . .

Chợt tôi phát hiện ra rằng đúng là cái trán của mình có hơi vồ ra thiệt . Nhớ đến lời trêu ghẹo của anh Hai , tôi đâm ra ghét cái trán ấy ghê . Tôi vội vàng xoa mái tóc lòa xòa che phủ bớt trên trán , cài ngang chiếc băng đô màu xanh , chải lại mái tóc chấm vai mới gọi còn óng mượt . Tôi chải hết kiểu này đến kiểu khác mà vẫn không vừa lòng . Sau cùng , tôi quyết định cứ để chúng buông xòa tự nhiên như những sáng đi học . Không phải vì tôi cho đó là kiểu tóc đẹp nhất mà vì tôi đã quá mệt mỏi với việc làm điệu này rồi .

Một thoáng ý nghĩ chớm lên trong đầu , tôi mở hộp son phấn của mẹ ra . Nhưng sau đó tôi lại ngại ngần không biết nên tô phết ra làm sao

cả . Tôi thử màu son này , màu chì kẻ mắt kia . Thử một hồi , rồi soi lại mình trong kiếng . Tôi bật cười thành tiếng . Ui chao . . . trông tôi giống y một cái mặt nạ hề vậy đó .

- Xí ! Người ta là chị của mình chứ mà mình phải diện này diện nọ . . .
. Thiệt là kì cục quá đi . Tôi vừa bôi đi lớp phấn son , vừa biện hộ cho mình . . .

Sửa soạn xong xuôi , xem lại đồng hồ , ây da , cũng tốn hơn 30 phút làm đẹp chớ bộ . Phen này thì không thể trách nhỏ Hương rồi . Ba tôi đang đọc báo , khi thấy tôi bước ra , người xệ cặp kiếng dày cui xuống , chăm chăm nhìn .

- Bà nó ơi ! Ra mà xem , có cô con gái nhà ai xinh đẹp quá đi lạc vào nhà mình nè !

Tôi đỏ bừng hai má , chạy đến đâm vào vai ba :

- Ghét ba quá đi , ba chọc con gái cưng của ba hoài hà . . . hông thèm chơi với ba nữa đâu !

- Trời ơi ! Hông ngờ nhỏ Diễm Trang của ba mẹ hôm nay đẹp quá chừng .

- Hum . . . người ta lúc nào mà chẳng đẹp , đâu có riêng gì bữa nay đâu . Ba hông biết gì hết trơn à . . . Diễm Trang hông thèm nói chuyện với ba nữa . . . Tôi chạy sang , ngã vào lòng mẹ nũng nịu .

- Coi đó , lấy chồng được rồi mà còn nhõng nhẽo quá đi thôi . Mẹ tôi cười , rồi bảo tôi đi vài bước cho bà xem đoạn ôm tôi vào lòng hôn lên trán mà nói :

- Con gái của mẹ đẹp nhất trên thế gian này !

Tôi sung sướng hôn mẹ một cái thiệt kêu . Vừa lúc nhỏ Hương cũng

vừa đến . Nó mở to hai con mắt đáng ghét của nó nhìn tôi :

- Ui cha cha . . . hôm ni Chung Vô Diễm chịu lột xác rùi sao ?

- Quí chùa nhà mi . . . Dám nói ta là Chung Vô Diễm hử ? Có tin là ta sẽ lột xác nhà ngươi ra hông nè . . . Tôi ngắt nhỏ Hương một phát . Nhỏ la oai oái xin đầu hàng . Nhỏ Hương hôm ni lại khác hẳn . Chỉ mặc một chiếc áo dài trắng , tóc cũng không chải tỉ mỉ như trước .

Tôi nhìn nó mỉm cười hát khe khẽ :

Ngày anh xa vắng . . . chách chách chách chách . . . Phấn son xếp lại chẳng dùng . . . chách chách chách chách . . .

Cả nhà cùng phá ra cười . Phen này thì đến lược nhỏ Hương mắc cỡ . Thế là tôi đã gỡ huề . Có tiếng chuông reng . Nhỏ Hương nhảy lên chọc tôi :

- À há . . . hoàng tử bạch mã đến rùi . . . đừng có hồi hộp ghen . . . Nhỏ Hương cười - Để ta ra mở cửa đón chàng vào .

Vừa dứt lời , nhỏ đã chạy tót đi . Lần này thì lại đến phiên tôi mắc cỡ rồi . Vũ bước vào . Đơn giản , nhã nhặn trong chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt . Ui chao , sao mà trùng hợp kỳ lạ vậy . Cả hai đứa đều mặc màu xanh . Mái tóc chàng vẫn cao ráo nhưng đã được chải chuốt tươm tất làm nổi bật thêm lên gương mặt vốn khôi ngô , tuấn tú của chàng . Đặc biệt , đêm nay , chàng lại đeo thêm một chiếc kính trắng , trông chàng càng thêm đỉnh đạc và không khác gì một sinh viên . Trái tim tôi chợt nghe xôn xao lạ . Nép mình sau lưng mẹ , tôi lén dẫu một nụ cười vui thích . Tôi thật không ngờ . Trong chiếc áo trận , Vũ oai hùng bao nhiêu thì trong bộ đồ thường phục , chàng lại hiền hòa , nhã nhặn bấy nhiêu . Ôi , nhất là nụ cười duyên dáng

đó . Cái răng khểnh sao mà dễ thương lạ . Hum . . . con trai gì mà có chiếc răng khểnh đáng giá đến thế .

Sau vài câu chào hỏi , Vũ và bọn tôi rời nhà . Chưa thấy lúc nào tôi thấy nhỏ Hương dễ thương như lúc này . Nhỏ tự nguyện chở tôi trên chiếc Mobilet của nó để cho tôi có thể đóng trọn vai tuồng con gái trong đêm nay .

Đến trường thì mọi người đã hiện diện khá đông . Trong lúc nhỏ Hương bận bịu đi gửi chiếc xe thì Vũ đến bên tôi . Sau một lúc ngập ngừng , chàng cúi đầu nói thật nhanh , thật khẽ đủ để mình tôi nghe thấy :

- Đêm nay Diễm Trang . . . duyên dáng quá !

Nói đoạn chàng xoay mặt đi hướng khác , đầu cúi gằm xuống , lánh né cái nhìn của tôi . Tôi có hơi bất ngờ nhưng lại cảm thấy hạnh phúc và sung sướng dâng đầy trong lòng . Lời khen của chàng sao lại mang đến cho tôi những cảm xúc thật khác với lời khen của ba mẹ và của nhỏ Hương . Nếu mà đem bỏ lên cân , tôi tin chắc , lời khen của chàng làm cho tôi sung sướng hơn lời khen của ba mẹ nhiều . Thôi chết rồi , tôi hông còn hiểu được mình nữa . Tôi ráng tìm kiếm những bản tánh con trai của mình . Nhưng đứng bên cạnh chàng , tôi lại cảm thấy mình yếu mềm hẳn ra , cảm thấy mình hoàn toàn nữa tính . Hồng lẽ tại chàng là người con trai đầu tiên trong đời khen ngợi tôi , hay tại chàng là người mà tôi mong đợi suốt cả ngày hôm nay .

- Cám ơn anh . . . Tôi đáp khẽ , mặt nóng bừng .

Tôi cúi đầu , che dấu một nụ cười . Chàng có biết đâu , chính tôi

cũng đang muốn nói với chàng những lời tương tự như thế . Cả hai đưa dăm ra ngại ngùng , không nói thêm một lời nào cả . Tôi nghĩ thầm . Ui chao lính dù gì đâu sao mà nhát quá ta . Chỉ nói có một câu đơn giản như thế mà cũng . . . mắc cỡ sao ? Sao hông nói tiếp đi . Người ta đang chờ nghe đây nè . . . nói đi . . . ngốc quá đi thôi . . . Cuối cùng thì Vũ cũng đã có đủ can đảm để tiếp tục :

- Hum . . . anh nói điều này có lẽ Diễm Trang sẽ cười anh . . . số là mấy ngày hôm nay . . .

- Gì đó gì đó ! Sao còn đứng đây mà hông vào trong ? Nhỏ Hương ở đâu chạy lại la toáng lên làm Vũ ngưng ngang . Ui cha cha , tôi muốn nhéo nhỏ đó đến chít quá chừng . Đúng là cái đồ phá đám mà . Coi cái mặt của nó sao mà thí ghét ghê .

- Làm gì à ? Tôi sẵn giọng . Thì chờ bạch y tiểu thư đó . . . Tôi lườm nhỏ Hương một phát thiệt . . . kinh hồn . Nhỏ Hương hình như hiểu ra sự xuất hiện hông đúng lúc của mình , nên vội cười thiệt tươi cầu hòa :

- Xin lỗi hai vị nha ! Tại lúc nãy gặp cô giám thị . Cô ta nhờ tui phụ bán nước giải khát trong giờ giải lao đó mà .

Buổi văn nghệ đã bắt đầu . Nhỏ Hương đã biết tội cho nên để hai chúng tôi ngồi cạnh nhau . Đó cũng là đáng tha thứ cho cái tội phá đám khi nãy của nhỏ . Sau vài câu hỏi thăm về trường lớp , chàng im lặng theo dõi văn nghệ . Có lẽ tại có nhỏ Hương ngồi đó nên chàng không thể nói và tôi không thể nghe những gì mà cả tôi và chàng đều muốn .

Tôi thì mắt hướng về sân khấu , nhưng tâm trí lại nghĩ ngợi lung tung

. Lẽ nào tôi đang bị ông Trời trừng phạt về cái tội ghét lính năm nào . Ghét của nào Trời trao của đó . Ui cha , sao mà kỳ vậy . Đã bảo hông để ý , hông nhớ mà lòng lại cứ để ý , và chứ nhớ bằng quơ . Tôi lén nhìn Vũ . Chàng thật có nét đẹp của một người đàn ông . Cặp mắt chàng thật sáng và nhất là nụ cười rất hiền rất có duyên . Nụ cười luôn làm con tim tôi xao động mỗi lúc nhìn . Bất chợt Vũ cũng xoay lại nhìn tôi . Đôi bờ mắt giao nhau . Tôi luống cuống vội nhìn lên sân khấu . Tim đập nhanh . Thôi chết rồi . Phèn này chắc tôi thật sự bị ông Trời trao cho cái của mà tôi luôn ghét rồi .

Đến giờ giải lao , chúng tôi trở ra bên ngoài để uống nước . Một nhóm bạn cùng lớp trông thấy tôi đi bên cạnh chàng đứa nào cũng tò mò giương mắt ra mà nhìn . Hum . . . từ nay đừng hòng chọc tôi là con nhỏ cù lần hay khù khờ nữa nhé . Tôi giới thiệu Vũ với đám bạn . Có vài ánh mắt tỏ vẻ ganh tị làm tôi càng thích thú . Chàng của tôi bảnh trai quá mà . Chàng của tôi hào hùng quá mà . Lúc này , tôi mới phát hiện ra rằng , ngoài lối kể chuyện thu hút người nghe , Vũ còn có tài pha trò rất duyên dáng . Chàng đã đem đến cho tôi và nhỏ Hương những tràng cười thật vui vẻ .

Đêm đó khi đưa tôi về nhà , tôi cũng không có cơ hội để hỏi chàng khi nãy định nói gì với tôi vì lẽ nhỏ Hương cứ rề rề bên cạnh . Tôi cứ ưng ứ trong lòng mãi . Ba mẹ tôi vẫn còn thức đợi cửa . Vũ vào thưa chuyện cùng họ . Tôi nghĩ tác phong của chàng đã gây ấn tượng tốt cho ba mẹ của tôi . Trước khi chia tay , Vũ ngỏ ý mời tôi , Hương và gia đình lên nhà anh chơi vào chủ nhật . Nghe thế nhỏ Hương vỗ tay reo to thích thú :

- Ui cha thích quá . . . phen này hai nhỏ sẽ rất sạch trái cây của nhà anh cho coi .

Ba mẹ tôi cũng vui vẻ nhận lời ngay . Chỉ riêng tôi là không trả lời mà chỉ cảm thấy buồn buồn . Bởi lẽ chủ nhật cũng chính là ngày phép cuối cùng của anh .

Suốt đêm đó , tôi cứ trằn trọc mãi . Trong tâm trí tôi toàn là hình ảnh của buổi chiều ngày hôm nay bên cạnh Vũ . Thỉnh thoảng tôi lại phì cười khi nhớ đến những câu nói tiểu lâm của chàng . Ui cha , người gì đâu mà ác quá chừng . Tự nhiên lại xuất hiện làm chi để rồi giờ đây tôi phải nhớ nhung . Tôi cứ ôm lấy con chó nhồi bông mà hôm nào chàng đã mua tặng tôi khi chàng , anh Hai , nhỏ Hương và tôi cùng đi chơi với nhau . Chẳng lẽ con tim tôi thực sự đã biết rung động rồi sao ? Chẳng lẽ tôi đã không còn là một con bé vô tình nữa sao ? Hum . . . ghét người ta ghê đi .

Sau bữa cơm , nhỏ Hương và tôi theo chân Vũ dạo quanh vườn trái cây đủ loại của gia đình chàng . hai đứa chúng tôi thi nhau nhắc lại những lần đi cắm trại tại Lái Thiêu hay Thủ Đức , phá phách vườn trái cây thiệt là vui . Vũ lắng nghe những mẩu chuyện đó , thỉnh thoảng lại xen vào vài câu nói khôi hài , làm cả tôi và nhỏ Hương có những trận cười thiệt thỏa thích . Chọn một khoảng đất mát mẻ dưới tàn mạn xum xê trái , chúng tôi ngồi xuống vừa tiếp tục câu chuyện vừa thưởng thức những trái mạn giòn tan , ngọt lịm .

- Cha , nhà anh Vũ có vườn trái cây lớn như vậy thì chắc lúc nhỏ đâu thèm đi hái trộm trái đâu hén ! Nhỏ Hương vừa nhai mạn , vừa hỏi .

- Hương đoán sai rồi đó ! Vũ đưa tôi một trái mạn thật to , rồi cười

tiếp : Tuy rằng ở nhà có nhiều loại trái cây , nhưng đi hái trộm thì mới hào hứng và thích thú chứ .

- Ui cha ! Nói đến hái trộm thì tụi em không ai qua mặt nhỏ Diễm Trang đâu . Diễm Trang vừa gan , vừa có võ công cao cho nên lúc nhỏ nàng ta hái trộm tài một cây đó anh . Anh biết không ! Nhỏ Hương huyền thuyên kể , chẳng thềm để ý đến ánh mắt cảnh cáo của tôi : Có một hôm , bốn đứa em trên đường đi học về ngang qua một ngôi nhà nọ . Chúi ui , có một cây mận trái to và nhiều quá chừng luôn . Tụi em quyết định giở tài đạo chích . Nhưng không may , chủ nhà đi đâu về đến liền rượt tụi em chạy dài . Nhỏ Hương bùm miệng cười khúc khích : Lần đó , Diễm Trang bị kẹt lại trên cây cho nên bị tóm gọn . Phần em chạy về báo . Anh Minh và em lập tức tìm đến nhà đó . Cứ ngỡ là sẽ phải hụt hơi năn nỉ . Nào dè , anh biết sao không ? Khi bước vô thì thấy nhỏ Diễm Trang đang đường hoàng ngồi ăn mận trước hiên nhà với họ mới lạ đó chứ ! Thì ra , bác chủ nhà có quen biết với ba Diễm Trang vì làm cùng sở . Hồng thôi thì . . . nhỏ Hương lại nhìn tôi cười , . . .chắc là Diễm Trang khóc nước nỡ , ngập lụt cả Sài Gòn .

Tôi lờm nhỏ Hương một phát . Đúng là con nhỏ nhiều chuyện mà . Người ta đang đóng vai tiểu thư mà cứ bo bo cái miệng ạch tẹt ra hết bí mật của mình . Vũ cười xòa ra :

- Ừ , cái thành thích đó của Diễm Trang anh có được nghe anh Minh , anh Hai của Diễm Trang kể lại . Thiệt là khâm phục Diễm Trang đó ghen !

Ấy da , bây giờ mới biết ông anh của mình cái miện cũng không bảo

đảm kín đáo . Thôi chết rồi , không biết ổng còn nói gì về tôi với Vũ không đây . Nhất định phải khảo tra cho ra mới được . May thay , cơ hội đã đến . Từ trong nhà , mẹ tôi lên tiếng gọi nhỏ Hương vào có chút chuyện . Chờ cho nhỏ Hương đi hẳn , tôi vội xoay sang Vũ chống tay lên hông giả bộ làm mặt quan trọng :

- Nè , cái ông anh gàn kia của Diễm Trang còn nói gì với anh về Diễm Trang không ? Nếu có thì anh mau mau kể ra đây , để coi ổng có nói xấu Diễm Trang không nè .

- Đâu có ! Vũ cười trước thái độ của tôi ! Anh Minh kể về Diễm Trang cũng không nhiều lắm và chỉ toàn là khen Diễm Trang thôi .

- Hông tin .

- Thiệt đó mà .

- Hum . . . ủa mà tại sao lại đi kể chuyện của Diễm Trang cho anh nghe ? Có phải anh hỏi hông ? Tôi tròn mắt nhìn Vũ . Chàng đưa tôi thêm một trái mận rồi ngập ngừng kể :

- Chuyện là vậy , có một hôm , tụi anh đang đóng quân chờ phục kích địch thì tình cờ anh nhìn thấy tấm ảnh gia đình của Trang trong ví của anh Minh . Trông Trang mặc chiếc áo dài trắng , lại thêm mớ tóc đen óng mượt . . . anh đây , nói thật , . . . anh đây , tự nhiên thầy có cảm tình sao sao đó ! Cho nên mới mở lời hỏi anh Minh đó mà .

Tôi lặng người đi vì tí bất ngờ và một cảm xúc là lạ tự dưng xuất hiện trong lòng . Cái cảm xúc là lạ đó càng lúc càng lớn làm đỏ bừng hai đỉnh má . Bất giác , tôi nở một nụ cười băng quơ , thích thú . Sợ Vũ bắt gặp , tôi đứng lên , dấu mặt về một hướng khác , trong lúc Vũ

vẫn chậm rãi kể tiếp :

- Rồi thì tụi anh trở thành bạn thân . Thỉnh thoảng trong lúc dừng chân nghỉ ngơi trên bước đường hành quân . Tụi anh lại đem chuyện gia đình , tình cảm và lý tưởng ra để hàn huyên , trao đổi cùng nhau . Vì vậy , anh được nghe thêm vài điều về Diễm Trang . Để rồi , từ dạo đó , anh cứ luôn mong muốn được có dịp gặp Diễm Trang . . .

- Gặp để làm chi ? Tôi hồi hộp xen ngang .

- Thì để làm quen với một người con gái có những bản tính mà anh đây rất thích .

Chàng lại làm cho đôi môi của tôi nở thêm một nụ cười vui thích và hai má lại nóng bừng .

- Nhưng chừng gặp Diễm Trang rồi thì anh mới hối hận phải không nè ?

- Đâu có ! Sao Diễm Trang lại nói vậy ?

- Hum . . . thì tại Diễm Trang phá không thua con trai nè . Diễm Trang lại không dịu dàng , yếu đuối như bao cô khác nè .

- Đó là vì Diễm Trang có bản tính cứng rắn , nghị lực và kiên cường chứ đâu phải Diễm Trang không dịu dàng ! Vũ tiến đến cạnh tôi .

Trái tim tôi chột đập nhanh theo từng bước chân của chàng . Ngắt một chùm hoa mận , chàng tặng tôi rồi tiếp : Anh còn thấy trong Diễm Trang có rất nhiều nét hồn nhiên , vui tươi . Thậm chí , đôi lúc anh cứ tưởng Diễm Trang vẫn còn là một cô bé con , ngây ngô , dễ thương đến độ kì lạ . Nhưng khi Diễm Trang khoác lên mình chiếc áo dài , Diễm Trang lại trông rất dịu dàng , cộng thêm với nét ngây thơ sẵn có , anh nghĩ Diễm Trang đúng là cô tiểu thư của tuổi thần tiên

, học trò .

Ui chao , tôi như đang uống vào lòng từng lời nói dễ thương ấy . Từ trước đến nay , chỉ có Vũ là người đầu tiên nói những lời như vậy với tôi . Chàng đã hiểu những bản chất cơ bản hình thành nên con bé Diễm Trang này rồi . Tuy rằng tôi rất thích được nghe những lời như thế , nhưng vốn có tí bản tính kì cào , kiêu hãnh của cái trán vồ kia , cho nên tôi vẫn đủ bình tĩnh để chuyển hướng câu chuyện theo ý mình .

- Chưa chắc những gì anh nghĩ về Diễm Trang là đúng hoàn toàn . Nhưng có thể nói là anh cũng đã biết ít nhiều về Diễm Trang rồi đó . Bây giờ để cho công bằng thì anh phải cho Diễm Trang biết lại đôi điều về anh được không ?

- Được chứ ! Diễm Trang muốn biết chuyện chi nè ?

- Hum . . . cho Diễm Trang hỏi hén . Vậy thì , từ trước đến nay anh có bạn gái chưa . . . sao mà anh nói khéo vậy , chắc là có lắm cô mê ?

Vũ cười :

- Nói không thì cũng . . . không đúng ! Vậy thì theo anh , để anh giới thiệu bạn gái của anh cho Diễm Trang biết . Nói đoạn Vũ chìa tay mời tôi đi theo chàng . Phần tôi khi nghe Vũ nói thế , chợt cảm thấy hụt hẫng , bất ngờ . Dường như rằng có một chiếc gai chích khẻ vào con tim tôi . Nụ cười trên môi trở nên vụng về , ngượng ngùng đi hẳn . Trên tay , chùm hoa mận rơi xuống đất tự lúc nào . Bước theo Vũ trên lối đi ngập đầy lá mà lòng tôi cứ ngỡ mình chính là những chiếc lá đó . Vang lên những tiếng nát tan tội nghiệp . Vũ đưa tôi vào một

túp lều nhỏ cuối vườn . Tôi không còn hiểu được những biến động trong tâm trạng của mình . Thẩn thờ ngồi xuống chiếc ghế cạnh ô cửa sổ , tôi không rõ có phải mình đang chờ đợi để được Vũ giới thiệu bạn gái của chàng hay là đang thương cảm cho chính mình . Vũ bước vào trong một chốc rồi trở ra với cây đàn guitar trên tay . Nhìn về phía tôi , càng hân hoan :

- Đây , để anh giới thiệu ! Đây chính là người bạn gái chung tình của anh trong suốt thời gian qua .

Tôi mở to mắt nhìn về phía cây đàn . Vậy là sao ? còn sao nữa chứ ? Sự thực đã rõ ràng rồi . Thì ra , Vũ xem cây đàn guitar chính là người bạn gái của chàng . Thế mà tôi lại cứ tưởng . . . Ui cha , xấu hổ quá đi thôi . . .

- Ô . . . thì ra thế ! Thế mà Diễm Trang cứ tưởng . . Tự dưng đôi môi tôi lại nở một nụ cười thật tươi . Hum . . . cũng không hẳn tươi hoàn toàn mà có thêm chút tí ngượng vì . . nghi oan ban nãy .

- Tưởng là anh có một cô bạn bằng xương bằng thịt phải không ? Vũ cười trêu phá . Tôi nhìn chàng nhủ thầm : Xí , làm người ta buồn rùi không biết xin lỗi lại còn cười nữa chứ ! Được rùi , bốn cô nương sẽ ghi nhớ món nợ này mà .

- Diễm Trang biết không ! Vũ vừa vuốt lại mái tóc vừa kể : Hồi anh còn đi học , ngoài bài vở ra , anh chỉ biết đến mấy cuốn nhạc và cây đàn này thôi . Về vấn đề bạn trai , bạn gái gì gì đó . Thú thật , hồi ấy anh quê mùa lắm . Bạn bè cứ gọi anh là thằng cù lần .

Dzị là cù lần gặp cù lần rồi ! Tôi mỉm cười khi nghĩ đến điều đó .

Chàng có biết đâu trong lớp tôi cũng bị trêu là cù lần đó .

- À hay là Diễm Trang hát đi , anh đàn chịu không ? Vũ chợt đề nghị .

Đang quê xệ mà lại kêu người ta hát thì hát làm sao được chứ . Và lại , có hát được cũng không thềm hát vì ai biểu khi nầy làm cho tôi quê làm chi . . . Nghĩ vậy , nên tôi lắc đầu :

- Thôi đi , Diễm Trang hát hông hay đâu , mắc công lại phiền hai lỗ tai anh .

Năn nỉ mãi không xong , Vũ đành nói :

- Vậy thì để anh hát tặng Diễm Trang một bài nghen .

- Có một bài thôi sao ?

- Tại anh hát ẹ lắm !

- Không sao mà , hát hay không bằng hay hát đó mà !

- Ủ , vậy thì anh hát có dỡ cũng đừng cười nghen . Tôi gật đầu .

Đoạn Vũ ngồi xuống cạnh bên , so dây đàn rồi khe khẽ hát bài "Còn Chút Gì Để Nhớ" .

Tôi không ngờ Vũ lại có một giọng hát trầm ấm và truyền cảm đến như vậy . Chợt nhớ lại lời giới thiệu của anh Minh , tôi nhủ thầm : Đúng là một cây văn nghệ có khác .

Vũ vừa hát vừa nhìn tôi . Ánh mắt chàng thật mềm mại , dịu dàng và trìu mến như chính giọng ca của chàng . Từng lúc , từng lúc , tôi như bị lôi cuốn hẳn vào trong ánh mắt và giọng ca đầy mãnh lực đó :

- Xin cảm ơn , thành phố có em ! xin cảm ơn ! một mái tóc mềm !

Mai xa cách ! Trên đường biên giới ! Còn một chút gì ! Để nhớ Để quên !

Tiếng hát chàng đã dứt thể mà dư âm ấy cứ còn quện lấy trong tâm

trí tôi . Những lời nhạc hay chính những tâm sự của kẻ sắp đi xa sao mà có một sức mạnh kỳ lạ để buộc tôi phải ghi khắc lấy , và tôi biết rằng , kể từ nay , trong tâm hồn nhỏ bé của mình , chất men tình ái đã bắt đầu ngấm ngấm .

Nghĩ đến ngày mai Vũ sẽ trở về với khói lửa chiến trường , lòng tôi chợt buồn đi hẳn . Chừng như đó cũng không là tâm trạng của mỗi riêng tôi , cho nên trong ánh mắt của chàng , tôi bắt gặp một thoáng buồn buồn phủ . Vũ lẩn trốn , giấu diếm nó bằng cách dạo lên vài nốt nhạc băng quơ . Chàng im lặng , lướt ngón tay trên phím đàn , cố đem lại những âm thanh tươi vui , nhưng chàng không thể giấu được tôi tất cả . Tôi nhìn thẳng vào gương mặt khôi ngô , đỉnh đạc của Vũ như đang vẽ lại vào lòng những nét đáng yêu đó . Tôi cũng không thể ngờ chính bản thân mình . Bấy lâu nay , ngoài sách vở và mớ truyện kiếm hiệp ra , tôi nào có biết gì về tình yêu . Thậm chí , tôi cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ biết rung động . Thế mà sự xuất hiện của Vũ đã làm thay đổi tôi hoàn toàn . Tôi không biết những gì mà tôi dành riêng cho Vũ có phải giống những gì mà nhỏ hHương và anh Minh giành cho nhau không . Nhưng có điều tôi tin chắc rằng , những mẩn yêu đó trong tôi chính là những rung cảm đầu đời , rất chân thành và trong trắng .

Hum . . . dù sao tôi cũng là một con bé đầy can đảm và nghị lực , tôi không muốn Vũ phải buồn trước phút chia tay . Vì ngày mai anh còn phải đương đầu với biết bao gian lao , hiểm trở . Hãy cứ để những nhớ nhung , muộn phiền lại cho người em gái hậu phương này cứ mang giùm cho . Tôi ráng nở một nụ cười thật tươi , vỗ tay reo lên :

- Anh Vũ hát hay ghê đi ! Đàn cũng hay nữa ! Mai mốt anh về , thế nào Diễm Trang cũng bắt anh dạy đàn cho Diễm Trang đó ghen .

- Sẵn sàng thôi , nếu như Diễm Trang không chê ông thầy này !

- Đâu có đâu ! Vậy thì mình ngoéo tay hén . . .

Tôi thấy Vũ lại cười . Vẫn là nụ cười hiền lành như ngày nào gặp gỡ . Lòng tôi cảm thấy an tâm hơn .

- Suốt tuần qua , anh cảm ơn Diễm Trang đã bỏ thời gian đư anh đi chơi đây đó . . . Anh sẽ không bao giờ quên khoảng thời gian đó đâu !

Chợt nhớ ra câu nói bỏ dỡ của chàng hôm qua , nên tôi vội hỏi :

- Ủ đúng rồi ! Hôm qua anh định nói chi với Diễm Trang đó ?

Vũ cười ngượng ngùng , vò đầu hỏi lại :

- Hum . . . hông nói có được không vậy ?

- Í đâu được ! Nói nửa chừng rồi lại không chịu nói thì sao được chứ ? Tôi giã nẩy lên . Sau một lúc lúng túng , Vũ trả lời trong nụ cười thoang thoáng :

- Thì anh định thú tội với Diễm Trang rằng , suốt mấy ngày qua , anh len lén theo Diễm Trang mỗi lúc tan trường đó mà !

- Ui cha ! Thì ra anh theo dõi Diễm Trang hén ! Anh xấu quá đi thôi . Mau , khai mau , anh đã thấy được những gì ?

- Có thấy gì nhiều đâu ? Vũ cười , hum . . . anh chỉ thấy Diễm Trang hay ăn hiếp Hương nè , Diễm Trang hay đạp xe đi la cà không chịu về nhà ngay nè , rùi thấy mấy quán ăn hàng lúc nào cũng có Diễm Trang viếng thăm nè . . .

- Ui cha ! Anh này xấu quá đi . Được rồi , để Diễm Trang ngắt cho

anh chết luôn nè ! Xem thử anh còn dám theo dõi Diễm Trang nữa không . Tôi nhào đến ngắt bầu Vĩ . Chàng vừa cười , vừa chạy toát ra ngoài . Chúng tôi rượt đuổi nhau quanh những gốc bưởi quanh trái . Tiếng cười vang dậy cả một góc trời .

Sau cùng , Vĩ để cho tôi bắt được . Tôi ngắt chàng một phát vào tay . Nhưng Vĩ lại bảo không đau , lại còn trêu tức tôi thêm . Thế là tôi vận đủ 12 thành phần công lực , sử dụng ngay món cửu âm bạch cốt trảo ghê hồn để cho chàng biết mùi lợi hại . Ngắt xong , tôi mới giặt mình vì không ngờ mình lại lỡ tay để lại dấu vết trên tay chàng . Tôi cuống cuống xin lỗi , thì Vĩ cười thật hiền :

- Không sao ! Anh muốn vậy mà ! Để cho ngày mai khi ra xa trường , mỗi lúc nhìn thấy dấu vết này , thì anh lại nhớ đến Diễm Trang .

Tôi bẽn lẽn quay mặt đi hướng khác . Vĩ lại ôm đàn hát to :

- Mai xa cách . Trên đường biên giới , còn một chút gì . Để nhớ để thương .

Ánh nắng chiều vàng óng bừng lên trong đôi mắt của chàng lóng lánh như những thông điệp của tình yêu . Tôi lại đón lấy một chùm hoa mạn mới . Trong cơn gió nhẹ nhẹ man mác , làn hương ấy làm hồn tôi ngất ngây , say đắm .

Tôi dựng chiếc xe đạp bên lề đường rồi vội vàng kéo chiếc ghế đầu nhập bọn cùng nhỏ Hương , nhỏ Khánh và nhỏ Chi bên chiếc bàn nhỏ của quán gỏi cạnh chùa Xá Lợi .

- Ui chu choa , cuối cùng thì nhà mi cũng đã chịu xuất hiện rồi siu ? Tưởng ai bắt mất hồn của mi nên mi đẹp bọn ni qua một xó rồi chứ .

. .

- Xí Tôi lờm nhỏ Chi , vênh môi cãi lại - Chứ chứ cái gì hử ?
Chứ hông phải tại tụi bây dạo này thường hay rủ nhau đi ăn hàng một mình ên đó sao ?
 - Chi à , mi khỏi có lo đi . . Nhỏ Khánh xen vào - Nhỏ Trang đã bái Diệt Tuyệt Sư Thái làm xú phò rùi thì sức mí mà còn ai dám bắt hồn hần .
 - Ây da , ây da . . . chưa chắc à . . . Bỏ không nhớ cô nương Chu Chỉ Nhược sao ? Cũng theo bà sư thái í đó , nhưng cuối cùng thì bị anh chàng họ Trương bắt mất hồn . . .
 - Thui xin can , xin can ! Nhỏ Hương cuối cùng cũng lên tiếng bênh vực tôi như mọi lần . Mí bỏ sao mà ham cãi nhau quá hén . . . Vậy thì từ nay bớt ăn các loại cãi đi nha ! Đoạn chờ mí người kiu đồ ăn đó , định cãi nhau hoài siu ? ? ?
- Nhỏ Khánh và nhỏ Chi nhau nhau lên :
- Ui da , khách quen mà .
 - Thì vẫn là mí đĩa gỏi đu đủ , với lại mí ly nước mía đó mà . . .
- Đợi cho thẳng bé đi khỏi , nhỏ Chi chồm đến tôi tiếp tục tra khảo :
- Nè , mí hôm rùi có tin gì mới kể nghe đi .
 - Tin gì ? Đâu có tin gì đâu ? ? Tôi tròn mắt .
 - Xí . . còn giấu đến bao giờ nữa hờ .
 - Giấu chi chứ ?
 - Thì cái anh chàng hôm nào nhà mi dẫn đi xem văn nghệ đó mà ? ?
? Khai không ? Không khai thì không cho ăn gỏi à ? ? ? Giờ thì đến phiên nhỏ Khánh . Nó còn nhại lại điệu bộ của tôi đêm đó :
 - Diễm Trang xin giới thiệu , đây là Lan Chi , đây là Minh Khánh , còn

đây là Hoàng Vũ .

Nhỏ Chi liền đứng ngay dậy đóng vai anh Vũ :

- Rất hân hạnh được biết Minh Khánh ạ !

Trông cái tướng của nó sao mà thấy ghét . Nó còn vẽ thêm cái màn cúi người hôn tay nhỏ Khánh làm cả tôi cũng phải phì cười theo chúng . Bọn quỉ này phá quá đi thôi .

- Tụi bây sao mà giàu óc tưởng tượng quá . Ta với người ta đâu có gì đâu ? Tôi chống chế .

- Thì ai mà chả bắt đầu từ cái lúc đâu có gì đâu ? ? Nhỏ Hương ngửa miệng chen vào . Đã thế còn dám nhại lại giọng của tôi , khiến cho Lan Chi và Minh Khánh cùng bật cười . Tôi sượng đỏ cả mặt . Thế mà nhỏ Hương có chịu dừng đâu . Nó còn châm thêm :

- Mí bồ biết hông ? Bữa hôm lên nhà chàng í đó . . . Hương liếc mắt nhìn tôi tinh nghịch , hai nhỏ kia nóng lòng hỏi dồn :

- Sao hả kể nghe coi ? ?

- Kể đi Hương .

Tôi bấu tay nhỏ Hương . Nhỏ la oai oái :

- Ui da ! Bớ người ta . . . có người giết tui bịt miệng nè . . .

- Cho mi chết luôn để chừa cái tật nói nhiều ! Tôi vừa ngắt nhỏ Hương vừa mắng .

- Thui chút rùi ! Cô nương Chu Chỉ Nhược nổi xung thiên rùi . . . Nhỏ Chi cười to . . . Phen ni thì phải kiếm gấp anh chàng Trương Vô Kỵ nín không thì nhỏ Hương chắc chết .

- Cả mi cũng chết luôn đó đồ quỉ chùa nè . . . dám phá ta hả ? ? Tôi chồm sang phía nhỏ Chi tấn công nó . Vừa lúc thẳng bé trở lại với

bốn đĩa gỏi trên tay .

- Ấy da ! Nước sôi ! Nước sôi ! Nó vừa la to vừa đặt mấy đĩa gỏi lên bàn .

- Nếu mà là nước sôi thiệt thì cho hai đứa bây chít chắc . Tôi gườm bọn chúng .

- Không đến nỗi hung dzữ dzị chứ ? Nhỏ Khánh bụm miệng cười khúc khích .

- Cái đồ hung dzữ ! Nhỏ Chi la lên .

- Hung dzữ thì sao chứ ? Tôi chồm sang ngắt nó một phát .

- Hung dzữ tức là hung nhiều ui là nhiều , hung muốn chít người đó luôn . Nhỏ Khánh cười to giăng giải .

- Cho hai đứa bây thiếu nợ đó . Để bốn cô nương thanh toán xong mí đĩa gỏi này , công lực dồi dào thì sẽ cho hai đứa biết tay . Tôi buông tha nhỏ Chi rồi ngồi vào chỗ của mình . Thế là bốn cô nương bắt đầu múa . . . đĩa , thi triển tuyệt chiêu trong lãnh vực ăn hàng của từng người . Ừm . . . nói đến ăn hàng , tôi phải giới thiệu ngay nhỏ Minh Khánh kẻ được mệnh danh là Bà Chúa ăn hàng . Có thể nói rằng mọi nơi chốn lừng danh trên giang hồ ăn uống nhỏ Khánh đều rành một cây . Chứ cách vài ngày , nhỏ đó lại rủ bọn tôi đi thưởng thức những khám phá mới của nó . Gì chứ ăn hàng dĩ nhiên là tôi ủng hộ hết mình .

- Í chà , nhà mi ăn cay dữ rứa ta ? ? Nhỏ Hương nhìn vào đĩa của Lan Chi reo lên .

- Dzị là nó ghen một cây đó ghen . . . tôi trả đũa - Khổ cho chàng Lam rùi . Thương ai hông thương , đi thương nhằm bà La Sát thì có

mà tự vận còn sướng hơn .

- Sức mấy tụi bây . . . ! Nhỏ Chi khua đũa giăng giải , ăn gỏi đu đủ thì phải ăn cho cay mới đã , nhất là khi uống một ngụm nước mía vào thì ui . . . nhỏ kéo dài giọng . . . đã hết chỗ chê .

Mà đúng , đĩa gỏi của nhỏ Chi trông hấp dẫn thật . Trên những lát đu đủ xanh sắc sợi mỏng , những miếng khô bò màu nâu sẫm cùng những mẫu bánh phồng màu vàng cam xen lẫn với đậu phụng và màu xanh đậm của mớ rau răm đã đủ sức lôi cuốn lắm rồi . Đẳng này , lại có thêm màu đỏ au của tương ớt thì sự quyến rũ lại càng lên gấp bội . Thế là cả bọn chúng tôi không ai nói ai cùng dành lấy lọ tương ớt , xịt đầy đĩa gỏi . Tôi vội thử lấy một miếng . Í chà , thiệt là đúng như nhỏ Chi nói , mùi vị hết chỗ chê . Nhất là lúc đang cay xèo xèo mà nhấp một ngụm nước mía vừa ngọt , vừa mát lạnh vào thì càng khoái làm sao . Ngon miệng như vậy thì cả bọn không đứa nào khách sáo hết . Đứa nào cũng kêu thêm vài đĩa cho thỏa thuê cái miệng thích ăn hàng .

No nê nhìn lại chiến trường , tôi mới giật mình . Ui chà , bốn đứa tôi làm đẹp 10 đĩa gỏi . Nhỏ Chi đảo mắt nhìn quanh rồi cười khúc khích :

- Cũng may , trong lúc bọn ta đang luyện công hông có bóng anh chàng nào xung quanh cả . . . bằng không thì . . . quê chết .

- Quê chi chứ ? Nhỏ Khánh vênh cái mặt sau khi hớp một ngụm nước mía . Bởi thế mới nói tụi bây ghen . Nó điểm mặt từng đứa . Tụi bây không biết tận hưởng những lạc thú của đời gì hết trơn .

Nhỏ Hương khuyếch nhẹ tôi : Đến giờ bà Chúa ăn hàng giăng đạo ăn

rùi đó . Tôi và nhỏ Hương cùng cười , trong khi nhỏ Khánh vẫn thao thao :

- Như bốn cô nương ta đây nín có ai mời làm tổng thống , ta cũng không thềm làm , vì tổng thống đâu có được thoải mái ngồi bệt bên lề đường ăn hàng đâu .

- Chứ hông phải mi làm tổng thống thì tiêu đời bộ lương thực sao ? Nhỏ Chi trêu chọc , ăn hàng như mi mà làm tổng thống thì ui choa dân khổ dài dài .

- Xí . . chứ hông phải nhờ ta mà tụi bây mới biết nhiều món ngon vật lạ trên đời sao ?

- Thui cho tui xin đi mí bà ! Tôi can hai đứa rồi hỏi : Nè , ăn xong rùi có tiết mục gì không ?

- Ê ! Đi một vòng Sài Gòn đi . . . Gần tới Giáng Sinh rồi , Hương thích xem lồng đèn và hang đá lắm .

- Ủ , ý kiến hay đó , Chi cũng thích xem mấy cái hang đá lắm . Và lại , tụi mình cần phải vận động cho tiêu mấy cái đĩa gỏi này chứ - Nó chỉ vào bụng - Nếu không , chiều này về nhà lại bỏ cơm thì bị bố mẹ mắng hết .

Thế là bốn đứa tôi liền kéo nhau lên xe , nhắm hướng nhà thờ Đức Bà trực chỉ . Tôi và nhỏ Hương sóng đôi cạnh nhau . Thỉnh thoảng nhỏ Chi hay Khánh lại chen vào trao đổi vài mẩu chuyện vui . Đường phố Sài Gòn lúc này không đông lắm . Chúng tôi cứ thanh thản đạp xe qua các con đường vừa trò chuyện vừa ngắm nhìn những hàng quán . Chợt nhỏ Chi từ phía sau la lên :

- Nè mấy bồ ! Sắp tới vùng nguy hiểm rồi đó nghen . Coi chừng xe

đụng phải mấy con dê sòm đó .

Cả tôi và Hương cùng cười trước lời nhắc nhở của Chi . Thì ra , chúng tôi sắp đến gần trường Lê Quý Đôn , nơi mà nhỏ Chi gọi là vùng nguy hiểm . Vì lẽ , đó là trường nam . Còn bọn tôi vốn là Nga Mi phái , đúng hơn là Gia Long phái đó mà .

Càng gần đến cổng trường , đám bạn tôi càng tỏ ra nghiêm nghị , không còn đùa giỡn nhau nữa . Ui cha , cô nào cũng ráng giữ cặp mắt nhìn thẳng một đường về phía trước , trông ngoan ngoãn phát khiếp . Tôi thì cứ tỉnh queo , đảo mắt nhìn xung quanh . Chắc rằng cái tính con trai trong tôi vẫn còn tồn tại , cho nên chẳng thềm làm dáng như đám bạn . Ngang qua cổng trường , tôi thấy có một toán nam sinh đang tụ nhau trò chuyện . Trông thấy bọn tôi , họ thả đưa mắt nhìn theo chăm chăm .

- Xí . . . đúng là một lũ dê sòm mà ! Tôi nói với nhỏ Hương . Nó cười , rồi nháy mắt ra hiệu cho tôi nhìn về phía Minh Khánh . Trời ui , nhỏ Khánh làm mặt nghiêm thấy mà phát tức cười . Không kềm được , cả tôi và Hương cùng bật cười thành tiếng . Nhỏ Khánh và Chi ngơ ngác nhìn hai đứa tôi không hiểu gì cả . Bồng , Bùm ! một tiếng nổ làm bọn tôi giật thót mình . Chiếc xe chao đảo , làm tôi xuýt té nhào . Ôi thì ra chiếc xe đạp mini nhỏ bé tội nghiệp của tôi bị bể bánh .

- Ấy da . . . sao mà kỳ cục quá dị nè . . . vừa dắt xe vào lề đường tôi vừa rầu rĩ than .

- Có thiệt hông đây cô nương ? Nhỏ Hương hỏi - Chỗ nào không bể lại lựa ngay vùng nguy hiểm mà bể bánh xe sao ?

- Ý Trời ! Đúng là ý trời rồi tui bây ơi ! Lan Chi dựng chiếc xe đạp

cạnh tôi rồi trêu chọc thêm - Ai biểu lúc nãy làm một hơi gần ba đĩa gỏi thì chiếc xe mini yếu ớt của mi làm sao mà chịu cho nổi chứ .

- Ui cha , giờ này mà mi còn chọc ta nữa sao ? Tôi la lên , tụi bây mau coi gần đây có chỗ nào vá xe hông nè .

Chợt nhỏ Khánh cuống quít lên :

- Chít rùi tụi bây ơi ! Kê địch đang cử phái đoàn sang đàm phán kia kìa . Tính sao đây ?

Chúng tôi xoay lại thì bắt gặp hai anh chàng đang xăm xăm đi đến .

- Còn tính sao gì nữa chứ ? Nhỏ Hương cười - Thì tụi này cử Khánh ra nghênh địch đó .

- Hà ? Kêu Khánh ra làm đại diện hả ? Có thiệt hông đó ? Mí người chơi thế không được à ghen . Tôi đi kiện à . . .

Nhỏ Khánh chưa nói hết lời thì hai anh chàng nọ đã đến bên cạnh .

Nó vội tắt ngay cái máy phát thanh . Sau một lúc lúng túng , một anh lên tiếng :

- Xin chào các . . . cô ! Hình như có xe cô nào bị nổ vỡ phải không ? Có cần tụi này giúp một tay không ?

Tôi nhìn ba nhỏ bạn thân của mình mà ngao ngán . Lúc bình thường thì ui cha miệng đứa nào cũng tía lia không thua gì đại liên . Còn hữu sự như bây giờ thì sao mà câm như hến . Tôi nhìn anh chàng nọ .

Hum . . , coi cũng bảnh trai lắm chứ . Cao ráo . Gương mặt cân đối , sóng mũi cao , vầng trán rộng , ra vẻ thông minh lắm . Còn cái anh chàng đứng cạnh bên thì hơi thấp hơn một tí . Nổi bật trên khuôn mặt vuông vức là đôi chân mày rậm và lúm đồng tiền một bên má .

Cái anh chàng cao ráo lại tiếp lời :

- Xin phép được tự giới thiệu . Tôi tên là Đình - Xoay sang anh bạn -
Còn đây là Huy . Chúng tôi sang đây là xem có thể giúp gì cho các . .
. bạn không ?

Ây dà , đổi cách xưng hô sao mà nhanh quá thế . Tôi cười thầm rồi
lên tiếng :

- Hum . . . , các anh có biết chỗ nào gần đây vá xe không ? Chiếc xe
tôi bị bể bánh rồi .

Đình nhón miệng cười , rồi xin phép đến gần xem xét chiếc xe tội
nghiệp của tôi . Nhỏ Hương níu tay áo tôi ra hiệu cảnh giác . Tôi chỉ
cười và nghĩ rằng giữa ban ngày ban mặt và giữa phố xá đông người
qua lại thì ai dám làm gì bọn tôi chứ . Xem xét xong , Đình đứng dậy
nói :

- Xe của . . . bạn - Thấy tôi nghiêm nét mặt , anh chàng vội đổi lời -
Hum . . . xe của cô vậy là không còn chạy được rồi . . .

- Dĩ nhiên là không chạy được , chứ nếu còn chạy được thì đâu có
đứng đây làm chi ! Nhỏ Khánh lên tiếng sao mà quá đúng , bọn tôi
cười khúc khích làm hai anh chàng ngượng ngùng .

- Ý của anh Đình là không thể kéo chiếc xe này tới chỗ vá xe gần đây
nhất được . Im lặng nãy giờ , nay Huy lên tiếng gỡ gạc cho Đình . Vì
chỗ gần nhất cũng cách xa đây đến mấy đoạn đường . Các cô là con
gái thì kéo xe làm sao nổi . Nếu như không ngại thì tụi tôi kéo giúp
cho , đồng ý không ?

Tôi quay sang dò ý của đám bạn . Tụi nó đều bỏ phiếu No , cả tôi
cũng nghĩ thế cho nên lựa lời thoái thác . Đình hiểu ý cho nên vội
đón một chiếc xích lô rồi khuan ngay chiếc xe tôi đặt lên .

- Vậy thì chỉ còn cách này vậy ! Cô không phản đối chứ ? Chàng ta nhìn tôi .
- Ý kiến hay đó ! Cám ơn nhen ! Nhỏ Chi xen vào .
- Chít rùi . . . Diễm Trang hông còn đủ tiền về xích lô đâu , tôi kéo nhỏ Hương đến bên thì thảo . Thế là hội nghị bốn nàng được cấp tốc triệu tập để đóng góp cho nạn nhân . Nhưng khổ nỗi , vét sạch cả bốn túi mà vẫn còn thiếu chút đỉnh . Bọn tôi kì kèo trả giá nhưng bác xích lô lại khẳng khẳng không chịu .
- Hum . . . nếu các cô không ngại thì tôi có thể cho các cô mượn !
Đình lên tiếng .
- Ấy da . . . đúng là hôm nay ra đường không chịu coi ngày mà . Nhỏ Hương cắn nhả nhi nhí với bọn tôi . Biết còn cách nào hơn !
Thế là tôi phải gạt đầu . Đình hỏi xin địa chỉ , Hương gạt ngang :
- Không cần thiết . . . ngày mai , hẹn hai anh hai giờ chiều tại quán kem côn trường . Tụi này sẽ mang tiền đến trả chịu không ?
- Rùi mấy cô không đến thì sao ? Huy lên tiếng , nhưng Đình đã kịp chặn lời .
- Ồ được chứ ! Vậy thì hai giờ chiều ngày mai hén . Nhưng mà ít ra thì mấy cô cũng cho tụi này biết quý danh chứ ?
Tôi nhìn đám bạn . Tụi nó ngăm ra hiệu đồng ý .
- Đây là Bảo Hương , đây là Lan Chi , kia là Minh Khánh và tôi là Diễm Trang .
- Tôi giới thiệu từng đứa một . Đình và Huy khẻ gạt đầu chào .
- Minh Khánh tên nghe hay hay ! Đình chột nói băng quơ , làm nhỏ Khánh mắc cỡ đỏ cả mặt .

Thỏa thuận xong xuôi , bọn tôi lên xe ra đi . hai anh chàng còn đứng ngóng theo cho đến khuất bóng .

- Xì . . . đúng là lòng tốt có tính toán .

- Ê , nhưng anh chàng Đình trông cũng bảnh trai quá chứ lị ! Nhỏ Hương vừa đèo tôi trên chiếc xe mini của nó vừa chêm vào .

- Dân học trường Tây mà tụi bây ! Ga lăng đó mà ! Tôi họa thêm . Nhỏ Chi chột vồ khẻ vào vai tôi ra hiệu nhìn về phía nhỏ Khánh . Ui chà , cái mặt cô nàng đăm chiêu kì lạ chưa . Bọn tôi xù xì với nhau rồi nhỏ Chi chạy kè đến bên Khánh ngâm to :

- Qua Đình ngã nón trông Đình ! Đình bao nhiêu ngói thương Đình bấy nhiêu !

Bọn tôi phá lên cười thích thú , đúng là một câu ca dao tuyệt hay . Nhỏ Khánh đỏ cả mặt chối quay quắt . Thế là chúng tôi hòa nhau chọc cô nàng tới tấp . Cơn gió chiều mát mẻ lướt qua hai hàng cổ thụ bên đường , khua lá rì rào như hòa lẫn vào tiếng cười nói của bọn tôi .

Tôi ngồi yên lặng theo dõi những cánh bướm đang vờn nhau quanh luống hoa vạn thọ rực rỡ của chùa Xá Lợi . Có hai con bướm , một vàng , một trắng , làm tôi chú ý nhất . Bởi lẽ cả hai đang tranh nhau một nụ hoa vạn thọ vừa mới hé cánh . Cảnh tượng này sở dĩ lôi cuốn tôi vì nó làm tôi liên tưởng đến chính mình . Phải , tôi đang nghĩ về tôi , Vũ , và Đình Thật không ngờ , từ sau lần gặp gỡ tình cờ với Đình , hai chúng tôi đã trở nên bạn bè thân thiết . Mà không , phải nói là nhóm Tứ Nương của chúng tôi đã kết nạp thêm hai thành viên mới , đó chính là Văn Đình và Gia Huy . Ban đầu , tôi cứ tưởng Đình làm

quen bọn tôi chỉ muốn để gần gũi với Minh Khánh mà thôi . Cho mãi đến hôm Đình ngõ ý mời tôi tham dự buổi dạ tiệc tất niên được tổ chức tại tư gia của chàng , thì tôi mới sững sờ biết rằng Đình hoàn toàn không có ý định gì với Khánh cả mà lại với tôi . Thế mới khổ không chứ ! Nhỏ Khánh thì theo tôi biết đã có cảm tình với Đình . Nhỏ lại là một trong những đứa bạn thân của tôi . Cũng như nhỏ Hương và nhỏ Chi , tôi không muốn mất đi nhỏ Khánh tí nào . Còn anh chàng Đình kia , tôi cũng không biết tại sao thương ai không thương lại đi thương ngay con nhỏ kì cào này . Hum . . . , nghĩ ở đời sao mà có khối chuyện rối rắm quá .

Đình hơn tôi hai tuổi . Anh ta hiện đang theo học Kinh Tế , là ngành mà tôi đây chuẩn bị để thi vào sau khi hoàn tất học bổng tú tài . Cho nên chúng tôi nói chuyện rất hợp với nhau . Tánh của Đình rất bắt thiệp , tế nhị , hiền lành và điềm đạm . Ga lăng , hào sảng cứ y như dân Tây ! Nhỏ Khánh thường hay nói thế . Không biết nhỏ đó gặp dân Tây hồi nào mà rành vậy . Còn Huy thì lại năng động , hoạt bát , cái miệng dẻo không thua gì đám con gái tụi tôi . Vậy mà mới đây , Huy làm quen được một cô bạn gái tên Tường Vi , nữ sinh trường Marie Curie , dễ thương , duyên dáng vô cùng . Bọn tôi phải bái phục anh chàng sát đất .

Trong những lần gặp gỡ nói chuyện , Đình luôn bị bốn đứa tôi tận tình ăn hiếp , và lần nào anh chàng cũng chịu thua bằng những bịt ô mai , xí muội . Càng ngày , tôi càng nhận ra rằng bên trong cái bề ngoài trí thức tao nhã của Đình là một tâm hồn rất mềm , rất dễ gần gũi , hòa đồng . Có lẽ nhờ nhận thấy điều đó ở Đình , mà tôi và Đình

càng thêm hiểu nhau hơn . hai đứa nói chuyện càng lúc càng thấy thích thú hơn . Nhưng cho dù có thích thú đến cỡ nào , tôi vẫn không hề nghĩ rằng Đình lại đi đem lòng thương mến tôi . Hôm nhà chàng mở dạ tiệc , chỉ có tôi và nhỏ Khánh đến dự . hai nhỏ kia vì chuyện nhà nên không thể đi được . Tụi nó cứ luôn miệng than tiếc , nhưng nếu đổi lại được thì tôi thà rằng không đi còn hơn .

Nhớ đến buổi dạ tiệc tất niên tại nhà Đình , tôi càng phân vân với chính mình . Hơn thế nữa , tôi còn cảm thấy tương tức làm sao đó . Đêm ấy , tôi cứ ngỡ Đình sẽ mời nhỏ Khánh ra để khai mạc buổi khiêu vũ , nào dè chàng ta lại dành cái vinh dự đó cho tôi .

Điều này làm cho tôi ngạc nhiên , sửng sốt không thua gì nhỏ Khánh . Tôi cố gắng viện đủ lý lẽ để Đình có thể sang mời Khánh , nhưng anh chàng cứ vẫn khẳng khẳng nên bất đắc dĩ tôi đành ưng thuận . Gia đình Đình rất khá giả . Cha mẹ chàng là một trong những nhà doanh nghiệp nổi tiếng . Cho nên , khách mời hôm đó toàn là những giới giàu sang đến dự . Với tác phong nhã nhặn , lịch thiệp , lại học giỏi như Đình thì không ít mấy cô tiểu thư loại ấy phải lòng . Cho nên , khi Đình dìu tôi ra sàn nhảy , tôi đã bị biết bao nhiêu cặp mắt soi mói dòm ngó . Càng ngượng ngùng hơn khi tôi lại không sành khiêu vũ cho nên cứ vấp chân hoài . Trong lúc đó , có một nàng thiếu thư xem chừng cũng mến Đình nói bằng quơ , với đám bạn , cốt ý để tôi nghe được :

- Không biết nhảy thì thôi , ngồi một chỗ đi ! Bày đặt làm tàng . . .

Xem cái mặt cô nàng vênh lên thấy mà ghét . Đang cảm thấy khó chịu trước bộ mặt bí xị của nhỏ Khánh và cái vinh dự ngoài ý muốn

này , giờ lại nghe cô ta nói thế , cho nên tôi càng nổi quạu . Giận cá chém thớt ! Tôi muốn trêu tức mấy cô tiểu thư ấy cho nên càng quẩn lầy Đình , quên khuấy đi mất sự hiện diện của nhỏ Khánh , đùa giỡn vui cười với Đình thật là thân mật . Thỉnh thoảng tôi lại liếc mắt về phía mấy cô nàng nọ đầy vẻ kiêu ngạo , thách thức của kẻ thắng cuộc . Ui chà , trông mấy gương mặt quê xệ , tiu ngủi kia sao mà thấy tội nghiệp ghê . Khiến cho trong lòng tôi cảm thấy thích thú vô cùng . Mãi cho đến lúc nhỏ Khánh bỏ ra về tôi mới sực tỉnh và thầm trách mình không ít . Sau hôm đó , nhỏ Khánh tuy không nói ra nhưng tôi biết nhỏ giận tôi ghê lắm . Tôi có phân giải thế nào nhỏ cũng không thèm nghe . Thiệt là khổ mà .

Đã thế thôi đâu , anh chàng Đình kia mới đây còn gởi cho tôi một lá thư màu xanh thơm phưng phức nữa chứ . Tôi vẫn chưa dám đọc lá thư ấy và cũng không biết phải giải quyết ra làm sao , đành phải hẹn nhỏ Hương ra để mà làm cố vấn quân sự . Ui chà , nhắc đến nhỏ Hương tôi lại càng thêm tức . Đã hẹn 10 giờ tại chùa Xá Lợi mà bây giờ đã trễ hơn nữa tiếng rồi nhưng lại không thấy nhỏ ấy đâu cả . Phen này nhất định phải xử nhỏ ấy thiệt nặng mới được .

- A Di Đà Phật ! Thiên hạ tình là chi ! Tiểu thí chủ xin bớt ai bi ! Nhỏ Hương đứng sau lưng , chấp hai tay giả giọng hoà thượng chọc tôi . Đúng là nhắc Tào Tháo , Tào Tháo tới mà . Tôi chống tay lên hông , kênh mặt nhìn nó :

- Ê cái con nhỏ cà chớn kia ! Làm ơn nhìn đồng hồ coi bây giờ là mấy giờ rồi hử ! Cho nhà mi biết nhé từ sáng đến giờ bốn cô nương chưa ra tay đánh ai đó nhé , thấy bốn mặt của nhà mi là ta đã muốn xin tí

huyết rồi đây .

- Chà chà ! Không đến nỗi vậy chứ ? Nhỏ Hương vừa cười cầu hòa , vừa chấp tay xá tôi hai cái : Dạ tại hạ đã biết lỗi rồi vậy để chút nữa tại hạ đãi các hạ một chén chè chịu chưa ?

- Xí . . . ! Nghĩ tình ta mời nhà mi đến đây để vấn kế bằng không thì . . . Tôi ứa gan nhìn nhỏ ấy .

- Thì sao chứ ?

- Thì sẽ có cảnh máu nhuộm sân chùa đó !

- Ấy dà . . làm quân sư cho nhà mi thiệt là không được gì mà còn lỗ nữa đó .

- Có thiệt lỗ không thì chút nữa biết , còn bây giờ mi mau cho ta ý kiến coi . Nóng ruột quá rồi nè .

Nhỏ Hương bật cười :

- Đúng là lù khù vác lu chạy mà ! Cô Diễm Trang không vướng vào tình cảm thì thôi , chứ một khi đã ra tay rồi thì không những chỉ có một mà đến vài chàng phải ngẩn ngơ .

- Ui cha ! Quỉ chùa nhà mi ! Còn chọc ta nữa hả ? Tôi ngắt nó một cái rồi lại giấy nẩy lên - Ấy da , kỳ cục quá đi , khi không lại có lá thư xanh xanh này nè , không biết nói chi nữa .

- Ủa bộ mi chưa đọc sao ? Nhỏ Hương vừa xoa xoa vết ngắt vừa tròn mắt hỏi .

- Í ẹ . . . ! Hông dám đọc đó , hông biết trong đó viết chi đây ?

- Thì mở ra là biết chứ gì !

- Á à . . . , ta không dám đâu , hay là mi mở ra đi !

- Bộ sợ trong thư có bỏ bùa mê hả ? Nhỏ Hương cười , đưa tay đón

lấy bức thư : Chà thơm phưng phức à ghen . Cái này gọi là hương lòng đó biết không ?

- Hương dầu thơm thì có chứ hương lòng gì ! Ta không thèm .

Nhỏ Hương xé bao thư ra đọc , thỉnh thoảng lại chúm chím cười có vẻ thú vị lắm . Tuy bảo không thèm chứ tôi đây rất muốn biết trong thư ấy viết những chi . Chắc là nhiều chuyện hoang đường lắm , cho nên nhỏ Hương cứ cười hoài . Ấy cha , cái nhỏ này muốn chọc tức tôi thiệt hay sao đó mà . Nó cứ lặng im đọc thư của Đình mà chẳng thèm kể cho tôi nghe chi hết . Chịu hết nổi , tôi phải lên tiếng :

- Sao hả ? Trong thư nói cái gì hả ? Sao mà mi cười hoài dzì ?

- Ủa chứ bộ Diễm Trang không thèm sao ? Nhỏ Hương nhại lại giọng tôi .

- Ấy da . . . ! Bộ mi muốn chít thiệt sao mà chọc ta hoài dzì hử ? Tôi rít lên . Nhỏ Hương cười cười tỉnh queo đọc lên một đoạn :

Diễm Trang à ! Làm sao định nghĩa được tình yêu ? Tình yêu là cái chi , Đình hoàn toàn không biết nhưng Đình chỉ biết rằng mỗi lúc có Diễm Trang bên cạnh , Đình đều cảm thấy tâm hồn mình ngập tràn hạnh phúc . Những cảm xúc thật là khó tả , Diễm Trang ạ ! Lần đầu tiên con tim Đình biết rung nhói , đợi chờ bằng quơ một điều gì đó thật say đắm . . .

Nhỏ Hương ngưng ngang , phá lên cười :

- Ui cha , hông ngờ anh chàng Đình viết thơ mùi còn hơn sầu riêng . . . ! Rồi nó nhìn vào mặt tôi đang sượng sùng mắc cỡ nhoén miệng cười hỏi : Diễm Trang à ? Làm sao định nghĩa được tình yêu kìa .

Tôi thật không ngờ Đình lại viết những dòng như thế . Từ trước đến

giờ , đây là lần đầu tiên tôi nhận lá thư từ người con trai với những câu văn bóng bẩy như vậy . Anh Vũ thịnh thoảng cũng gửi thư cho tôi , nhưng anh ấy toàn kể những chuyện vui , những sinh hoạt hằng ngày của đời lính . Nếu có nhớ tôi đi chẳng nữa thì cũng chỉ viết đại khái như : Đêm nay , không biết sao anh lại nhớ Diễm Trang thiệt nhiều . Hoặc là : Lại một ngày nhớ đến cô bé Diễm Tang rồi . Chỉ có thế , chứ đâu có như anh chàng Đình dân Tây của nhỏ Khánh kia . Văn chương quá chừng .

- Chưa hết đâu nhé ! Nghe thêm đoạn này nữa nè ! Nhỏ Hương ra hiệu cho tôi chú ý , vừa cười vừa đọc tiếp :

Xưa nay hai chữ thương nhớ thường đi liền với nhau . Trước kia , Đình luôn nghĩ đó chỉ là một cách nói suông , nhưng hôm nay Đình đã hiểu tại sao thương và nhớ lại phải đi kèm . Đình ao ước có thể diễn tả ra đây được tất cả những nhớ mong mà Đình đã giành cho Diễm Trang . Nhớ có lúc nhẹ nhàng , êm ái như một làn hương hoa thoang thoảng , nhưng lại rất đậm đà , say đắm . Có lúc , nỗi nhớ lại trào dâng như muôn ngàn cơn sóng dữ . Chúng thi nhau vỗ vào con tim của Đình triền miên và liên tục , khiến cho nhiều lúc , Đình chỉ muốn gào lên thật to rằng : Tôi nhớ em !

- Í ẹ . . . ! Nỗi da gà cùng mình rồi nè ! Nhỏ Hương đưa trả lại cho tôi lá thư của Đình sau khi đã hoàn tất việc kiểm duyệt .

- Ấy cha . . . , bây giờ Diễm Trang phải làm sao đây ? Tôi nhăn nhó nhìn nhỏ Hương cầu cứu . Nhỏ Hương chợt trở nên nghiêm nghị . Nó nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi :

- Nè , Hương hỏi thiệt nghen , Diễm Trang có . . . gì gì với Đình chưa

?

- Gì gì . . . là cái gì chứ ?
- Thì là . . . có cảm tình đó !
- Thôi đi , Diễm Trang chỉ xem Đình như một anh bạn vậy thôi !
- Thiệt ?
- Xin thề nè ! Tôi đưa ba ngón tay lên .
- Hum . . . vậy thì Diễm Trang đem trả lại lá thư này cho Đình và giải thích với Đình là xong rồi !
- Nhưng mà Diễm Trang sợ Đình hiểu lầm , rồi giận Diễm Trang đó . Nói thiệt lòng , thì Diễm Trang không muốn mất đi một người bạn thân như Đình đâu !
- Nhưng đây là cách duy nhất ! Chứ Diễm Trang mà im ru thì anh ta càng tấn công đó . Hương nghĩ chẳng thà lúc này nhân tình cảm còn chưa sâu nặng lắm , Diễm Trang nói ra , tuy có đau , nhưng nỗi đau đó sẽ dễ vượt qua . Còn nếu để sau này , khi mà cái tình đã thấm vào tận xương tủy rồi , thì nỗi đau càng to lớn . Nhiều khi hết thuốc chữa luôn đó .
- Ê ! Không đến nỗi nghiêm trọng vậy chứ ?
- Thiệt mà , tin Hương đi . Còn nữa , nếu như Đình là người dễ dàng chấp nhận thì anh ta vẫn có thể làm bạn với Diễm Trang mà , đúng không ?
- Ủ , nói thiệt ghen . Diễm Trang ghét nhất là cái cảnh gặp nhau làm ngơ đó . Okie , bốn cô nương sẽ nghe theo lời khuyên của quân sư quạt mo .
- Mà nè , nhỏ Hương khều tôi hỏi : Còn chuyện giữa bồ và Minh

Khánh đến đâu rồi ?

- Ấy chà , nhắc đến Khánh , Diễm Trang càng phiền nữa đây nè . Giải thích với nhỏ đó muốn khan cổ rồi mà dường như nó vẫn không chịu tin . Phải , lúc nào gặp nhau nhỏ đó cũng nói nào là Khánh biết mà , Khánh hiểu mà , Khánh không có nghĩ gì đâu mà . Nhưng cái mặt lạnh như nước đá của nó đã nói lên tất cả rồi .

- Thôi được để Hương với nhỏ Chi nói thêm vào cho , hy vọng nhỏ Khánh không quá cố chấp .

- Ừ mà Hương nè , trả thư lại cho Đình thì Diễm Trang phải nói năn làm sao đây ?

- Thì cứ nói tại em còn nhỏ xíu à , con nít không dám nghĩ đến mí cái chiến người lớn đâu , sợ ba mẹ biết được rày la em chết ! Nhỏ Hương cười ngặt ngoẻo sau khi kéo dài chữ chết một lúc .

- Con nít quỷ thì có ! Tôi phì cười theo nó .

- Nói chơi tí mà ! Nhỏ Hương lại nghiêm giọng - Hương nghĩ , Diễm Trang có thể viện lý lẽ bặn lo học cũng là một lý do đúng đắn mà . Nếu anh chàng đó tìm gặp Hương thì Hương cũng sẽ khuyên lớn giùm cho , chịu chưa ?

- Cám ơn ghen . Mi đúng là bạn tốt của ta mà . Tôi nhìn nhỏ Hương cười sung sướng .

- Ui chà , chỉ có hai tiếng cám ơn thôi sao ? Nhỏ Hương kênh mặt nhìn tôi .

- Xí , thấy mà ghét . Mới giúp có tí mà lại vênh mặt rồi . Nhà mi còn nợ ta một châu kem về cái tội đi trễ đó ghen !

- Ta nợ mi châu kem ! Ta cho mi ý kiến ! Vậy thì huề 1- Một . Nhỏ

Hương xòe tay ra tính toán với tôi - Rồi bây giờ , ta lại đi làm sứ giả hòa bình cho mi nữa , cực khổ trăm bề , vậy thì thử hỏi ta nợ mi hay mi nợ ta hỉ ?

Đúng là học trò giỏi lý luận có khác . Nó chọn học ngành Luật thiệt là không sai . Cũng may là tôi đã có một món mà nhất định nhỏ Hương sẽ rất sung sướng khi nhìn thấy .

- Nè , bốn cô nương ta không có bạc đãi thím quân sư đâu ! Nhắm mắt lại đi , ta có cái này cho nhà mi nè !

- Chà , cái chi mà bí mật quá vậy !

- Thì cứ nhắm mắt lại đi mà ! Ê , ăn gian hả ! Hông được hí đó ghen !

Đợi cho nhỏ Hương hoàn toàn nhắm mắt , tôi liền rút trong cặp táp ra một phong thư được gửi về từ mặt trận .

- Diễm Trang à , xong chưa , làm người ta hồi hộp quá nè !

Tôi đưa lá thư ngay trước mắt của nhỏ Hương rồi reo lên :

- Okie , mở mắt ra đi !

Trông thấy dòng chữ của anh Minh , nhỏ Hương tươi roi rói lên liền .

Nó đưa tay toan bắt lấy thì tôi đã nhanh nhẹn chuyển lá thư ra sau lưng , rồi bỏ chạy . Nhỏ Hương vừa la oai oái vừa rượt theo tôi .

Chúng tôi kẻ rượt người đuổi làm huyền não cả sân chùa . một chú tiểu vội chạy ra phân nản . Tôi đành tha cho nhỏ Hương . Trước khi giao thư của anh Hai cho nó , tôi bắt cô nàng hứa phải đãi tôi một chiều kem . Nhỏ gật đầu một cái rụp rồi vội vàng đón lấy phong thư từ tay ngồi đọc say sưa quên mất cả sự hiện diện của tôi . Tôi len quan sát Hương . Không biết cái ông anh gàn rỡ kia của tôi viết

những gì mà nhỏ ấy cứ mỉm cười hoài .

- Nè , tôi lên tiếng , hôm nay xin phép gia đình ra đây là để tìm một nơi yên tĩnh học bài thi đó nghen , chứ không phải ra đây để đọc thư đâu à .

Nhỏ Hương tủm tỉm cười nói :

- Hum . . . vậy là hai ảnh tết này sẽ về đó . Vui quá ! Ta phải trở tài làm mút măng cầu cho anh nhà mi xem .

- Ui chà , cái con nhỏ này thiệt là không công bằng mà . . Tôi la lên phản đối , ta quen người bao nhiêu lâu nay , mà chưa hề được người đích tay làm mút cho ta ăn . Còn anh Hai ta thì mi chỉ mới quen đây thôi , lại cũng là do bà mai tốt tay này , thế mà . . .

- Hông có thế mà thế mà gì hít ! Hương cắt ngang - Nhỏ khác xa anh Minh đó nhỏ ơi ! Mà nè , anh Vũ cũng dìu phép phen này đó ! Nhà mi chắc chắn cũng đã có chuẩn bị gì rồi ?

- Xí , ta đâu phải như mi ! Tôi chối .

- Nè , cho thím quân sư này hỏi thiệt nghen ! Với anh Đình thì nhà mi nói chỉ xem là bạn thôi , còn với anh Vũ thì sao hử ?

Tôi bẽn lễn cười , ngập ngừng một tí rồi nói :

- Thì có hơi đặc biệt hơn một tí đó mờ !

- Chỉ có hơi đặc biệt thôi sao ? Nhỏ Hương trêu chọc . Tôi đẩy vội sang nó một chồng sách vở tìm đường đánh trống lảng .

- Thôi đi ! Học bài đi nè cô nương ! Ngày mốt thì rồi , ở đó mà cứ mơ mộng mãi .

- Okie , học thì học , sợ mi sao ! Vậy thì mình tạm thời gạt hai cái ông tướng ấy sang một bên nhé .

Nói đoạn nhỏ Hương cẩn thận cất lá thư vào trong cặp , rồi lôi ra một bọc xí mui đặt lên bàn .

- Nè , vừa học vừa nhai cái này thì mới mau nhớ đó .

- À hén ! Good idea ! Tôi reo lên sau khi bóc ngay một viên .

Dưới bóng mát của cây cổ thụ trong chùa , hai đứa chúng tôi vừa nhâm nhi xí mui vừa trao đổi bài vở với nhau . Bây giờ , trong đầu cả hai đứa đều là những công thức , những con số và những định lý hình học , không còn chỗ trống nào để mà nhét anh chàng nào vô nữa . Có lẽ thấy chúng tôi siêng năng nogan ngoan như thế mà các vị bồ tát ban cho những cơn gió nhẹ nhẹ thật là mát lành . Những cơn gió chỉ đủ để làm đám cây lay động khe khẽ .

Nhỏ Hương và tôi cứ tưởng tết năm nay , chúng tôi sẽ đón các anh về để cùng gia đình vui trọn những ngày xuân an lành , vui vẻ . Nào ai dè đâu , đạn pháo của chiến trường lại đem vào thành đô , trong lúc mà nhà nhà đang nô nức đón xuân sang . Không phải là tiếng đi đùng của những tràng pháo tết , mà là tiếng nổ đình tai của súng ống . Không phải là những nhộn nhịp của phố phường , tấp nập người xe của những ngày xuân , mà là những tiếng rền vang của những chiếc thiếc giáp , những tiếng còi giới nghiêm dài lạnh lạnh , lạnh lùng . Cả thành phố nhốn nháo , kinh hồn . Không ai ngờ , phải , không ai ngờ , ngày xuân cũng không còn tồn tại một chút thanh bình nào cả .

Tôi vốn rất ghét chiến tranh , và tôi tin rằng trên thế giới này , không ai thích nó cả . Trên mảnh đất nghèo nàn , nhỏ bé hình chữ S nằm ven vùng biển Thái Bình Dương này , dường như chiến tranh kéo dài

triền miên , vô tận . Ông tôi đã từng là một chiến sĩ ái quốc trong phong trào chống Pháp của các cụ Nho sĩ . Ba tôi đã từng đổ máu cho một nền cộng hoà tại miền Nam . Giờ đây đến phiên anh tôi . Qua bao thế hệ rồi mà chiến tranh vẫn như một con quái vật , vẫn tồn tại để từng lúc nuốt chửng đi tất cả . Hoà bình chỉ là những giây phút ngắn ngủi , thậm chí , tôi cứ ngỡ rằng hai chữ ấy dường như không hiện hữu nữa . Rất hiếm hoi , trên mảnh đất này , tôi tìm thấy một năm thật sự an lành không tai biến . Cho nên , đối với tôi , ba ngày tết như là ba ngày quý giá nhất . Bởi đó là những ngày mà tôi có thể tìm thấy nụ cười luôn nở trên vành môi của mọi người , tạm gạt sang bên những ưu tư , những âu lo của cuộc sống trong thời chinh chiến . Tôi yêu ngày tết để tôi được nhìn thấy trẻ thơ tung tăng , xinh xắn trong những chiếc áo mới , và những nụ cười tươi thắm không thua gì đóa mai vàng rực rỡ . Tôi yêu ngày tết , để tôi có thể nhìn thấy ông Ngoại trịnh trọng trong chiếc áo dài gấm xanh , râu tóc bạc phơ , hiền như ông bụt , cầm cùi viết những câu đối trên giấy hoa đỏ thắm . Có tôi ngồi bên cạnh , khe khẽ mài thổi mực Tàu trong nổi say mê kì lạ như đang đi lại những kỷ nguyên xa xưa của một nền văn hóa huy hoàng . Và cho riêng tôi , trong những ngày xuân ấy , tôi như tìm thấy cho chính mình một tâm hồn an vui , không bận lo suy nghĩ một điều gì cả . Thế mà , bọn giặc kia lại không cho chúng tôi có được những ngày thanh bình đó , dù chỉ là vài ngày ngắn ngủi so với một tuồng sử dài lê thê chinh chiến .

Cả hai anh , anh Minh và anh Vũ cũng như các đồng đội , phải ở lại với chức vụ trên mình , bảo vệ đồng bào , bảo vệ thành đô , bảo vệ

những ngày tết an lành cho đám trẻ thơ mà đánh lui bọn giặc cộng . Chúng tôi đã không gặp hai anh ngay từ khi tiếng súng bắt đầu nổ trong thành phố . Gia đình tôi và nhỏ Hương lo lắng vô cùng . Đài phát thanh bị chiếm . Chạm súng lớn đang diễn ra tại đó . Tiểu đoàn bảy Nhảy Dù đang đánh vào Bộ Chỉ Huy của Trung đoàn địch , bảo vệ phi trường Tân Sơn Nhất . Phần Tiểu Đoàn một tại Gò Vấp , Xóm Mới , súng cũng đang nổ vang . Tin tức về hai anh hoàn toàn không có . Chúng tôi như muốn điên lên vì lo âu . Không biết hai anh hiện giờ đang ở đâu , có mệnh hệ nào không . Mẹ tôi và bác Trinh , mẹ của Hương , hầu như tụng kinh suốt ngày . Tôi đây cũng van vái Phật Trời không ít . Từ bé đến giờ , tôi chỉ biết đến chiến tranh , khói lửa chiến trường qua những thước phim phóng sự trên vô tuyến , hoặc qua báo chí và những lời kể của những người trong cuộc . Nay , chiến trận đã bị đem ngày vào trong thành phố bởi bọn giặc thù . Tuy rằng so với những cuộc chiến khác , cuộc chiến tại đây chưa ác liệt bằng , nhưng đã quá đủ cho tôi biết kinh hãi và lo sợ .

Khi mà con người ta không thể làm gì để có thể thay đổi nghịch cảnh , người ta chỉ còn biết tự an ủi mình , tự nuôi lấy hy vọng , dù chỉ là những hy vọng mong manh , vô căn cứ . Và trong tình huống bất lực như vậy , con người ta chỉ còn biết tìm đến Thượng Đế , tìm đến các đấng thần linh , đây quyền uy . Cầu khẩn , van xin họ để may ra biết đâu họ thật sự tồn tại thì sẽ từ bi cứu giúp . Hoặc ít nhất , cũng có thể mang đến trong lòng sự khả tin , an tâm nho nhỏ nào đó . Thế mà các vị bồ tát ấy vẫn không nghe những gì mà gia đình tôi thiết tha nguyện cầu , để rồi , khi cái tin anh Minh bị đưa vào Quân Y Viện

Cộng Hòa , mẹ tôi ngất xỉu ngay , tôi thì bàng hoàng , chết sững .
Được tin , chúng tôi tức tốc và thăm anh . Me và tôi đều không cầm
được nước mắt ràn rụa , khi thấy anh nằm trên giường bệnh , băng
vải che kín đầu , cặp mắt nhắm nghiền , bất động . Lúc đó , chúng
tôi còn chưa biết anh bị thương ra sao . Nhưng chỉ trông thấy anh bị
băng kín như vậy , toàn thân tôi đã lạnh toát , run rẩy . Nhỏ Hương
thì khỏi nói rồi . Vừa trông thấy anh , Hương đã oà lên . Các viên y tá
phải vất vả lắm mới kéo được ba người chúng tôi ra khỏi phòng của
anh . Họ trấn an chúng tôi rằng anh Minh đã trải qua thời kỳ nguy
hiểm . Hiện tại , các vết thương trên người anh đã không còn lo lắng
. Khi chúng tôi đến , thì cũng là lúc , các bác sĩ đang chuẩn bị giải
phẫu khám nghiệm lại vết thương trên đầu của anh . một vị quân y
vốn là bạn thân của gia đình , trước sự khẩn khoản của chúng tôi ,
đã vắn tắt cho biết , anh tôi đã bị một mảnh thép ghim vào trong
đầu , gây nên tình trạng ứ đọng máu . Sự nguy hiểm là nếu như
cuộc phẫu thuật không thành công thì anh tôi không mất mạng thì
cũng sẽ trở thành một người ngờ nghệch , mất trí nhớ . Trước kia ,
các bác sĩ không dám quyết định phẫu thuật . Nhưng trong một lúc
còn tỉnh táo , anh tôi đã đồng ý chấp nhận . Thật là cái tin kinh
khủng quá ! Vậy mà đám y tá kia dám nói là anh tôi đã không có sao
. Gương mặt mẹ tôi trắng bệch ra , tay chân bà lạnh ngắt , miệng thì
thào không còn ra tiếng . Phải , anh Hai tôi đồng ý cuộc thử thách
cùng số mệnh mà phần thắng trong tay anh có lẽ là quá ít . Điều duy
nhất mà chúng tôi có được chỉ là một niềm tin vào Trời Phật . Có
mong manh lắm không ? Có hy vọng lắm không ? Tôi hoàn toàn

không còn biết .

Bên ngoài dãy hành lang , trong lúc chờ đợi kết quả của cuộc phẫu thuật , bầu không khí căng thẳng đến độ khó thở . Tôi ôm lấy mẹ .

hai mẹ con khóc thút thít . Bác Đức , ba của Hương thì kéo ba tôi sang một bên , siết chặt bàn tay của ông , động viên , chia sẻ .

Trước cửa phòng phẫu thuật , nhỏ Hương cứ đi đi lại lại . hai bàn tay thanh tú của nó đan vào nhau , thật chắc , đặt trước ngực . Trong đôi mắt đầy lệ của nó , nỗi lo sợ , sự cầu khẩn định mệnh phủ đầu , tội nghiệp . Thời gian trôi qua thật lâu và nặng nề . Đôi lúc , từ trong một phòng mổ nào đó đẩy ra những thi thể bị phủ kín vải liệm trắng toát . Chúng tôi thất kinh , sợ hãi vô cùng . Nhìn những người vợ , người mẹ , người yêu , những thân nhân của những kẻ xấu số nọ đang vật ra khóc gào trên những thi thể cứng đờ đó , trái tim tôi như bị một bàn tay sắt thép bóp chặt lấy , đau xót , kinh hoàng . Tôi ôm lấy bờ vai gầy của mẹ , lắng nghe và lầm rầm đọc theo những lời cầu nguyện liên hồi . Xâu chuỗi hạt trên tay bà run lấy bấy , lần từng hạt một , vội vàng , thành khẩn .

Và rồi chiếc đèn trên phòng mổ cũng đã vụt tắt . Cánh cửa bật mở .

Anh tôi được đẩy ra . Băng vải vẫn còn che kín gương mặt . Mọi người đổ xô đến . Tranh nhau cắt vãn viên bác sĩ . Ông ta lau dòng mồ hôi trên trán rồi nở một nụ cười thật tươi , báo tin rằng anh tôi đã hoàn toàn không còn nguy hiểm gì nữa . Cuộc phẫu thuật đã thành công . Mảnh đạn đã được gắp ra , an toàn . Theo ông ta , số anh tôi còn lớn , nếu mảnh đạn ấy đi sâu vào thêm một tí nữa thì anh tôi đã không còn cách cứu . Ông còn quả quyết rằng anh sẽ

chóng bình phục mà không phải sợ bất kể một hậu quả nào khác sau này . Ba tôi thở phào ra . Nhẹ nhõm như vừa trút đi được một sức nén nặng trĩu trong lòng . Ông tháo đôi mực kính dày cui xuống , đoạn rút chiếc khăn tay lau nhanh dòng lệ vừa lăn ra khóe mắt . Trong lòng tôi cũng thế . Hân hoan , sung sướng như rằng đây là lần đầu tiên trong đời , tôi được biết đến niềm vui . Tôi ôm lấy mẹ và nhỏ Hương . Ba người chúng tôi vừa khóc , vừa cười . Bác Đức cũng rướm rướm nước mắt . Bác bước đến nắm chặt lấy bàn tay của viên bác sĩ nọ , nghẹn ngào cảm ơn . Chúng tôi rồi rít cảm ơn ông , rồi vội vã chạy theo đám y tá để vào phòng bệnh của anh . Cái ông anh của tôi đúng thiệt là gàn bướng . Trong lúc mọi người vây quanh giường khi được bác sĩ báo anh đã tỉnh lại , thì câu đầu tiên mà ông nói là :
- Ui chà ! Sao mà đông đủ quá vậy ! Hồng phải đến để đòi lì xì đó chứ ?

Cái ông anh này thiệt là cà chớn mà . Trong lúc mọi người đang lo lắng cho ông , mà ông lại còn bỡn cợt được nữa chứ . Tuy vậy , tôi vẫn thấy nụ cười điểm trên vành môi của mọi người , mặc dù rằng đôi mắt ai cũng đỏ hoe . Phải , đó chính là nụ cười của sự an lòng , vì biết rằng qua câu nói bông đùa đó , chứng tỏ rằng não bộ của anh tôi không có gì nguy hại gì cả . Nụ cười đó còn hàm chứa tình thương bao la , trù mẫn từ gia đình và hậu phương gửi đến những người trai hùng nơi chiến địa như anh .

Ngày hôm nay , anh Minh đã được tháo băng . Trên vầng trán của anh đã để lại một vết sẹo và nơi bả vai , vết bỏng vừa mới kéo da non , còn đỏ ối . Tội nghiệp mẹ tôi . Bà cứ ngồi bên cạnh anh , đôi

mắt rướm rướm lệ , bàn tay hiền lành cứ vuốt ve mái tóc mềm của anh và vết sẹo nơi trán ấy . Ba tôi thì lặng im nắm lấy bàn tay của anh thật chặt . Ông vốn rất nghiêm nghị và ít nói . Nhưng tôi nghĩ cái siết tay và ánh mắt đó của ông đã quá đủ . Trong đôi mắt ấy , tôi không còn tìm thấy sự trách mắng ngày xưa , khi mà anh tôi quyết định vào lính . Giờ đây , trong ánh mắt luôn nghiêm trang đó , là bàng bạc những yêu thương , những vị tha và thậm chí tôi còn thấy sự tự hào , và niềm hãnh diện về anh không nhỏ . Anh Minh đã có thể nói chuyện bình thường như trước . Anh lên tiếng xin lỗi ba mẹ vì đã làm cho ba mẹ lo âu . Mẹ tôi trù mẩn nhìn anh . Bà dịu dàng khẳng định với anh rằng anh không cần phải nói ra những lời đó . Vì sự lo lắng cho con cái chính là thiên chức của các bậc làm cha mẹ . Đó không phải là bốn phận , mà là tình thương , là tất cả những gì mà cha mẹ muốn truyền sang cho con cái . Mẹ tôi hôn lên trán anh , hiền lành qua nụ cười đôn hậu . Bà nói :

- Dưới đôi mắt của mẹ , cho dù con có sáu bảy chục tuổi đầu , con vẫn luôn là đứa con trai bé bỏng đáng yêu của mẹ mà thôi !

Tôi thật sự xúc động mãnh liệt trước cảnh tượng đó . một lần nữa , số phận đã cho tôi cơ hội để được nhìn thấy tình thương yêu của cha mẹ giành cho con cái . Tôi quì xuống bên giường , cầm lấy bàn tay chai sạn của anh , nước mắt chảy dài qua nụ cười sung sướng . Anh mỉm cười , cốc vào trán tôi , rồi bảo :

- Khờ quá ! Khóc cái gì chứ ? Chẳng bé Diễm Trang ngày xưa đâu rồi ? Sao mà hôm nay mít ướt quá dzị nè ? Chắc là muốn đòi tiền lì xì của anh phải không ?

Tôi phụng phịu nhìn anh , bủi môi :

- Xí ! Ai thèm ! Thí ghét ! Cứ chộc em hoài đi ! Mai một anh dìa nhà là em cho anh biết tay .

Từ nhỏ , tôi thường theo anh và đám bạn nam cùng xóm leo trèo , phá phách . Có lẽ rằng , tôi học được những bảnh tính con trai là do anh cả . Hầu như , tôi ít có lần nào mè nheo , nhỏng nhẻo cùng anh . Giờ đây , áp đầu vào ngực anh , tôi muốn trở thành một con bé gái năm nào để có thể nũng nịu cùng anh . Phải , tôi có một người anh thương tôi và tốt với tôi như vậy , thì tại sao tôi lại không đóng vai một con bé hay vùi vĩnh , để cho anh thêm cưng chiều .

Nhỏ Hương đứng cạnh bên . Nước mắt chảy dài rớt lên bao mút măng cầu nhỏ vừa làm xong đang cầm trên tay . Nhỏ xanh xao , hốc hác hẳn ra . Cặp mắt lúc nào cũng đỏ hoe . Nhìn nó mà tôi cứ bùi ngùi , thương cảm , không thể nào không khóc được . Tự dưng tôi thấy thương nhỏ ấy vô cùng . Từ trước đến nay , bảnh tính hiền lành , và con tim đôn hậu của Hương luôn làm cho tôi yêu mến . Tuy rằng bằng tuổi nhau , nhưng Hương chừng như hiểu biết chuyện sớm và nhiều hơn tôi . Nhỏ luôn bên cạnh tôi không chỉ là ở cương vị của một người bạn mà còn như là một người chị . Giờ đây , chứng kiến sự yêu mến mà Hương giành cho anh Minh , tôi có cảm tưởng càng thêm gần gũi Hương , xem hẳn Hương là một người thân trong gia đình .

Ba mẹ tôi ra về trước . Phần tôi chậm rãi theo Vũ ra khuôn viên của Quân Y Viện để cho Hương và anh Minh có thể tự do trò chuyện .

Những tia nắng ban mai vàng óng soi rọi qua kẽ lá , kéo dài như

những voan lụa mỏng , dịu dàng buông xỏa như giăng lối cho chúng tôi bước qua . Chọn một chiếc ghế đá dưới tàn cây bàng mát mẻ , chúng tôi ngồi xuống , im lặng nhìn những cô y tá trong những bộ y phục màu trắng tinh sương đang dìu các thương binh dạo quanh bồn hoa đủ màu sắc sỡ . Tôi nhìn những con người ấy mà lòng nhói đau kỳ lạ . Mới hôm nào , họ còn đủ đầy tay chân , mạnh khỏe , nhanh nhẹn như mọi người , thế mà hôm nay , bước đi của họ đã không còn vững , thân thể của họ đã không còn lành lặn , nguyên vẹn .

- Diễm Trang đừng quá lo lắng ! Anh Minh sẽ chóng bình phục mà . Không có gì đâu . Vũ cất tiếng . Giọng nói chàng trầm ấm , ngọt ngào , thần kỳ như một bàn tay dịu dàng vuốt ve con tim của tôi , làm cho nó run lên , bật khóc . Tuy rằng , mọi nguy hiểm đã qua . Anh tôi đã không còn chi đáng lo ngại . Nhưng tự đứng tôi vẫn cứ khóc . Có lẽ đó chính là những giọt nước mắt của âu lo và cảm tức . Cứ lặng lẽ chảy dài trên đôi gò má .

- Khi tụi anh quyết định rời học đường để vào lính , tụi anh đã nghĩ trước đến những hậu quả mà đời lính thường có . Vũ chậm rãi thở dài , rồi tiếp tục bằng cái nhìn xa xăm : Tụi anh lớn lên trong thời buổi loạn lạc . Quê hương bất hạnh triền miên chinh chiến , đồng bào đau khổ quá nhiều trong những cảnh sinh ly tử biệt . Tuổi trẻ tụi anh trong thời loạn lạc này tự nhận thấy mình phải có trách nhiệm trước những cảnh tình đó . Anh Minh và anh có nhiều suy nghĩ giống nhau . Tụi anh không thể nào vì tương lai của cá nhân mình mà bỏ mặc tổ quốc . Không phải bọn anh vĩ đại gì cả . Mà chẳng qua đó là lý tưởng , là một thứ bổn phận tự nhiên của mọi công dân trong một

quốc gia mà thôi !

- Lý tưởng ! Tôi xen ngang - Phải , tụi em biết các anh có lý tưởng và vì tôn trọng các anh , cho nên tụi em cũng tôn trọng luôn cả những lý tưởng của các anh . Nhưng có bao giờ các anh tự hỏi rằng , chính vì những lý tưởng đó mà các anh đã làm cho người khác thiệt thòi , đau khổ không ? Có bao giờ các anh nghĩ đến những cảm xúc của những người khác không ? Tôi uất ức , nói nhanh vì sợ sẽ bị cắt đứt bởi sự ghen ngào đang đè nén con tim .

Vũ xoay sang nhìn vào mắt tôi , một thoáng ngỡ ngàng , rồi nhẹ nhàng nói :

- Có chứ ! Tụi anh biết chứ ! Đó cũng là lý do mà anh Minh chưa muốn thành hôn cùng Hương , mặc dù rằng cưới Hương làm vợ là điều mà anh ấy hằng phút đều mong mỏi . Diễm Trang biết không ! Có những lúc , cá nhân anh luôn tự bảo , khi non nước còn đang nhiễu nhương vì chiến tranh và anh còn đang phải cầm súng để bảo vệ hòa bình , thì anh không thể nào vướng bận vào trong . . . tình cảm . Anh sợ rằng , anh sẽ không làm tốt vai trò của một người tình . Anh sợ rằng anh sẽ để lại đau khổ cho một tâm hồn . Ch nên , suốt mấy năm khoác áo lính , anh đều cố lánh né với các cô . . .

Vũ xòe đôi bàn tay ra :

- Đôi tay này hiện tại còn phải cầm súng . Bao giờ đôi tay này trở lại với những sinh hoạt , công việc hằng ngày , thì đó cũng chính là lúc , đôi tay này có thể chăm sóc cho người mình yêu . Nhưng mà . . .

Chàng yên lặng một tí rồi tiếp lời , trong một tiếng cười tựa gió thoảng : Anh vẫn chỉ là một con người bình thường như bao người

khác . Lý tưởng tuy rằng anh có , nhưng nó không thể giam hãm con tim của anh vào trong bốn bức tường . Để rồi , con tim của anh cũng biết rung động , biết nhớ nhung , khát khao một thứ tình yêu rất thần thánh rất con người . . . Vũ nhìn tôi một thoáng rồi lại đưa mắt hướng xa về một phía . Khi mà anh gặp Diễm Trang , biết nói làm sao hử , khi mà anh biết rằng anh đã không có đủ sức mạnh để gạt bỏ hình bóng của Diễm Trang ra khỏi tâm trí . Nhưng trách nhiệm của một kẻ làm trai , của một công dân còn nặng trĩu trên vai , và chính vì trách nhiệm đó , anh lại không cho phép mình sống quá ít kỷ , cho riêng cá nhân mình . Có lúc muốn nói lên hai chữ yêu đương , nhưng từ một nơi thật sâu nào đó trong cơ thể , lại không cho anh nói ra điều đó . Còn im lặng , giả đờ , dối lòng , thì lại càng đau đớn hơn . Diễm Trang có hiểu anh không ? Những người lính như anh cũng bị dẫn dắt , dày vò kinh khiếp lắm chứ ! Có những thằng bạn , trước lúc giao chiến , tỉ tê bên anh rằng , không biết nếu nó không may bỏ xác , thì ở nơi hậu phương xa xôi ấy , có ai nhỏ lệ cho nó không ? Hoặc làm sao để người nó yêu không quá đau đớn nếu nó không còn sống . Đã có lần trên đôi tay này của anh . . . Vũ lại nhìn vào hai bàn tay gịong chàng run lên : một thằng bạn đang thoi thóp thở . Thân thể bê bết máu me , khăn khăn anh mang về cho người yêu của nó một chiếc vòng tay gọi là quà kỷ niệm và nhờ anh khuyên cô ấy . . . hãy đi lấy chồng . Nó trút hơi thở ngay trên đôi tay này của anh . hai mắt nó còn mở trừng trừng và trong túi áo ngực của nó . . . tấm ảnh chân dung của một cô gái ướt đầm máu . Vũ thở dài : Lính là thế đó Diễm Trang à , không phút nào chịu nghĩ đến cá nhân mình

cả . Hầu như trong mọi lúc , tụi anh đều nghĩ đến gia đình , đến người mình yêu . Hầu nhưng trong mọi khoảnh khắc , kể cả lúc nguy hiểm nhất , tụi anh cũng đều nghĩ đến sự thanh bình , yên ổn cho người khác . Lính như bọn anh , chỉ cần biết người mình yêu đang sống an lành , hạnh phúc . Chỉ cần mong một món quà be bé , hay một lá thư từ quê nhà đã là quá sung sướng . Đủ để cho tụi anh vững lòng xả thân bảo vệ đồng bào , trong đó có cả người mình yêu . Thế mà , trong chiều sâu tâm sự của mỗi người lính , tụi anh vẫn không cảm thấy nỗi lo âu ấy là đầy đủ . Tụi anh vẫn cảm thấy mình quá bất công trong tình yêu và với người mình yêu .

Vũ nói một hơi dài như muốn trút bớt đi những gì chất chứa trong lòng chàng bấy lâu nay . Tôi lắng nghe những lời chàng tâm sự mà lòng xúc động vô cùng . Qua anh , tôi đã hiểu thêm hơn về những người lính và về cá nhân anh . Phải , Vũ nói rất đúng . Làm sao tôi có thể trách các anh là ích kỷ , là vô tình khi mà những ngày tháng êm ấm mà chúng tôi đang có được là nhờ ở những người lính như các anh cả . Có trách thì phải trách chiến tranh và những kẻ đã tạo ra nó . Đúng thế , tôi vẫn chỉ là một con bé học trò ngây thơ , đơn giản trong suy nghĩ . Chính những lời tâm sự ấy của anh đã đánh thức tôi , đã cho tôi biết đến sự vị tha , bác ái , trong tình yêu . Tôi chợt đâm ra hối hận về những lời trách cứ khi nãy . Khẽ cúi đầu , tôi nhí nhời xin lỗi :

- Anh Vũ . . . ! Xin lỗi anh , tại Diễm Trang không hiểu chuyện nên nói sai . Anh đừng giận . . .

- Ồ . . , đâu có gì chứ ! Vũ lật đật cắt ngang . Kẻ xin lỗi đúng ra phải

là anh , vì đáng ra anh phải an ủi Diễm Trang . . . nhưng đằng này , anh lại đi nói lung tung .

- Anh không nói lung tung đâu ! Trái lại , Diễm Trang còn rất muốn nghe những tâm sự trong lòng anh . Diễm Trang mới thật là một kẻ ích kỷ , không phải là những người lính như các anh . Tôi đưa tay chỉ về phía những người thương binh trước mặt . Các anh đã vì những kẻ hậu phương như tụi em mà phải chịu biết bao hy sinh , mất mát . Diễm Trang , thành thật xin lỗi vì đã nói ra những lời khi nãy . Mong anh không giận . Từ nay , Diễm Trang xin hứa sẽ là một trong những niềm vui , và niềm khích lệ tinh thần cho anh nơi xa trường .

Vũ chợt nắm lấy bàn tay của tôi . Ánh mắt của chàng thật thiết tha xúc động :

- Cám ơn Diễm Trang ! Anh cám ơn Diễm Trang nhiều lắm . Anh xin hứa sẽ có một ngày , anh sẽ đền bù lại cho Diễm Trang tất cả . Tôi đỏ hồng đôi má . Trong sự e thẹn còn bùng lên niềm xúc cảm mãnh liệt . Con tim tôi đập nhanh như đang reo lên vui mừng , hạnh phúc . Nhưng nỗi ám ảnh của chết chóc và ly tán lại trỗi dậy ngay lập tức . Bóng dáng của chiến tranh lại lững thững đi vào tâm trí để cho tôi chợt hốt hoảng , âu lo . Tôi vội nắm lấy hai bàn tay chai cứng của chàng , thốt lên qua dòng nước mắt lăn dài , như rằng đang van nài , khẩn khoản :

- Anh phải hứa với Diễm Trang , ngày mai này , chính hai bàn tay này của anh sẽ là hai bàn tay không chỉ để đánh đàn cho Diễm Trang nghe , mà còn sẽ che chở cho Diễm Trang mãi mãi . Anh phải hứa với Diễm Trang rằng kể từ ngày hôm nay , anh phải cho Diễm Trang

được chia sẻ với anh tất cả .

- Diễm Trang không sợ sao ? Chàng lau dòng nước mắt trên gò má tôi âu yếm hỏi .

- Không ! Diễm Trang không sợ . Chính anh đã cho Diễm Trang sự can đảm và chính anh cũng vừa cho Diễm Trang biết chia sẻ chính là hạnh phúc . Anh hứa với Diễm Trang anh nhé .

Vũ chớp nhanh mắt . Chàng nắm lấy tay tôi trùi mền , gạt đầu .

- Anh xin hứa ! Suốt cuộc đời này , anh sẽ không bao giờ để cho đôi mắt đẹp của Diễm Trang phải nhỏ lệ !

Tôi sung sướng tựa vào bờ vai rộng của chàng , và cứ để mặc cho dòng nước mắt tiếp tục chảy . Trong con tim tôi xen lẫn với niềm đau còn có những hạnh phúc thật êm ái và ngọt ngào . Trải qua những giờ phút căng thẳng bên anh Hai và những lời tâm sự của Vũ , tôi đã nhận ra được chân trị của Tình Yêu là lòng bác ái , tha thứ và sống cho người khác . Phải đó chính là một tình yêu chân chính và đẹp nhất .

Hoàng Vi Kha

Hạ Yêu

Vừa dắt chiếc xe đạp trở đến bên tôi, nhỏ Vân đã nhăn nhó cái mặt

như khi ăn phải ớt:

- Trời ơi, tức ui là tức, câu cuối cùng tao làm thiếu mất một đoạn ..

Tức gì đâu.

- Tức khi gì ! mày còn đỡ hơn tao nhiều ! Nhỏ Diễm xen vào, phen này coi như tao làm sinh viên năm thứ hai là cái chắc, bị tử đề rồi nè mày !

- Thôi, cho tui can đi hai bà ! Thùy vừa la vừa khua tay loạn xạ. Dù sao thì ngày hôm nay cũng là môn thi cuối cùng rồi. Ngày mai là phê rồi đó, nghĩ hè rồi, có tính toán gì hông ?

- Ê đi Đà Lạt đổi gió đi tụi bây? nhỏ Vân tươi roi rói đề nghị !

- Khiếp chưa ! nghe nói tới đi chơi là hai cặp mắt của nó, tính luôn cái mắt kiến sáng rực lên.. Tôi dí ngón tay vào trán nhỏ Vân. Nhỏ cười hì hì, hai lúm đồng tiền lõm sâu vào bên má. Hai cái đồng tiền có duyên gì đâu !

Tôi cứ đòi nó cho hoài mà nó hông chịu. Thí ghét !

- Ê tụi bây, đi Phan Đình Phùng ăn trứng hột vịt lộn xả xui đi, vừa ăn vừa bàn chịu hông ??

- Mầy bao hủ ??

Diễm gật đầu, tôi lườm nó:

- Sao tự dưng hôm nay xài sang đột xuất vậy?

- Thí ghét ! hông nói chuyện với tụi mầy nữa. Đứa nào đi thì theo tao. Nói đoạn, Diễm bỏ bọn tôi đứng đó, đạp xe đi trước. Con " quỉ chùa " cà chớn quá ! Phen này mình phải phình bụng ra mà ăn cho nó lủng bao luôn. Nó bao mà. Dại gì đứng đây.

Rổ hột vịt lộn nóng hổi và mớ rau răm xanh ngắt vừa đặt lên bàn là

đã bị bọn tôi tấn công ngay ! Nhỏ Diễm vừa rất ít muối tiêu vào cái trứng, vừa huyền thuyên cái miệng:

- Ê Trang ! Hè này mày có định đi học thêm không ?

Tôi gật đầu: Có đó, tao dự định ghi danh học Lượng Giác và Hình Học Không Gian bên trung tâm Phú Nhuận, còn mày?

- Ừ, được đó, vậy chừng nào đi ghi danh thì rủ tao đi chung nha

- Ủa bộ mày chắc đậu vào lớp 12 sao? Nhỏ Vân ngắt vài cọng rau bỏ vào miệng, vừa đá mắt nhìn sang Diễm châm chọc - Con nhỏ khi này, chù ẻo tao hả mậy? Diễm kí đầu Vân một cái,la làng: trời ơi, tao tuy tệ thiệt nhưng đâu đến nỗi làm mất mặt bầu cua của nhóm Tứ Tiểu Tà bọn mình

- Thui cho con can hai bà đi !Thùy xen vào, Trời đánh tránh bữa ăn, gây nhau thì ra ngoài kia gây, để cho tao dzí con Trang yên ổn ăn hột vịt tí coi

- Nè, bàn chiện đi Đà Lạt đi ! Tôi cắt ngang, rồi lườm hai con bạn thân: tụi mày 1 ngày mà hông gây nhau hình như hông thấy vui đó mà

Hai con nhỏ nhe hàm răng ra cười hì hì, trông lảng ờm. Thùy đề nghị.

- Đi theo công ty du lịch của hội thanh niên đi tụi bây, vừa rẻ lại vừa vui

Tôi tán thành ngay cái ý kiến này. Thế là bọn tôi nhất trí với nhau sẽ đi Đà Lạt vào đầu tháng 6, sau đó về thì đi ghi danh học thêm Toán Lý Hóa tại trường Phú Nhuận.

oOo

Chiều tắt dần sau ngọn đồi thông. Lớp sương mù trắng mỏng nhẹ nhàng phủ xuống dọc theo sườn núi, loang loáng tựa lớp vải lụa mềm vắt ngang tấm thân của người con gái. Gió nhè nhẹ thổi làm mặt hồ gợn nước lăng tăng. Trong Thung Lũng Tình Yêu, du khách đã thưa đi nhiều, quanh đi quẩn lại chỉ còn đoàn người chung chuyển với tôi mà thôi

- ê con khỉ kia ! làm gì mà ngồi thừ ra đó vậy? bộ đang nhớ tới chàng nào rồi sao? Nhỏ Thùy ủa đến ôm choàng vai tôi trêu ghẹo. Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì Vân và Diễm cũng chạy đến. Diễm la làng:

- Hai đứa bây làm gì mà rút nhau ra đây vậy? Đi nhờ ai chụp hình giùm 4 đứa tụi mình đi Bọn tôi còn đang đùa giỡn thì ở đâu có một anh chàng cầm chiếc máy hình mon men đi lại, cười tủm tỉm:

- Phiền các bạn có thể chụp giùm tụi này một tấm hình không ?
Cả bốn đứa xoay lại thì ngay lập tức bốn cái miệng há to ra tròn vo. Thì ra, chả ai xa lạ mà là bốn cái đuôi đã mọc theo tụi tôi ngay từ bữa đầu khi bước lên xe. Nhỏ Thùy liền đứng phắt dậy, nguýt dài:

- xí, bạn hồi nào dzị cà !

Nhỏ Diễm thêm vào:

- hông có ai ở không đâu đó ghen,

- đi mà, năn nỉ mà ! một anh chàng vội trở tới tiếp ứng với bạn.

- Ê ! nghe nói cà phê Xuân Hương ngon lắm đó tụi bây. Nhỏ Vân kéo bốn đứa chúng tôi lại thì ào, hội ý:

hay là tụi mình bắt bốn cái đuôi đái một chậu tối nay đi - Con quỉ ! lại giờ trò hả vậy ! Tôi kí đầu Vân.

Nhỏ la oai oái:

- Thì tại bọn mình cũng đang cần người chụp hình giùm mà... Tụi bây hông chịu thì thôi !

- Ủa, ý kiến có lý ! tao nhất trí thông qua !

- Tao cũng vậy ! Nhỏ Diễm tiếp lời nhỏ Thuỳ. Thế là đa số thắng tiểu số. Tôi đành phải bấm bụng làm theo lời của ba đứa bạn. Nhỏ Vân cười tinh quái:

- Để bản cô nương ra tay xuất chiêu Mê Hồn Chưởng cho bốn gã khờ đó chít queo !

Nói rồi nhỏ nhào ra bắt chuyện bằng một nụ cười duyên dáng chưa từng thấy:

- Hông có chi, các anh muốn chụp cảnh nào, tụi này chụp giùm cho !

- Hay quá ! vậy thì phiền các bạn tí nhé

- Bạn gì hông biết nữa ! Anh cho biết tên để dễ xưng hô đi mờ ! đến lượt nhỏ Thuỳ xuất chiêu. Hai cặp mắt của nhỏ liếc nhẹ anh chàng một cái thiệt là trình độ cao cấp, khiến cho anh chàng đâm ra lúng túng ngay.

- Tôi tên là Sơn ! người con trai đứng bên cạnh vội vàng lên tiếng thế. Còn đây là Phong, và hai người kia là Phúc và Lộc . Tôi khẽ đá mắt với Vân. Nhận được tín hiệu của tôi, nhỏ Vân hiểu ý liền mỉm cười lần nữa, cắn nhẹ tay làm duyên, chớp chớp mắt làm giọng ngây thơ rồi giới thiệu:

- Tôi tên Thuỳ, còn các bạn tôi đây là Nguyệt, An và Hòa. Tôi vừa nghe nhỏ Vân phịa ra mấy cái tên thì đã không nín được tiếng ười..Con nhỏ rõ ràng là tinh quái và giỏi văn có khác. Bốn cái tên mà

nhỏ Vân đặt ra nghe khá đối với bốn cái tên của bốn cái đuôi của chúng tôi.

Sơn Phong Phúc Lộc Thuỷ Nguyệt An Hoà Thế là chúng tôi chính thức "đặt quan hệ ngoại giao" với bốn cái đuôi. Với biệt tài sẵn có của nhóm Tứ Tiểu Tà, chúng tôi không chỉ khiến cho Sơn, Phong, Phúc, Lộc phải bao chúng tôi liên tiếp mấy chầu cafe, kem, chè, mà buổi tối cuối cùng bốn chàng khờ đó còn nổi máu galăng mời chúng tôi đi khiêu vũ tại khách sạn Palace.

Sau buổi khiêu vũ, bọn tôi có cuộc họp nho nhỏ trong phòng để " sơ kết " tình hình.

- Ê tụi bây, phen này coi bộ chuyến đi của tụi mình có thu hoạch à nha ! Nhỏ Vân ra chiều hí hửng - hihihi... lão Phong cứ bám theo tao riết tụi bây ơi !

Nhỏ Thùy la lên

- chời ơi ! còn chàng Phúc thì khỏi nói, khờ bạo tàn.

Nói chuyện mới có tí tẹo thì hai tai đã đỏ phừng lên, làm tao tức cười quá đi. Bọn tôi bật ra cười xoà

- Ủm... chỉ có chàng Sơn là có vẻ trầm lặng, ít nói và khó hiểu à nha ! nhỏ Vân liếc tôi bằng ánh mắt đầy ý nghĩa

Tôi nguyệt dài:

- xí... còn khuya đó ! Sơn ra sao thì có liên can chi đến tao hử .. Mà giỏi tưởng tượng

- Ồ, thì tao có nói gì mày đâu ! Nhỏ này lạ chưa, bộ có tịch rồi rục rịch hả mậy??

- Hồng dám đâu

- Dám đại đi mà ! nhỏ Thùy xen vào

Thế là tôi và Sơn trở thành đề tài cho ba nhỏ xúm lại chọc ghẹo. Bị phá quá, tôi đâm ra bực, và cảm thấy ghét Sơn lạ lùng !

- Thôi tao đi khò để mai còn dậy sớm đi dĩa ! Tôi kéo mền trùm kín đầu, quay mặt vào tường lánh né đám bạn. Thế mà ba con quỷ chùa đó vẫn không chịu tha cho tôi. Tụi nó xúm lại thọt lét đòi tra khảo tôi phải khai cho thật !

Giọng hò hét, cười phá của chúng tôi vang dậy ồn ả làm huyền não cả dãy hành lang... Bên ngoài ô cửa sổ, thành phố Đà Lạt đang chìm dần vào trong voan lụa trắng mỏng của sương đêm.

oOo

- Ê Trang ! chít chắc, chít chắc ! Nhỏ Thùy ôm cặp chạy ủa đến tôi la toáng lên.

- Gì hử ? Tôi dừng lại trước cửa lớp chờ đợi

- mầy nhìn đằng sau lưng tao kìa ! Nhỏ Thùy nheo nheo mắt đưa tay ra hiệu cho tôi nhìn theo hướng nó chỉ.

- cái gì ? là Sơn ? Tôi ngớ ngàng buộc miệng la lên. Nhỏ Thùy vội vàng đẩy tôi vào trong lớp, kéo tít tôi xuống dãy bàn cuối cùng, miệng thì cứ liếng thoảng ré lên nho nhỏ bên tai tôi:

- Hồng chỉ có mình chàng Sơn của mầy đâu ! có đủ bộ tứ khờ đó !

- Chết rồi, làm sao bây giờ ? Tôi cũng đâm ra cuống lên. Hai nhỏ khi Vân với Diễm còn đang mua kẹo ở ngoài kia đó

- Tao đâu có biết... Thùy còn chưa dứt lời thì Sơn và 3 anh chàng kia đã đến trước cửa lớp. Cả tôi và Thùy không ai bảo ai, vội vàng đưa cuốn tập lên che ngang mặt, nhưng, bốn con mắt của hai đứa vẫn he

hé nhìn ra quan sát.

- Mí ổng hông phải tới tìm bọn mình chứ ? Tôi khẻ la lên

- Tìm gì ! mí ổng cũng học tại đây mà

- sao mày biết !

- thì lúc nãy tao đi trước, mí ổng đi đằng sau, tao nghe mí ổng đang bàn với nhau về đề toán Hóa của thầy Dũng đó !

- Ui chà, dzị là học phòng kế bên rồi mậy ! tôi la lên rồi cuống quít hỏi Thuỳ: Ê, chưa bị phát hiện phải hông ?

Nhỏ Thuỳ lắc đầu. Tôi mừng húm. Nhưng nỗi mừng vui của tôi và Thuỳ chưa kéo dài được bao lâu thì cả hai đứa đã sững sờ.

- Ố ồ... tại sao nhằm ngay cái lúc này mà hai con khỉ kia xuất hiện làm chi dzị nè !! Thuỳ ôm đầu la lên. Tôi thì lấm bầm:

- chết chắc ! chết chắc !

Ngoài cửa, Diễm và Vân, hai con bạn iêu vấu của tôi đang bị vây bởi bốn anh chàng Sơn, Phong, Phúc, Lộc. Tình hình coi bộ hông ổn rồi, vì tôi thấy nhỏ Diễm đang đá mắt gửi tín hiệu S.O.S lia lia cho tôi và Thuỳ.

Vừa lúc, thầy Hào xuất hiện trước cửa lớp. Hai nhỏ bạn tôi chớp ngay lấy thời cơ, vọt lẹ vào phòng. Cái chàng Phong còn ráng vẫy tay theo, thấy ghét.

- Tiêu rồi tụi bây ơi ! nhỏ Vân chưa ngồi vào bàn thì đã cuống cuống la lên. Mí ổng lát nữa chờ tụi mình ngoài lớp đó !

Diễm xoay sang kí đầu tôi nhăn mặt:

- Cũng tại mày hết nè ! học thêm thì thiếu gì chỗ học thêm, khi

không đòi đi lên tít ở Phú Nhuận làm chỉ Tôi giầy này:

- tao có biết bộ tứ khù khờ đó cũng học tại đây đâu ! Tháng sau đổi sang trường đồ học đi !

- Ủa, học bên trường đồ gần chùa Xá Lợi có bán chè với bò bía ăn ngon tụi bây ! nhỏ Vân xen vào.

Thùy lấy cây thước khò vào đầu Vân:

- mấy lúc nào cũng ăn với uống, hèn chi tròn vo ! Bây giờ 4 ông tướng đó phát hiện ra bọn mình rồi, lo mà tìm cách đối phó đi !

- nè, 4 cái cô ngồi cuối lớp đó thỏa thuận xong chưa vậy? bao giờ xong thì cho tôi biết, tôi bắt đầu bài giảng nha ! Giọng thầy Hào nhắc nhở khiến cho cả lớp xoay lại nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Í chà, toàn là những gương mặt lạ hoắc ! Quê quá, bốn cái dài tắt ngay.

Sau buổi học quả nhiên, bộ tứ khù khờ đứng chờ bọn tôi ngay tại cửa lớp

- Trời, không ngờ gặp lại mấy người đó nha ! nhỏ Thùy vội vàng giả đồ nở một nụ cười ngạc nhiên, ngây thơ vô tội !

- Bộ không muốn gặp hay sao? Sơn nhìn sang tôi châm chọc. Thấy ghét !

- Nè, mấy cô xấu quá đi nha ! Phong xen vào, tại sao hôm nọ trên Đà Lạt lại dấu tên thiệt vậy hơ?

Tôi và Thùy trợn mắt nhìn nhỏ Vân và Diễm. Ngay lập tức, nhỏ Diễm trở tay sang Vân cười chạy tội:

- Tao hông có à nha, tại nhỏ Vân làm lộ đó thôi.

Nhỏ Vân vội cười thiệt hiền. Tôi đành chối quanh với bộ tứ khù khờ:

- Ủm..tại vì lúc đó tụi này định phá mấy anh đó mà... ai dè...
- Ai dè , bây giờ còn gặp lại phải không ? Sơn cắt ngang lời tôi cùng sự liên hợp " tài tình " giữa nụ cười và đôi mắt đầy " công lực " mê hồn. Cũng may, tôi cũng thuộc loại " cao tay ẩn " không thì chắc quả tim tôi phải ngưng đập mấy giây trước sự " tấn công " ấy của Sơn.
- Ây chà, bây giờ bị bốn anh chàng hỏi tội, tôi mới thấy rằng tụi này đã lầm lẫn to lớn khi cho rằng bốn ấy là bốn chàng khờ. Chủ nhật này đám Tứ Tiểu Tà bọn tôi phải bao bốn cái đuôi một châu để gọi là tạ tội. Sau khi chịu tội cùng bốn chàng, bọn tôi mặt mày méo xeo đạp xe ra về.
- Thôi rồi, cái này gọi là quả báo đó nha tụi bây ! Nhỏ Vân than thở?
- Tao thì không nghĩ vậy ! Diễm cười tinh quái, Phên này bản cô nương sẽ mang hết công lực ra mà cho cái lão tên Phúc kia điêu đứng mí được
- Úi úi... ! sao tự dưng cô Diễm của bọn mình lại có nhã hứng với chàng Phúc dzi tả Lại là cái miệng của nhỏ Vân. Thùy ngồi phía sau tôi cũng cười khì, cảnh cáo Diễm
- Coi chừng đó nha mậy ! đừng đùa giỡn với Tình Yêu...
- xí còn phía tao mới ngán ! Diễm ngoảnh mặt lên đầy vẻ tự tin, rồi quay sang tôi nhỏ hỏi: Ê, còn mày thì sao Trang ? Sao im ru dzi ? bộ còn tức bị mấy ông bắt bao châu kem chủ nhật này sao?
- Hứ ! tôi bức dọc, Ghét cái lão Sơn gì đâu ! Ai nói Sơn khờ chứ tao thấy Sơn mới đáng đề phòng nhất
- Ủ, tại có câu.. lù khù vác cái lu mà chạy mà ! nhỏ Vân ví von làm cả bọn chúng tôi bật cười.

- Coi chừng nha Trang ! Lại là Diễm với cái giọng y như bà cụ !
 - Coi chừng gì hở?
 - Thì coi chừng .. ghét của nào, trời trao của đó đó
 - xí hông dám đâu
 - dám đại đi mà ! Cả ba đứa bạn tôi cùng đồng thanh reo lên, khiến cho tôi cũng phì cười theo bọn chúng.
- Thế rồi trong lúc ba con nhỏ đó đang huyền thuyên bàn tính kế hoạch trả thù, thì tôi lại chợt nhớ đến Sơn và những lời nói của Sơn ban nãy.
- Um... người gì đâu thấy ghét, tự dưng lang bang vô tâm trí của người ta ! Tôi nghĩ thầm, một tí phụng phịu dấy lên xen lẫn một niềm vui là lạ.

Hoàng Vi Kha

Hai Phương Trời Nhớ

Buổi tối. Trời Sài Gòn se se lạnh. Nghi bó gối ngồi cạnh chậu hoa Quỳnh, đôi mắt với rèm mi cong đẹp, khép lại, lắng nghe từ trong lòng, những âm hưởng khó quên.

o0o

Nghi ôm cây đàn, nghênh nghênh mặt nhìn Quang, cười:

- Quang nè, Quang nghĩ sao nếu mai một Nghi trở thành một ca sĩ hơ?
 - Ừm... chắc chắn sẽ rất nổi tiếng !
 - Sao Quang biết ?
 - Tại Nghi hát vừa hay, lại còn xinh đẹp, thì làm sao lại không nổi tiếng cho được ! Quang thôi chăm chú nhìn vào chậu hoa Quỳnh, ngẩng đầu lên, nhìn Nghi cười nói.
 - xớ... ! Quang giỏi nịnh không ! Nghi hỏi thiệt đó mà
 - Úi, thì Quang trả lời thiệt đó mà ! Rồi không để cho Nghi kịp lên tiếng, Quang trêu ghẹo tiếp:
 - Ừm..mà lạ nha, con gái thường kêu là xí, chứ đâu có ai kêu là xớ giống như Nghi !
 - xớ... ! có mà
 - không mà !
 - có mà
 - không mà !
 - có
 - không ! Quang vừa giả đồ làm mặt nghiêm vừa lắc đầu quầy quậy.
 - xớ, hông thèm nói chuyện với Quang nữa. Nghi làm vẻ mặt phụng phịu giận, rồi đẩy cây đàn guitar trả lại cho Quang.
 - Lại xớ nữa, Quang vẫn cố tình trêu ghẹo. Nghi vùng vằng, xoay mặt sang hướng đóa hoa Quỳnh vừa nở, làm bộ như không thèm để ý đến Quang.
- Một thoáng im lặng trôi qua. Quang vò đầu, cười khì khì:
- nè, ấy ui, giận đây rồi sao ấy?

Nghi vẫn lặng im. Quang vò đầu lẩm bẩm:

- người ta chọc tí mà cũng giận sao cả

Nghi sửa lại chiếc ghế, quay lưng về phía Quang:

- Ấy à, ầy ơi ! có ở nhà không ầy ơi ! Quang tiếp tục năn nỉ. Nghe câu Quang gọi, Nghi khẽ mỉm cười:" Thấy ghét, hông dễ dàng bỏ qua vậy đâu " Nghi nghĩ thầm, rồi lấy hai tay bịt lỗ tai lại. Trông thấy thế, Quang phì cười

- Thôi mà, Quang chọc tí cũng giận Quang sao?

Nghi vẫn lặng thinh. Quang đành dùng lại bản củ:

- Ừm... rạp Rex đang chiếu phim Tôi Yêu Bạn của Bungari hay lắm, thôi để Quang bao Nghi đi coi phim cuối tuần này, xem như là chuộc tội chịu không nè !

Chỉ chờ nghe có thể, Nghi hí hửng xoay lại:

- Cái này là tự Quang nói đó nha, chứ Nghi không có ép à nha !

- Ừa, ừa, Quang nói ! Quang gật gù, rồi mỉm cười:

ủa, người ta hết giận rồi sao hở?

- xớ, ai thèm đi giận người đừng ! Nghi ngẩng cao mặt, tỏ vẻ kiêu ngạo, trông thật duyên dáng. Quang nghe thế liền hát vu vơ:

- Người đừng khác họ đem lòng nhớ thương...

Nghi đỏ mặt, chồm sang phía Quang ngắt vào tay Quang một cái.

- xớ, ai thèm !

- Nghi thèm ! Quang vừa xuýt xoa với vết ngắt vừa trả lời.

- A. ! Nghi la lên tức giận: Chọc Nghi hoài đi, mai mốt Nghi mà giận, Nghi nghỉ chơi Quang thiệt luôn thì chừng đó hông còn ai hát với Quang trong ban nhạc của lớp đâu.

- Thôi không chọc Nghi nữa ! Quang trở nên nghiêm giọng hỏi: Nghi học bài thi xong chưa nè ?

- Ừm..cũng gần xong rồi đó Quang

- Vậy Nghi kêu Quang sang nhà làm chi vậy?

- Bộ có chuyện mới kêu Quang sang được sao? Nghi nheo mắt nhìn Quang cười.

- Ồ, không ! tại vì Quang hiện đang có vài chuyện cần lo

- Chuyện gì vậy nè ?

- Không có chi, có dịp Quang sẽ nói sau hén.

Nghi mỉm cười, vâng vâng góc giấy của xấp nhạc trên bàn.

- Hoa Quỳnh nở đẹp quá ! Quang lên tiếng phá đi sự im lặng.

- Ừ, cho nên Nghi mới rủ Quang sang xem hoa với Nghi đó. Rồi Nghi cuộn mình trên chiếc ghế bành đàn bằng mây, tay ôm con chó nhồi bông, ngược đôi mắt đen lạnh lạnh nhìn Quang nhòe nhòe:

- Quang hát cho Nghi nghe đi !

Một thoáng suy nghĩ lướt nhanh qua trong tâm trí, rồi Quang ôm đàn hát luôn một mạch:

- Em mang cho tôi một đóa quỳnh Quỳnh thơm hay môi em thơm

Em mang cho tôi một chút tình Nụ cười khúc khích trên lưng...

Quang hát say sưa. Nghi thu mình trên chiếc ghế, thích thú lắng nghe giọng ca trầm ấm của Quang. Đôi mắt hai người đôi lúc " tình cờ " giao nhau, để rồi vội vã kẻ cúi gầm xuống phím đàn, người vội liếc nhanh sang đóa hoa Quỳnh bên cạnh.

- Nghi thích bài này ! Nghi reo lên khi Quang vừa hát xong.

Mai một nếu Nghi làm ca sĩ, thì buổi diễn đầu tiên, Nghi sẽ bắt

Quang đi theo coi và Nghi sẽ hát bài này, Quang chịu không ?

Dấu ánh mắt của mình qua dòng nhạc, Quang gật đầu nói nhanh:

- Dĩ nhiên là chịu rồi !

Nghi cười hồn nhiên. Quang lại hỏi

- À, Nghi định làm ca sĩ thiệt sao?

- Thiệt mà ! Nghi thích ca hát lắm.

- Nhưng... Quang ngập ngừng, rồi lách sang vấn đề khác cốt không muốn hỏi Nghi về những áy náy trong lòng: Nghi nè, theo Quang thấy Nghi học cũng khá lắm mà, tại sao Nghi lại không học tiếp vào đại học ?

Hất lọn tóc ra phía sau vai, Nghi kể cùng Quang, những dự định của mình:

- Nghi sẽ thi vào đại học kinh tế. Nhưng những lúc rảnh, Nghi sẽ theo chị Mai của Nghi đi hát cho vui thôi.

Quang thở phào ra khi nghe Nghi nói thế. Định lên tiếng hỏi tiếp, thì Nghi đã xen ngang:

- Nghi học không khá đâu ! Trong thời gian qua, cũng là nhờ có Quang kèm sát đó thôi. Nếu như không có Quang thì chắc Nghi không thi tốt nghiệp nổi.

Rồi nhìn thẳng vào đôi mắt của Quang, Nghi hỏi:

- Hình như Quang không thích Nghi làm ca sĩ phải không ?

- Đâu có, Quang lánh né cái nhìn của Nghi. Thực ra, tâm sự của Quang đã bị Nghi nhìn ra. Biết không thể dối người bạn thân của mình mọi điều, Quang bèn nói trớ ra:

- Làm ca sĩ cũng tốt mà

- Ủm..Nghị biết rồi, Nghị nghiêm giọng, có phải Quang sợ Nghị sẽ giống như các cô ca sĩ khác, có nhiều tai tiếng trong đời sống đúng không ?

- Tùy người mà Nghị ! Quang chống chế, nhưng sự thực, đó chính là những lo âu của Quang. Đôi mắt của Nghị chợt trở nên buồn

- Nghị đồng ý là có những ca sĩ đã làm nên những tai tiếng xấu cho giới nghệ sĩ. Nhưng cũng còn tùy Quang à. Chị Mai của Nghị thật sự bất hạnh về con đường tình cảm. Chị là một ca sĩ trẻ, có chút tiếng tăm. Con đường công danh của chị có thể còn tiến xa hơn bây giờ nhiều, nhưng con đường tình cảm của chị không suông sẻ. Quang nè, với ai thì Nghị không biết, nhưng đối với chị Mai của Nghị, Nghị bảo đảm là chị rất khổ chứ không sung sướng như bao lời đồn đại đâu. Thiên hạ chỉ biết đòi hỏi giọng ca, sắc đẹp ở người ca sĩ, nhưng không ai thông cảm với đời của người ca sĩ. Đã bao đêm, chị Mai tâm sự cùng Nghị với biết bao là nước mắt. Quang biết không, có hôm, trước khi ra sân khấu, hai mắt của chị Mai cũng còn đỏ hoe, thế mà khi lên trình diễn, lại phải hát những bài nhạc vui nhộn mà khán giả họ yêu cầu. Đứng trơ trơ ra thì cũng không được, do đó phải nhún nhảy. Ở dưới, họ chỉ biết phán xét, chê bai, nhưng chả ai hiểu gìùm cho chị Mai của Nghị, tuy bên ngoài hát những lời ca vui tươi, nhưng trong lòng lại bị biết bao đau khổ dày vò.

Nghị nói một hơi dài rồi chợt dừng ngang nhìn Quang dọ ý. Quang ngược đôi mắt cảm thông nhìn Nghị, rồi mạnh dạn nắm lấy bàn tay mềm, thanh tú của Nghị chậm rãi nói:

- Cho Quang xin lỗi ! Nghi nói đúng. Quang hồ đồ quá.

Nghi rút bàn tay về rồi cười nhẹ:

- Không, Quang không cần xin lỗi, vì Nghi biết những âu lo của Quang vốn xuất phát từ lòng tốt của Quang giành cho Nghi mà thôi. Quang định lên tiếng, thì Nghi đã đưa tay chặn ngang, rồi ngắt đóa hoa Quỳnh trao cho Quang:

- Tặng Quang nè, xem như là Nghi cảm ơn Quang nhé

- Cảm ơn Quang chuyện chi?

- Cảm ơn Quang đã hát bài Quỳnh Hương thật hay, và cảm ơn Quang từ lâu luôn lo lắng, quan tâm cho Nghi.

- Hoa đẹp quá... Cảm ơn Nghi !

Đôi mắt của Nghi chợt dấy lên một chút hạnh phúc, xen lẫn bẽn lễn, bồi hồi. Nhìn sự lúng túng qua cử chỉ của Quang, Nghi chợt thấy mến người bạn đã cùng học chung trường, chung thầy với mình từ suốt hơn 8 năm qua.

Quang không điển trai như vài anh chàng sẵn đón Nghi hằng ngày tại trường. Nhưng ở Quang có nét hiền lành, dễ thương. Nhất là nụ cười của Quang. Mỗi lúc Quang cười, gương mặt của Quang trông hiền vô cùng. Mà thật sự bản tính của Quang cũng hiền không kém. Quang nhiệt tình, xông xáo, ưa giúp đỡ mọi người. Làm bạn với Quang trong 8 năm qua, Nghi luôn mến phục bản tính đôn hậu của Quang.

Với Trịnh, Nghi cũng quen khá lâu. Trịnh cao lớn, học rất giỏi, lại khá điển trai, nhưng trong lòng Nghi, Trịnh vẫn chiếm một vị trí thua xa Quang. Không hiểu sao, mỗi khi nói chuyện với Trịnh, Nghi lại không

cảm thấy thoải mái, hoà mình như nói chuyện cùng Quang. Nghi biết cả hai, Quang và Trịnh đều rất tốt với mình, nhưng trong quả tim của Nghi, Quang vẫn có sức chinh phục kỳ lạ. Đôi khi, nhìn thấy Quang tỏ vẻ dửng dưng, hoặc nhường lại cho Trịnh những lúc cùng Nghi đi dạo phố, Nghi buồn nhiều lắm. Bao lần, Nghi cứ trách thầm Quang. Cho Quang là một chàng khờ kinh khủng. Nhưng cái nắm tay, và những lời nói chân tình của Quang khi này đã khiến cho niềm hạnh phúc dâng tràn trong lòng của Nghi.

o0o

Buổi tối. Sương phủ dày đặc cả thung lũng. Những dãy nhà lợp lá chạy dài, nằm lặng im lắng nghe tiếng đêm về.

Trong một góc nhỏ, bên ngọn đèn cây leo loét, Quang trầm tư cùng những mớ kỷ niệm đang lũ lượt kéo về.

o0o

Quang xúc động đón lấy đóa hoa từ tay Nghi. Trong lòng Quang biết bao lời còn đang muốn nói cùng Nghi, nhưng không hiểu sao, thật là khó để bày tỏ tất cả. Quang ngược nhìn Nghi thật nhanh để rồi lại cúi ngay tầm mắt vào đóa hoa trên tay. Nghi đẹp ! Đẹp không thua gì đóa Quỳnh mà Quang đang có. Trong lớp, bạn bè bầu Nghi là hoa khôi. Ở trường, dung nhan của Nghi hầu như thầy cô và bạn bè nào cũng biết đến. Bản tính của Nghi lại vui tươi, hoà đồng, thường xuất hiện trong các buổi sinh hoạt văn nghệ của trường, cho nên quanh Nghi có không biết là bao người yêu mến. Trong số đó, có cả Trịnh, tên bạn thân nhất của Quang. Quang rất mến Trịnh, xem Trịnh như anh em ruột trong nhà. Về mọi

mặt, Trịnh đều giỏi hơn Quang. Cho nên, Quang thường gọi đùa Trịnh là anh, và xưng là em, để chứng tỏ sự mến phục của mình. Khi biết rằng Trịnh cũng " để ý " đến Nghi, Quang chợt buồn. Quang quyết định im lặng. Giấu đi cái tình cảm của mình. Mặc cảm thua kém Trịnh, xen lẫn niềm tin, chính Trịnh mới xứng đáng cùng Nghi, khiến cho Quang càng gắng đè nén đi tình cảm của Quang, gắng lòng vun xới cho Nghi, và Trịnh.

Vân về đóa hoa Quỳnh trên tay, lòng Quang xúc động vô cùng. Quang không bao giờ nghĩ đến điều này. Ngẩng lên nhìn Nghi, đôi mắt Quang chợt trở nên lúng túng. Nghi vẫn hồn nhiên qua nụ cười và ánh mắt đó. Nghi duyên dáng quá. Nghi đáng yêu quá. Trong trái tim Quang cơn xúc động bùng lên mạnh mẽ. Biết bao lần, Quang muốn ngỏ cùng Nghi tất cả. Nhưng rồi sự rụt rè, cộng thêm cái quyết định " nhường lại cho Trịnh " đã khiến cho Quang cũng bao lần lặng im.

Bắt gặp cái nhìn của Quang, Nghi vội hỏi nhanh để dấu đi sự bẽn lẽn của mình.

- À, lúc này Quang nói sẽ kể cho Nghi nghe chuyện chi đó ?

Nghe câu hỏi của Nghi, Quang chợt buồn hẳn đi. Sự im lặng của Quang càng khiến cho Nghi thêm tò mò:

- Nói đi chứ ! lúc này Quang hứa sẽ kể cho Nghi biết mà ! Rồi Nghi chợt trở nên nghiêm giọng: Dạo gần đây, Nghi thấy Quang có vẻ buồn nhiều lắm. Quang vốn đã ít nói, lại càng ít nói hơn mọi khi. Bộ Nghi làm cho Quang buồn sao? Nếu có thì Quang phải nói ra cho Nghi biết vì Nghi không muốn nhìn thấy Quang buồn đâu.

Quang vẫn im lặng, dạo vài đoạn nhạc bằng qươ, rồi nhìn Nghi một thoáng. Nghi chăm chăm nhìn Quang, nóng lòng chờ đợi. Quang cười buồn:

- Có lẽ Quang sẽ không dự kỳ thi lần này?
- Tại sao? Nghi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Quang.
- Ừm... Quang... Quang... sẽ đi ! Quang trả lời thật khó khăn. Nghi bật người dậy, thảng thốt:
- Quang đi đâu? đi vượt biên như Quang đã từng nói với Trịnh và Nghi?

Quang không trả lời câu hỏi của Nghi mà chỉ kể lại:

- Gia đình Quang đã lo xong một mối vượt biển vào đầu tháng tới này. Quang sẽ cùng đưa em vượt biên trước. Sau đó lần lượt là ba của Quang và các người còn lại. Lúc này, Quang đã sang từ giả Trịnh rồi. Nó buồn lắm, thậm chí còn... ừm... Quang phì cười cổ trăn át cơn xúc động, ừm..thậm chí nó còn rướm rướm nước mắt.

Cái thằng khỉ đó, mọi ngày cái miệng liếng thoắng, không thua gì con gái tụi Nghi, nhưng ai dè, trái tim nó lại mềm xèo như vậy. Quang phải hứa hẹn có ngày tái ngộ cùng nhau, và khuyên nó hết lời, nó mới chịu cho Quang đi. Đã thế thôi đâu, Quang còn nói với nó: mày phải giúp tao có thêm niềm tin cho những thử thách sắp tới, chứ nếu tao thấy mày mềm lòng như vậy, thì tao ra đi sao mà an tâm. Nghe Quang nói vậy nó mới chịu nói những lời động viên Quang đó. Ở chơi với Trịnh cả buổi chiều nay, rồi hai thằng đạp xe đi lòng vòng khắp Sài Gòn. Vì thế, mà lúc này Quang mới đến tìm Nghi trễ hẹn. Thấy Nghi im lặng, Quang ngưng ngang, lo âu hỏi:

- Nghi sao vậy?

Một thoáng im lặng rồi Nghi ngược nhìn Quang hỏi:

- Quang đã quyết định ?

Quang gật đầu, gặng dần lòng dẫu đi cơn buồn.

- Nghi biết không, Quang không muốn xa quê hương mình nhất là xa những người thân của Quang tí nào cả. Nhưng, vì tương lai, vì những khát vọng trong lòng Quang, Quang phải ra đi mà thôi.

- Nghi biết ! Nghi chậm rãi nhìn Quang, đôi mắt tròn xoe của Nghi dưới ngọn đèn vàng chợt trở nên lóng lánh, để rồi hai dòng nước mắt lăn dài trên đỉnh gò má.

- Quang thiệt phải đi sao? Nghi quệt nhanh dòng lệ, nhìn Quang hỏi lại như vẫn còn chưa tin vào những gì Quang vừa nói. Niềm vui, và hạnh phúc lúc nãy vừa dấy lên trong trái tim của Nghi đã thoáng chốc tan đi mất. Sự bất ngờ làm cho Nghi hụt hẫng, chói với, không còn biết phải nói gì.

- Mình sẽ còn gặp lại nhau mà Nghi ! Quang thở dài, đau nhói.

- Bao lâu hở Quang ? 1 năm, 2 năm, 5 năm, 10 năm hay là... nhiều hơn thế nữa?

- Không đâu, nhất định Quang sẽ trở về. Nhất định mình sẽ còn gặp lại.

- Quang đừng đi được không ? Nghi nhìn Quang bằng ánh mắt van lơn, tội nghiệp. Trông thấy ánh mắt đó, lòng Quang mềm hẳn đi. Gương mặt buồn rười rượi của cô bạn thân khiến cho Quang đau thắt lại. Nhưng Quang đã quyết định. Chuyến đi đã được sắp đặt chu đáo, cho nên Quang không thể nào làm theo lời Nghi được.

- Từ nay, Trịnh sẽ giúp Nghi mọi việc ! Trịnh tốt lắm. Nó hứa rằng nó sẽ chăm lo cho Nghi. Nghi hãy tin ở nó.

Nghi chột nhìn thẳng vào đôi mắt của Quang:

- Tại sao Quang lại chọn lựa cho Nghi chứ trong khi chính Nghi mới là người có cái quyền chọn lựa. đó

- Xin lỗi Nghi ! Quang không có ý này. Ba đứa mình là bạn thân nhau mà, thì khi Quang đi rồi, Trịnh sẽ thay cả phần của Quang mà chăm lo cho Nghi đó thôi. Quang chối nhanh, rồi cúi đầu nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay, cố tình lánh né cái nhìn của Nghi vì sợ một lần nữa, Nghi sẽ phát hiện ra sự giả dối của mình.

- Ừm... đã khuya lắm rồi. Thôi Quang về, Nghi đi nghỉ đi.

Trong lòng Nghi buồn trĩu. Nghi chột muốn thời gian dừng ngay lại, để cho ngày mai đừng bao giờ tới, để cho Quang sẽ không đi khỏi tầm mắt của Nghi, và để cho, Nghi không mất đi những gì mà từ bấy lâu nay, Nghi đã hằng ôm ấp.

Quang đứng dậy, dắt chiếc xe đạp ra cổng. Nghi như sức tình vội chạy theo, rồi không rõ vì sao, Nghi mạnh dạn nắm chặt chiếc xe của Quang lại

- Nghi không cho Quang đi ! Nghi không muốn Quang đi !

Ánh sáng vàng vọt, yếu ớt của ngọn đèn đường chỉ vừa đủ soi cho Quang thấy rõ đôi mắt đẹp của Nghi một lần nữa lại đầy vung mản lệ. Quang buông ra một tiếng thở dài:

- Quang đâu muốn. Ngàn lần, triệu lần không muốn ra đi đâu Nghi à. Nhưng vì, hoàn cảnh, Quang mong Nghi hiểu cho Quang.

- Đừng đi mà Quang ! Nghi lại năn nỉ đến tội nghiệp. Hai bàn tay bé

nhỏ của Nghi vẫn nắm chặt lấy chiếc xe của Quang. Ở lại với Nghi đi. Nếu như Quang không thích Nghi làm ca sĩ, thì Nghi sẽ không làm ca sĩ đâu. Chịu không ?

Quang ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đầy sao, lánh né lời van nài của Nghi

- Thôi Nghi trở vô nhà đi. Tối nay sương nhiều quá, coi chừng Nghi bị cảm bây giờ.

Thực ra, Quang đang dấu đi hai dòng nước mắt vừa lăn dài.

Nghi biết Quang cũng rất buồn. Nhưng trong lòng Nghi, Nghi còn đang chờ đợi ở Quang những điều khác nữa.

Cả hai cùng lặng im. Trong Nghi là những buồn đau dằn vặt. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng Nghi còn gặp Quang, còn nghe Quang hát đàn, và còn được cái quyền " mèo nheo " cùng Quang. Có lẽ trong Quang thực sự không như Nghi suy nghĩ. Có lẽ trong Quang là lạnh lùng, và khù khờ. Nhưng Nghi vẫn mong Quang sẽ nói ra, nói ra những điều mà Nghi đang chờ được nghe từ bấy lâu nay.

Nhưng Quang vẫn im lặng. Sự im lặng của Quang không hiểu do vô tình hay cố ý càng làm cho Nghi thêm đau lòng hơn.

Uất ức, Nghi không còn dẫn lòng được:

- Quang đi rồi, ai sẽ lo lắng cho Nghi đây? Câu hỏi của Nghi, lại làm cho lòng Quang nhói buốt. Quang nhìn Nghi một thoáng rồi xoay mặt đi hướng khác, mong dấu Nghi những xung đột trong lòng.

- Trịnh sẽ giúp đỡ Nghi mọi điều mà ! Nghi đừng lo.

Thôi, Quang về nhé. Quang nói nhanh, rồi rướn người toan dắt xe đi, thì Nghi lại ghì chặt lấy.

- Quang nè, nghe Nghi nói vài điều rồi Nghi sẽ để cho Quang đi.

- Gì hở Nghi?

Nghi ngập ngừng rồi nhìn thẳng vào mắt Quang, nói thật tha thiết:

- Hãy cho Nghi cảm ơn Quang đã làm một người bạn rất tốt đối với Nghi. Trong tất cả các bạn nam, Quang là người tốt với Nghi nhất.

-Ồ, đâu có gì đâu mà Nghi cảm ơn chứ, mình là...

- Đừng cắt lời Nghi mà Quang, Nghi van này, Quang im lặng, Nghi cúi đầu, lời nói chợt trở nên buồn nhiều:

Quang nè, cho dù ngày mai thế nào đi chăng nữa, Nghi vẫn sẽ luôn ghi nhớ những kỷ niệm của hai đứa mình. Nghi sẽ luôn nhớ đến Quang, dù rằng có thể, Quang sẽ không trở về... nhưng, Nghi vẫn sẽ nhớ, suốt cuộc đời này, Nghi sẽ không thể nào quên được Quang, Quang biết không ?

- Quang biết ! Quang cũng sẽ nhớ đến Nghi, nhớ đến Trịnh thật nhiều.

Nghi lại ngược nhìn Quang với cặp mắt long lanh lê.

- Trước khi chia tay nhau, liệu Quang có thể trả lời cho Nghi vài câu hỏi được không ?

- Được chứ, Nghi cứ hỏi đi !

- Quang à, Nghi muốn biết trong suốt thời gian qua, Quang nghĩ thế nào về Nghi?

Trái tim Quang chợt nhói lên, khi nghe câu hỏi này của Nghi. Biết nói làm sao đây. Với Trịnh, Quang đã từng hứa sẽ đứng ra làm mai, làm mối cho Trịnh và Nghi. Với Nghi, tuy thương thầm Nghi thật tha thiết, nhưng Quang sẽ ra đi mà cái ngày trở lại còn quá mơ hồ. Huống chi,

theo Quang thấy, Trịnh và Nghi cũng rất thân với nhau, thì có lẽ sự tác hợp của Quang cho hai người chắc cũng không khó khăn. Thế là Quang đã quyết định, Quang vẫn không muốn thay đổi, cho nên, Quang hít vào một hơi thở thật sâu, rồi trả lời:

- Nghi rất tốt, duyên dáng cả hình thể lẫn tính tình. Thật là may mắn khi Quang có một người bạn gái thân như là Nghi.

Quang cố tình nhấn mạnh ba chữ " bạn gái thân ", như muốn ngấm ngấm trả lời cho Nghi biết. Nhưng khi nói xong câu đó, Quang không nén được một tiếng thở dài.

- Thôi, Quang đi về đi. Nghi không muốn giữ Quang ở lại nữa. Đừng lo cho Nghi, Nghi sẽ biết cách tự chăm sóc chính mình. Quang sắp phải đương đầu với một cuộc thử thách lớn, Quang cần tinh thần sung túc để đối phó. Hãy tập trung lo cho Quang, đừng bận tâm cho Nghi. Câu nói của Nghi chứa đầy sự trách móc.

Nói xong, Nghi quàng quả quay bước trở vô nhà. Cánh cửa sắt nặng nề khép lại. Quang lẳng lẳng leo lên xe cùng nỗi buồn nặng trĩu.

Buổi tối. Con phố nhỏ ở đường Công Lý đã chìm vào trong giấc ngủ. Chỉ có ánh điện vàng của hè đường là vẫn còn thức.

Gió đêm từ trên không trung chợt dấy lên, rồi ùa xuống con phố nhỏ, cuốn bay đám lá vàng, thổi tung rèm cửa, ùa vào trong gian phòng bé nhỏ, nâng nhẹ làn tóc mây, nâng nhẹ cỗi hồn của ai đang đi sâu vào trong cơn mộng, để rồi, bay lên, bay thật cao cùng giấc mơ êm đềm vương nhẹ giọt lệ nhớ nhung, bay thật xa, vượt muôn trùng hải

lý, để dừng lại, đợi chờ, trông mong...

o0o

Buổi tối. Ngọn nến nhỏ lụi tắt dần trong căn nhà lá đơn sơ tại ngôi trại tị nạn nằm ở vùng biên giới Thái Lan.

Cơn mưa phùn kéo đến thật bất ngờ. Nhịp mưa rơi đều đặn qua mái lá hệt như một cung nhạc thân quen. Cung nhạc thần kỳ đó xuyên qua mái lá, len lách vào tận cùng của một tâm hồn đang hiu quạnh, lay khẽ tâm hồn đó từ nỗi buồn sâu thẳm, nhẹ nhàng đưa tâm hồn đó trôi theo suối mơ tìm về một cõi trời diệu lạ, để gặp gỡ, để sum vầy, để thôi buồn nhớ và để nói nốt những lời dang dở?

o0o

Trên trang thư màu hồng, và cũng trên một lá thư màu tương tự, từ hai vùng trời khác nhau, trong cùng một đêm tối, một dòng chữ cùng được viết nắn nót, còn chưa khô màu mực tím.

Ta sẽ chờ nhau !

Hoàng Vi Kha

Khoảng cách

Chương 1

Câu chuyện giữa tôi và ông Hòa, chủ tiệm tạp hóa bị cắt ngang bởi hai cô gái trẻ vừa đẩy cửa bước vào.

Như thói quen thường ngày trước phái nữ, tôi vội ngoảnh mặt đi hướng khác. Vớ lấy một tờ báo bày trên sạp, tôi dán mắt vào đọc, để cho ông Hòa lo tiếp đón hai vị khách hàng mới vào đó.

- Đúng là Vô Tình Khách ! Ông ta vỗ vai tôi cười châm chọc rồi xoay sang phía hai cô gái hỏi:

Hai cô cần chi?

- Tụi cháu kiếm vài băng nhạc mới của Don Hồ. Một cô gái lên tiếng. Ông Hoà vội bày ra vài cuốn album mới của Don Hồ cho hai cô nàng chọn lựa. Nhưng cô gái kia lại thoái thác:

- Cháu không mua băng nhạc. Cô ta cười. Giọng cười khá trong. Chứ có báo Tia Sáng không ? Cho cháu xin một cuốn.

- Có ngay, có ngay ! Nè, báo Văn Học và các báo khác cũng có đó. Cô có cần không ?

- Hum....chú để cháu lựa được mà ! đoạn xoay sang bạn, cô nói: Oanh lựa băng đi nghen, Khánh tìm vài tờ báo một chút. Khánh tiến lại gần bên tôi, với tay cầm lấy tờ báo Tia Sáng. Cầm tờ Văn Học tôi vội xoay đi hướng khác, tránh cái nhìn từ Khánh. Tôi không biết mình có phải là một Vô Tình Khách như đám bạn đặt cho hay không.

Nhưng gần mười năm qua rồi, tôi vẫn không sao quên được hình bóng của người con gái ấy. Sự ra đi của nàng đã làm chết lịm hồn tôi, mang đến cho tôi bao nỗi tiếc thương, đau xót vô bờ. Vì nàng đến với tôi quá nhiệm mầu. Cho nên, đối với tôi, nàng là sự hoàn hảo, là điều tuyệt đối trên cõi đời này.

Khi mất nàng, tôi không còn tin tưởng vào một ai hết. Con tim tôi như bị bao phủ bởi một lớp băng tuyết dày. Ánh mắt từ dạo đó trở

nên u uất, lạnh lùng và nụ cười chỉ còn nhếch lên khe khẽ như tuyết vọng, như bất cần mọi thứ. Từ chỗ Chung Tình, đi đến chỗ Tuyệt Tình chắc là cũng không xa cho lắm. Bạn bè thân thiết biết chuyện, đều cho tôi là gàn rồ vì si tình, và chung tình đến độ vô tình. Tôi không biết điều này đúng hay sai. Tôi chỉ biết rằng con tim tôi đã chết, và không tin rằng nó sẽ còn trỗi dậy men yêu đương.

- Nè, lại đi kiểm thơ của cái ông thi sĩ Thiên Ân đó hả ! Oanh lên tiếng hỏi làm cho tôi giật mình, ngưng ngang bài đọc. Tôi không giật mình vì sự tập trung bị cắt đứt, mà chính vì hai chữ Thiên Ân mà Oanh vừa thốt ra.

- Ừ đó ! Khánh lên tiếng, rồi chột reo lên, tỏ vẻ thích thú:

Ê, Oanh ! lại có hai bài thơ mới của him nè ! Ngay lập tức, Oanh trở người đến, đưa tay giằng lấy tờ báo.

- Ê, Khánh đang đọc mà !

- Xí, làm gì dữ vậy. Oanh chọc tí mà cũng quạo sao? Cả hai cùng bật cười rồi chăm chú dán mắt vào trang báo. Về phần tôi, lời trao đổi của hai cô gái ấy đã làm cho tôi chú ý đến. Vì lẽ Khánh và Oanh đang đọc thơ của Thiên Ân, mà Thiên Ân thì không ai khác hơn.... chính là tôi.

Cả hai đã đọc xong. Tôi hồi hộp chờ nghe lời nhận xét. Đây là một sự việc hi hữu, vì tôi có thể trực tiếp nghe được những lời thành thật nhất từ đọc giả của mình. Vẫn dán mắt vào trang báo, tôi cố tạo ra vẻ chăm chú đọc, vờ như không bận tâm đến hai người họ. Sau một lúc im lặng, Oanh lên tiếng:

- Thơ hay, nhưng buồn quá ! Khánh gật gù, tỏ vẻ hiểu biết:

- Thì có phải chỉ hai bài này thôi đâu. Từ trước đến giờ thơ của him là vậy đó mà.
- Vậy sao? Tại Oanh chỉ mới đọc thơ của him gần đây thôi. Khánh đọc nhiều rồi hử ?
- Yuh ! Khánh lên tiếng khẳng định rồi vừa lật tiếp trang báo vừa nói: Khánh có save lại từ bài thơ đầu tiên mà him post trên SCV đó. Hình như bài nào mà him post trên SCV, hay đăng trên báo Tia Sáng này, Khánh đều có hết. Nghe vậy, tôi chợt buồn cười và cảm thấy thoang thoang một niềm vui nhẹ nhàng dâng lên khắp trong lòng. Nhưng Oanh bỗng đổi giọng trêu chọc:
- Úi chà, dữ dợ sao? cô nàng nhại lại giọng của Khánh :
Khánh đều có hết ! Ghê hén. Khánh vùng vằng:
- Xí,. Người ta thích thơ thì sưu tầm thơ chứ có làm chi đâu?
- Hum....cái đó thì Oanh không biết à ghen....Thích thơ hay thích người làm thơ, ai mà biết được ? Khánh xì một tiếng dài:
- Hồng dám đâu ! Cái ông thi sĩ này làm thơ buồn xơ xác thì chắc cái mặt cũng xác xơ không kém. Ai dại mà đi thích ổng chi cho ôm khổ cả đời.
- Vậy sao? Oanh vẫn chưa tha:
Nhưng nghe nói ở đời này có người lại chịu hy sinh vì tình yêu, dẫu biết khổ cũng lao đầu vào !
- Not me ! Khánh bật cười. Giọng nàng trong veo như tiếng ngọc va nhau. Khánh chợt đổi giọng:
- Phải chi mà Khánh gặp được ông thi sĩ Thiên Ân này thì Khánh sẽ mừng cho him một trận.

- Sao vậy? Oanh ngạc nhiên hỏi. Và tôi cũng rất bất ngờ trước câu nói đó. Suy nghĩ một lát, Khánh cất giọng nghiêm trang:
- Oanh nghĩ coi ! con người chi mà chỉ biết tối ngày khóc than. Sao mà tiêu cực và thụ động quá. Đọc thơ của him, Khánh biết chắc him đau khổ về tình, nhưng đâu phải vì vậy mà đành chôn đi cả cuộc đời rồi chán chường cùng mọi người xung quanh. Khánh nghĩ him cao lắm thì cũng ngoài 30 tí thôi. Vậy thì đâu thể sống một cách tuyệt vọng như vậy. Nếu him không muốn sống cho him nữa thì him phải sống cho những người xung quanh, nhất là cho gia đình của him. Còn giả như, him không còn tha thiết gì hơn ở đời này thì tại sao him sống làm chi nữa chứ ? Lời nói của Khánh như một gào nước lạnh tạt thật mạnh vào mặt làm cho tôi bàng hoàng. Gấp tờ báo Văn Học lại, tôi vội đưa mắt nhìn Khánh. Nhưng cô nàng đã xoay về phía Oanh, cho nên tôi chỉ thấy một dòng tóc đen dài chấm ngang vai của Khánh mà thôi.
- Ui chà ! sao mà Khánh nỡ phê bình nhà thơ ái mộ của chính mình dữ thế ? Oanh cười. Nhưng tiếc là him đâu có nghe được mấy lời này. À hay là tại không có người đó ở đây nên mới nói vậy. Còn gặp rồi thì riu cái lưỡi lại? Khánh lắc đầu, mái tóc dài của nàng lay động nhẹ nhẹ:
- Người ta nói thật lòng thôi mà ! Ai nói với Oanh là Khánh sợ him chứ ? Nay may, Khánh sẽ gửi email nói chuyện với him cho xem.
- Wow, thiệt dzi sao? Oanh reo lên, rồi chợt hỏi:
à, hình như him dùng account của trường Essex phải không ? Khánh gật đầu. Oanh liền vỗ vai bạn tiếp:

- Vậy thì dễ quá rồi. Trường Essex đâu có xa trường mình bao nhiêu đâu, chạy sang đó là gặp chàng ngay. Nếu như chàng còn đi học.

Nhưng Khánh đã gạt ngang:

- Ai đời làm chiện gì kì cục dzị ? Con gái mà lại mò sang đi tìm con trai hỉ..Thôi đi, hông dám đâu ! Email cho him là được rồi.

Nghe đến hai chữ Essex, ông Hoà liền chìa ra tờ quảng cáo dạ vũ mừng xuân mà tôi vừa mang đến.

- Hai cô nè, vài tuần sau trường Essex có tổ chức một buổi dạ vũ liên hoan văn nghệ mừng xuân đó. Sang tham gia cho vui đi ! Oanh liền chộp ngay lấy tờ giấy, đọc nhanh qua rồi reo lên:

- Đúng là một cơ hội tốt rồi nè Khánh. Hôm đó tụi mình đi chơi không ? Khánh lần lựa:

- Để coi xem sao Oanh thúc giục rồi trêu chọc:

- À, hay là sợ chàng không xuất hiện ? Ông Hoà lại xen vào:

- Hai cô muốn kiếm bạn bên trường đó thì dễ lắm. Ông đưa tay chỉ sang tôi rồi tiếp:

Nè, cậu này là hội trưởng hội sinh viên Việt Nam ở trường Essex nè, có chi thì thử hỏi cậu ta xem sao? Nghe câu này, cả Oanh và Khánh đều xoay sang nhìn tôi.

Không ngờ người con gái có lời lẽ phê bình cứng như thép nọ lại có một khuôn mặt trái xoan và đôi mắt rất nhân từ. Tôi khẽ cúi đầu, nở một nụ cười nhẹ trên môi chào cả hai.

- Wow, thì ra anh là hội trưởng hội sinh viên Việt nam bên trường Essex hử ? Oanh nhanh nhẩu lên tiếng, rồi xoay sang nhéo tay của Khánh:

thôi chết mi rồi, nãy giờ không biết, cứ oang oang cái miệng đi nói xấu công dân của người ta ! Khánh nhìn tôi dò xét, rồi nở một nụ cười bẽn lễn:

- Nói xấu bạn của anh, chắc anh không méc lại chứ hở ? Tôi đang lúng túng, không biết có nên cho Khánh biết chính tôi là Thiên Ân hay không thì ông Hoà lại xen vào:

- Nè, bạn của hai cô tên gì, hỏi anh Tiến này đi, rất có thể anh Tiến biết đó

- Nghe nói bên trường anh người Việt không đông lắm có đúng không ? Khánh nhỏ nhẹ lên tiếng hỏi. Tôi gật đầu xác nhận. Đôi mắt vẫn không rời gương mặt duyên dáng đó, vì lẽ tôi vẫn chưa tin rằng những lời nói ban nãy có thể thốt ra từ một cô gái trẻ tuổi như vậy.

- hum....nói vậy chắc anh biết hết các sinh viên Việt Nam trong trường ?

- Dĩ nhiên rồi ! Oanh cắt ngang, anh ta là hội trưởng hội sinh viên Việt nam mà.

- Well, có thể nói là như vậy ! Tôi lên tiếng qua một nụ cười mỏng. Một ý nghĩ thoáng qua, tôi hỏi Khánh:

chắc hai bạn đang muốn tìm một ai đó ? Hỏi xong, tôi khẽ cười thầm, vì tôi đã quyết định không nói ra cái bí mật của mình.

- Vậy chắc anh biết Thiên Ân ? Khánh nhìn tôi dò hỏi. Tôi gật đầu: Biết chứ, khá thân nữa là đằng khác !

- Wow, dzi sao? Oanh chen vào, cô ta cười khúc khích. Him già không dzi anh ? Câu hỏi này làm cho tôi không nén được tiếng cười xòa. Tôi vội lái câu chuyện theo ý mình.

- Hai bạn học trường nào vậy? Tham gia party của tụi này cho vui !

- Union College ! Lại là cô Oanh nhanh mồm, nhanh miệng. Khánh chần chừ:

- Hum....chưa biết hôm đó có rảnh không....nên không dám hứa chắc....

Tôi liền đánh ra một đòn tâm lý:

- Ủa, bộ không muốn biết về Thiên Ân sao? Thiên Ân đêm đó sẽ đứng ra "run" cái show văn nghệ và trình diễn thời trang áo dài đó.

- Wow, thiệt dzi sao? Oanh reo lên. Còn Khánh thì tròn xoe mắt có vẻ ngạc nhiên khi nghe những gì mà tôi vừa nói. Nàng chưa kịp phản ứng và tôi còn chưa kịp quảng cáo thêm về chương trình dạ vũ thì Hoàng, thằng bạn học cùng trường của tôi đã xô cửa bước vào.

Trông thấy tôi, Hoàng hớn hờ reo lên:

- Rồi đó ghen anh Tiến ! Công tác mà anh giao cho em, em đã làm xong rồi. Em vừa đi phân phát mấy tờ quảng cáo rồi đó. Bây giờ tụi mình về được chưa? Em còn phải giải quyết một chồng bài tập Hóa nè. Tôi cũng còn cả khối chuyện cần chạy lo, cho nên đành từ giả Khánh và Oanh. Trước khi ra về, Oanh còn nói vọng theo rằng cả hai nhất định sẽ tham dự. Nghe thế, tôi chỉ cười mà không nói chi. Khi cánh cửa tiệm đóng lại sau lưng, tôi lại trở về với cái nét lạnh lùng, nghiêm nghị luôn có. Công việc tại sở làm, cộng thêm việc chuẩn bị cho buổi dạ tiệc đã ngốn sạch thời gian và tâm trí tôi. Vì vậy, hình bóng của Oanh và Khánh cũng như bao người con gái khác, lại biến mất hút, không còn tồn đọng lại trong tôi một tí gì. Cho đến một hôm, kiểm email thì tôi nhận được email của Khánh gửi. Lá email thật

ngắn, chỉ vồn vện vài dòng khen ngợi bài thơ Nụ Hồng Trên Tuyết mà tôi vừa đăng trên SCV. Ban đầu, tôi không nhớ ra, và cũng không quan tâm đến những lời khen đó. Nhưng cho đến khi nhìn thấy hai chữ Ngọc Khánh phía dưới thì tôi mới sực nhớ ra nàng. Lá thư này, làm cho tôi thích thú cho nên ngay lập tức, tôi liền phá lệ, gửi hồi âm cho Khánh ngay. Chiều hôm sau, tôi lại nhận được email của Khánh. Trong lá thư thứ nhì này, Khánh đã bắt đầu bày tỏ đôi điều suy nghĩ của nàng về những gì mà tôi đã viết. Tự dưng trong lòng tôi thấy vui vui lạ. Thế là hầu như hằng ngày, tôi và Khánh đều trao đổi email qua lại. Cho đến lá email nàng hỏi tôi có xuất hiện trong buổi dạ vũ không, thì tôi ngưng ngang. Tôi không rõ cái lý do im lặng của mình. Nhưng chỉ có điều làm tôi rõ nhất là, cái lớp băng giá bao phủ con tim tôi bấy lâu, đang bị Khánh làm tan rã dần dần. Cạnh đó, qua những lá email của Khánh, tôi biết trong tâm trí Khánh đã có hình bóng của tôi. Điều này làm cho tôi lo sợ hơn là vui mừng. Tôi sợ vì tôi sẽ không quên được người bạn cũ bất hạnh của tôi và đó sẽ là một điều quá bất công đối với Khánh. Đó cũng là lý do mà khiến cho tôi luôn khoắc lên cái mặt nạ lạnh lùng trước mọi người con gái. Tôi sẽ chỉ có thể yêu mến một người, khi mà trái tim tôi hoàn toàn thuộc về người ấy. Trái lại, tôi không thể nào làm khổ một ai được. Cạnh đó, trong tôi còn biết bao hoài bão mà ngày rời quê hương tôi đã ôm ấp trong lòng, gắng tâm thực hiện cho được. Con người tôi có lẽ dị lạ vì tôi luôn đặt lý tưởng của mình trên tình cảm cá nhân. Tôi cần nhiều thời gian và tâm trí cho những điều tôi theo đuổi. Vì thế, tôi sẽ không làm tốt vai trò của một người bạn trai vào lúc

này.

Quyết định như vậy, cho nên, từ dạo đó, tôi không còn trả lời email của Khánh nữa và cũng không còn đăng bài trên SCV như trước. Đổi lại sự im lặng của tôi, là những âu lo của Khánh. Có hôm, nàng gửi sang tôi ba bốn cái email thăm hỏi, động viên đủ cả. Đọc những gì nàng viết, tôi ray rứt vô cùng. Nhưng tôi đã quyết định, vì tôi sợ nàng sẽ khổ vì tôi. Chẳng thà, hãy cứ để mình tôi chịu cái khổ bấy lâu hành hạ, một mình tôi cam tâm, thì một mình tôi nhận lãnh. Tuy là vậy, thỉnh thoảng hình bóng của nàng, với đôi mắt tròn xoe lại cứ hiện ra trong tâm trí. Bao lần tôi cố gắng xua đuổi, cố gắng lấy sự bận rộn của công việc mà tìm quên, nhưng bóng hình ấy lại không thể tan đi được. Điều này làm cho tôi rất ngạc nhiên. Tại sao Khánh lại có sức thu hút đối với tôi đến như vậy? Tôi không biết, hoàn toàn không biết, mà chỉ biết duy nhất một điều rằng, tôi phải là một Vô Tình Khách.

Hoàng Vi Kha

Khoảng cách

Chương 2

Cuối cùng thì buổi dạ vũ cũng đã đến. Hôm nay, đường phố tuyết phủ trắng xóa. Cơ bão bất chợt của đêm qua làm cho cái lạnh hung

hãng tràn về, giá buốt mọi vật. Giờ khai mạc đã gần đến, thế mà khách khứa vẫn còn thưa thớt. Bảo bùng làm cho người ta thích ngồi nhà hơn là mò ra đường thì thử hỏi làm sao buổi dạ vũ này lại có đông người tham dự. Nhưng không hiểu sao, tôi lại có cái linh tính là nàng sẽ xuất hiện. Tôi nôn nóng chờ đợi, đếm từng giây phút chậm chạp trôi qua. Thấy tôi cứ luôn nhìn đồng hồ, đám bạn cùng trường tưởng lầm nên thân mật vỗ vai động viên.

- Đừng lo ! Vé đã bán ra được khá nhiều rồi. Thế nào thiên hạ cũng sẽ kéo đến mà. Dạ vũ càng khuya thì càng vui.

Huống chi tụi mình còn bày trò hóa trang, và sổ xố thì chắc chắn sẽ thu hút được nhiều người đến dự ! Mỹ Hiền, cô thư ký trẻ đẹp, duyên dáng của tôi cũng cười xòa:

- Xếp khỏi có lo đi. Hiền có gọi phone vòng vòng các hội VSA ở các trường rồi. Ai cũng khẳng định là sẽ kéo quân sang ủng hộ mà. Đột nhiên Hiền nhìn tôi tinh nghịch:

Bây giờ xếp phải bình tĩnh mà điều khiển mí cái show cho good, rồi chắc chắn xếp sẽ ngạc nhiên thích thú cho mà xem. Nghe Hiền nói vậy, tôi cũng chẳng buồn lên tiếng hỏi. Nhìn lại đồng hồ thì đã đến giờ khai mạc, tôi vội vã cùng Mỹ Hiền bước lên sân khấu để bắt đầu điều khiển chương trình. Chiếc áo dài khăn đóng lụa màu xanh mà hội sinh viên mượn cho tôi mặc để đúng theo phong tục ngày tết cổ truyền làm cho cái dáng nghiêm trang của tôi càng thêm phần đạo mạo. Cộng thêm cặp kiến cận trắng, trông tôi không khác gì một ông cụ thực sự. Mỹ Hiền thì thật tương phản. Với chiếc áo dài màu tím hoa cà thướt tha, và một nụ cười duyên dáng, trẻ trung, Mỹ Hiền đã

thu hút được số khán giả hiện đang có mặt qua những lời giới thiệu dí dỏm. Nhờ vậy mà tôi dần dần tin tưởng thêm hơn, hăng hái hơn vào chương trình, để rồi từ lúc nào không hay, tôi không còn nhớ chi đến Ngọc Khánh nữa. Trước mắt tôi chỉ còn một điều duy nhất là làm sao cho cái show đêm nay thành công mỹ mãn. Đó chính là trách nhiệm của một kẻ làm " đàn anh " như tôi, và là niềm mong đợi của toàn thể thành viên của hội VSA tại trường. Các tiết mục ca múa, và trình diễn thời trang đã xong. Tôi bước xuống hậu trường thở phào khoan khoái thì Hoàng đã hí hửng chạy lại báo:

- Anh Tiến à, thiên hạ kéo đến dự đông lắm đó. Tụi em phải lấy thêm bàn ghế sắp vào mới đủ chỗ đó anh. Nghe vậy, tôi vội phóng mắt nhìn ra ngoài. Quả là rất đông người. Điều này làm cho tôi mãn nguyện vô cùng.

- Đang sổ xố đó anh ! Hoàng lên tiếng, trong lúc tôi đang lui cui mặc lại bộ veston. Tôi không để ý lắm mà chỉ cất giọng phàn nàn về Mỹ Hiền với Hoàng:

- Cái cô Mỹ Hiền này thiệt là cương ẩu xì quá. Tự dưng lại đi giới thiệu anh là thi sĩ rồi lại đòi ra hai câu đối tết ngang xương. Cũng may mà anh ứng khẩu kịp thời, không thì có nước độn thổ. Vừa nghe tôi nói xong, Hoàng đã vỗ vai tôi cười tỏ vẻ bí mật:

- Khoan trách móc Hiền đã. Em sure là tí nữa Hiền và bọn em sẽ đem lại cho " anh Cả " một món quà mừng xuân rất thú vị đó nghe. Tôi cười xòa, định nói đôi câu bông đùa thì từ bên ngoài, tiếng của Toàn, hội phó hội sinh viên trường tôi đã vui vẻ vang lên trên micro.

- Thưa quý vị, ngoài phần quà ra, người trúng giải độc đắc đêm nay,

nếu là nam sẽ được mời cô Mỹ Hiền, hoa khôi của trường Essex, mở màn buổi dạ vũ, còn nếu là nữ thì thưa quý vị, anh Tiến, hội trưởng hội sinh viên Việt nam, một con người tài hoa nhưng lỡ mang phải một quả tim bằng sắt, sẽ hân hạnh mời cô đó ra sàn nhảy. Quý vị có đồng ý không ? Tiếng cười và tiếng vỗ tay đồng ý của khách khứa vang lên rộn rã. Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì giọng của Toàn lại reo lên:

-Wow....giải độc đặc đêm nay rơi vào tay của người mang số 17. Xin mời người mang số 17 lên nhận quà và xin quý vị cho một tràng pháo tay thật to ! Hoàng chợt vỗ tay cười thích thú:

- ý trời ! ý trời rồi anh Tiến ơi ! Trúng giải độc đặc là một người đẹp đó anh Tiến ơi !

- WHAT ? tôi trợn mắt la lên rồi chạy đến nhìn ra. Nhưng đèn đã vụt tắt. Ban nhạc đã trỗi lên điệu Valse tình tứ, và cô gái nọ vì là vũ hội hoá trang nên đeo một chiếc mặt nạ che khuất làm cho tôi chẳng thấy gì hơn là một thân hình mềm mại trong tà áo dài dạ vũ trắng muốt phủ kín gót. Bị dồn vào thế kẹt, nên tôi đành khổ sở bước ra sàn nhảy trước tiếng vỗ tay vang rền của mọi người. Khẽ cúi đầu chào cô gái, tôi ráng nở một nụ cười cho tươi tắn rồi bắt đầu dìu cô nàng theo vũ điệu Valse của bài Dòng Sông Xanh. Mọi người cũng lục tục dìu nhau ra sàn nhảy.

Đèn tắt đi dần, chỉ còn lại vài đóm sáng xanh đỏ xoay vòng theo những bước chân dập dìu. Người con gái bên cạnh tôi cũng im lặng trong vòng tay đưa đẩy của tôi. Lúc này, tôi mới chợt nhớ đến Khánh. Rướn mắt nhìn quanh tìm kiếm, nhưng bóng đen và rừng

người đông đúc, làm cho tôi chẳng nhận diện được ai. Huống chi phần lớn mọi người đều đeo mặt nạ. Thất vọng làm cho tôi bất chợt buông ra một tiếng thở dài và cầu mong sao bài nhạc mau chóng chấm dứt. Cuối cùng thì tiếng đàn trống cũng ngưng. Tôi đưa cô gái ấy trở về bàn của cô ta rồi xoay người toan bỏ đi thì chợt đâu, Oanh chạy đến nắm lấy tay tôi mừng rỡ:

- Ui chà, bắt được anh rồi nhen ! Gớm, làm gì mà giấu tụi Oanh kỹ vậy? Nhà thơ thì nói là nhà thơ đi, bộ sợ bị nghe nhỏ Khánh nó phê bình sao? Nếu hôm nay, mà Oanh không đi dự buổi party này thì còn lâu Oanh mới biết anh là thi sĩ Thiên Ân. Chưa kịp để tôi chào hỏi, Oanh đã lườm lườm nhìn tôi từ đầu đến chân:

- Còn trẻ măng và bảnh bao như vậy mà tụi Oanh cứ tưởng anh đã ngoài ba mươi mí rùi chứ ! Nhưng lúc này anh mặc áo dài khăn đóng thì quả là đẹp lão lắm đó nhen ! Gặp Oanh, tôi mừng lắm, chỉ chờ cho cô nàng vừa dứt lời là tôi hỏi dồn:

- Khánh đâu? Sao anh không thấy Khánh ? Khánh có đi với Oanh không ? Oanh lắc đầu. Tôi hụt hẫng, tự dưng buồn hẫng đi. Oanh kéo tay tôi ngồi xuống chung bàn rồi huyền thuyên:

- Oanh có rủ Khánh đi, nhưng Khánh nói Khánh không muốn gặp mặt thi sĩ Thiên Ân, tức là gặp mặt anh đó. Oanh cũng không biết tại sao ! Rồi xoay sang cô gái vừa khiêu vũ cùng tôi, Oanh liếc thoáng giới thiệu:

- Đây là Cyndi, bạn học của Oanh. Tôi khẽ gật đầu chào, trong khi lòng lại đang nghĩ ngợi về Khánh. Lẽ nào, Khánh đã giận tôi rồi sao? Hèn gì, hai hôm nay, tôi không được email của nàng. Nhưng dù sao

đó cũng là ý muốn của tôi. Tuy là thế, nhưng không biết sao, trong tôi lại buồn bã vô cùng. Tôi không còn nghe được những gì mà Oanh đang nói. Tâm trạng tôi tràn đầy những mâu thuẫn ngổn ngang. Cuối cùng, chịu không được tôi đành lên tiếng hỏi Oanh:

- Oanh nè, Oanh cho anh xin số điện thoại của Khánh được không ? Anh muốn nói chuyện với Khánh ngay bây giờ ! Oanh trố mắt nhìn tôi một lúc rồi mỉm cười dò xét:

- Sao vậy? Có chuyện chi thì nói cho Oanh nghe, rồi Oanh sẽ giúp cho Tôi chối:

- Đâu có chi, sẵn gặp lại Oanh làm anh chợt nghĩ đến Khánh nên định gọi thăm hỏi thôi mà

- Ui chà, thì đợi xong cái party này rồi gọi cũng được mà

- Hum....thì tại anh đang không có chi làm, cho nên muốn gọi vào lúc này, đợi tiệc tàn thì trễ quá.

- Thì ngày mai gọi ! Còn nhiều dịp mà anh ! bây giờ thì anh nói chuyện với Oanh hay Cyndi đi vì lúc này Oanh nghe anh đọc hai câu đối hay quá đó. Tôi nhìn sang Cyndi một thoáng nhanh. Cô nàng vẫn còn đeo chiếc mặt nạ. Đôi môi hé hé một nụ cười chào tôi. Tại chiếc bàn này, ngoài Oanh và Cyndi ra còn có hai cô gái khác.

- À quên ! Oanh cười khúc khích, đưa tay giới thiệu cùng tôi với hai cô bạn còn lại:

Đây là Ngọc Hương, còn kia là Jenn. Tôi cố nhìn xem có ai mang dáng dấp quen thuộc của Khánh không. Nhưng ánh sáng lập lờ của ngọn nến nhỏ đặt trong chiếc ly thủy tinh bày trên bàn không đủ cho tôi nhìn thấy rõ một ai cả. Chắc là Khánh đã không đến thật rồi.

Buông một tiếng thở dài, tôi đứng dậy buồn bã chào Oanh:

- Thôi vậy thì anh không làm phiền Oanh nữa. Oanh ra khiêu vũ cho vui đi, còn anh chợt nhớ ra có vài việc cần phải làm đó. Oanh níu tay áo tôi lại, cất giọng châm chọc:

- Nè, khai thật với Oanh đi, có phải là anh đang nhớ Khánh không ? Tôi vội vã lắc đầu phủ nhận. Oanh liền chống tay lên cằm, nói bằng giọng:

- Hum....anh đúng là người có trái tim bằng đá mà. Tôi là chỉ tôi cho con nhỏ bạn ngu khờ của Oanh thôi. Hết người lo lắng, lại đi lo lắng cho một kẻ vốn vô tình như anh. Vậy là xem như mấy giọt nước mắt của Khánh cũng vô ích rồi.

Vừa nghe đến đây, tôi đã giật mình, cúi xuống cạnh Oanh, hỏi dồn:

- What ? tại sao Khánh khóc ? sao Oanh không cho anh hay? Khánh buồn về anh mà tại sao Oanh lại không cho anh biết gì cả ? Có chuyện gì không ? Khánh sao rồi? Mau, mau cho anh xin số phone của Khánh mau. Anh cần nói chuyện với Khánh. . Oanh vùng vằng một hồi cho tôi năn nỉ đã đời rồi nàng mới giở giọng nghiêm nghị hỏi tôi:

- Nè, trả lời thật cho Oanh nghe thì Oanh mới cho số điện thoại của Khánh.

- Okie, okie, Oanh hỏi gì thì hỏi lẹ lên đi ! Tôi sốt ruột, hồi thúc. Nhìn thẳng vào mắt tôi, Oanh gằn từng chữ một:

- Anh có thật tình nghĩ đến Khánh và nhớ Khánh không ? Tôi bối rối, im lặng, Oanh tiếp:

- Nếu như anh không có chi với Khánh cả, thì thôi, đừng nên liên lạc

làm chi. Hãy để mọi chuyện trôi qua đi. Còn nếu như anh có quan tâm đến Khánh, thì Oanh mới có thể cho số phone của Khánh, vì Oanh không muốn bạn của Oanh bị anh làm khổ. Chưa để cho tôi kịp trả lời, Oanh lại gắt lên:

- Anh biết không ? cái mặt lạnh tanh như nước đá của anh thấy ghét lắm đó. Tại sao anh lại vô tình đến như vậy? Bộ anh thích làm Vô Tình Khách lắm sao? Chuyện đến nước này, tôi đành ngồi xuống cạnh Oanh, kể cho Oanh nghe tất cả sự việc đã xảy ra trong quá khứ của mình, và kể cả về cái chết của người bạn gái bất hạnh năm nào của tôi. Dứt câu chuyện, tôi buồn bã không nén được một tiếng thở dài, vì đã lâu rồi, tôi không nhắc lại chuyện buồn này với ai. Oanh cũng im lặng đây về xúc động. Bầu không khí chợt trở nên buồn tẻ lạt lỏn hẫng giữa vũ điệu Cha Cha, đang trỗi lên vui nhộn.

- Thôi, nếu Oanh không cho thì thôi, anh cũng vô lý quá nếu cứ buộc Oanh làm điều mà Oanh không thích. Thành thật xin lỗi Oanh. Tôi kéo ghế đứng dậy toan bước đi thì Oanh kéo tay tôi lại, ôn tồn nói:

- Anh Tiến cho Oanh xin lỗi vì vô tình khơi lại chuyện buồn của anh.

- Không có chi ! Dù sao, anh sống cũng không đến nỗi vô dụng như Khánh nghĩ mà ! Tôi buông ra một tiếng cười chua chát:

Phiền Oanh về nhắn lại với Khánh lời xin lỗi của anh Có nhiều chuyện, sau này anh sẽ giải thích với Khánh sau Nói xong tôi quay lưng bỏ đi về phía hậu trường giữa tiếng nhạc rộn rã và tiếng cười nói của mọi người.

Kiểm điểm sơ qua mọi việc, tôi thấy vai trò của mình cho ngày hôm nay cũng đã xong, cho nên tôi khoác áo, bước ra bên ngoài tìm riêng

cho mình một chốc im lặng. Cánh cổng nặng nề khép lại sau lưng. Những âm thanh ồn ả của vũ điệu Cha Cha tắt lịm. Dãi hành lang trống vắng, chạy dài trước mắt. Chỉ có tôi đứng lặng yên như pho tượng. Trút bỏ đi một tiếng thở nặng nề, tôi chậm rãi bước ra ngoài. CƠN gió ùa đến khiến cho toàn thân tôi run rẩy. Tuyết vẫn còn rơi lất phất. Từ thật sâu trong lòng, cái buồn bùng mãnh liệt, không còn gì để ngăn cản nổi.

Tôi chợt thềm một điều thuốc. Đã nhiều năm rồi tôi không hút một điều nào cả. Đêm nay, không hiểu sao tôi lại cần có điều thuốc như cần có một người bạn tâm tình. Toan trở bước tìm mua một gói thuốc thì tôi chợt nghe một tiếng gọi từ sau lưng.

- Anh Tiến ! Tiếng gọi vang lên rất khẽ, nhưng rất đủ để cho tôi ngỡ ngàng. Ngọc Khánh đang đứng đó. Tà áo dài trắng nhẹ nhàng bay theo gió, dưới ánh trăng, trông huyền diệu lạ lùng. Tôi ngỡ người ngạc nhiên:

- Ngọc Khánh ? Ngọc Khánh thiệt sao? Khánh không trả lời, mà chỉ lặng im đứng đó. Tôi vội bước nhanh về phía nàng, trong lòng dấy lên một niềm vui khó tả. Nhưng cái nhói đau của dĩ vãng vừa bị khơi dậy, làm cho tôi chợt chùn bước, tần ngần, đau xót. Cái nhói đau đó như nhắc nhở cùng tôi, hình bóng của người bạn gái đầu đời vẫn còn sâu đậm trong lòng. Tôi ngược nhìn Khánh. Dưới ánh đèn vàng phảng phất trong mắt nàng những long lanh vời vợi. Chỉ còn một khoảng cách ngắn nữa thôi là tôi sẽ đến bên Khánh. Thế mà tôi lại không thể cất bước. Tôi đứng lặng nhìn Khánh, bối rối, không còn biết nói chi. Cả Khánh cũng thế. Nàng nhìn tôi một thoáng nhanh, rồi

lại cúi đầu xoay đi hướng khác. Tôi bỗng tự trách mình. Trách tôi sao lại không dứt khoát ngay từ lúc ban đầu.

- Khánh.... Khánh đến lâu chưa? Không ngờ đến tối tuyết vẫn còn rơi nhiều quá hở. Sau một lúc cùng im lặng, phải vất vả lắm tôi mới thốt lên được một câu hỏi thật vu vơ

- Khánh rất buồn khi được biết về quá khứ của anh. Xin lỗi anh, nếu như trước đây Khánh đã hiểu sai về anh. Nàng nói thật nhẹ. Đôi mắt vẫn lánh né không nhìn thẳng vào tôi. Về phần tôi thì đâm ra ngạc nhiên:

- Ủa, Khánh đã nghe tất cả ? Vậy là khi này, Khánh có mặt tại chiếc bàn của Oanh ? Khánh khẽ gật đầu. Tôi trút ra một hơi thở dài đầy mệt nhọc:

- Thôi, chuyện đã qua lâu rồi. Không có chi đâu Khánh.

- Nhưng đối với cá nhân anh, gần mười năm qua vẫn tựa như là mới xảy ra đúng không ? Khánh ngược lên nhìn tôi. Đôi mắt nàng vẫn long lanh, kỳ lạ. Không hiểu sao, tôi vẫn thích nhìn đôi mắt của người con gái. Ở đó, có những sức hút huyền hoặc, lôi cuốn tôi vào cái thế giới sâu thẳm bên trong, cái thế giới vốn thật khó hiểu của con gái. Tôi không chống nổi khi trái tim tôi chột nhói lên, bồi hồi. Vô Tình Khách. Tôi thật sự không vô tình như tôi và mọi người vẫn nghĩ. Bởi lẽ bên trong của lớp vỏ giá băng, con tim tôi còn mềm lắm. Mà không, tôi không thể mềm lòng. Tôi sẽ có lỗi với Khánh nếu như tôi không thể yêu mến Khánh như tôi đã từng yêu mến người bạn gái xấu số của tôi. đành thôi Khánh ạ ! Hãy quên anh đi ! Hãy xem như một giấc mơ. Rồi sẽ tan biến vào hư vô mà thôi.

Tôi khẽ nắm chặt đôi tay mình nén đi cơn xúc động. Khánh vẫn nhìn tôi, nhưng lần này, đến phiên tôi là kẻ lách né đôi mắt đó. Tôi im lặng. Không biết nói cùng Khánh ra sao. Nàng chợt cười khẽ. Tiếng cười thật buồn, nương theo cánh gió tan vào cõi đêm bàng bạc màu trắng của tuyết.

- Không ngạc nhiên khi anh là một vô tình khách. Câu nói của nàng chua chát quá. Nó như kim chích vào thịt da của tôi, đau buốt. Nhưng tôi không thể nói cùng nàng tất cả. Giữa hai đứa chúng tôi là một khoảng cách. Cái khoảng cách của tâm tư dường như xa biên biệt hơn là cái khoảng cách trước mắt. Cái khoảng cách mà từ bấy lâu nay, tôi luôn ngần ngại để bước qua.

- Khánh đến lúc nào, sao không cho anh hay? Khánh giận chi anh à ? Tôi lên tiếng cố xua đi những bức xúc trong lòng, và lái câu chuyện theo hướng khác.

- Anh có thể nghe Khánh vài lời được không ? Nàng đặt cho tôi một câu hỏi, thay cho câu trả lời của nàng. Tôi gật đầu. Khánh chủ động bước đến gần bên. Hơi thở của nàng theo gió phà vào mặt tôi. Tôi nín thở. Sợ phải hít vào lòng làn hương đó mà làm chảy tan đi thành trì của mình. Khánh nói chậm rãi từng lời. Giọng nàng buồn buồn, nhẹ như gió thoảng:

- Khánh không có quyền khuyên anh hãy quên đi chuyện quá khứ. Nhưng Khánh mong anh giữ gìn sức khỏe, để còn mang tài năng của anh ra đóng góp cho xã hội. Khánh biết anh là người có lý tưởng sống. Nhưng anh cần phải có sức khỏe thì anh mới có thể làm được nhiều chuyện mà anh mong muốn. Khánh nhìn tôi một thoáng rồi lại

tiếp:

- Khánh không muốn anh trở thành một Vô Tình Khách. Anh biết không, những bài thơ của anh chan chứa tình cảm lắm. Con tim của anh hẳn phải rất mềm và rất nặng tình thì mới có thể khiến cho anh viết được những gì mà Khánh đã được đọc qua. Đừng làm một kẻ Vô Tình anh ạ ! Thế giới chung quanh anh vẫn còn nhiều, thật nhiều điều để anh yêu. Hãy cho anh cái cơ hội để làm một con người hoàn toàn. Một con người có đủ cảm quan với buồn vui trong đời sống. Anh đừng hắt hủi cuộc đời đến như vậy. Khánh nghĩ, anh hãy thử mở rộng vòng tay anh với đời, thì có lúc anh sẽ đón nhận được từ đời sống này nhiều điều hạnh phúc. Đừng tự giam mình trong chính mình và tạo cái khoảng cách với chung quanh. Nàng dừng lại, vuốt mớ tóc lòa xòa phủ trước mặt, vén gọn về đằng sau. Chiếc cổ trắng thon dài phơ ra đẹp tuyệt vời. Cử chỉ đó gợi lại trong tôi về người bạn đã mất. Tại sao ở con gái thường có những hành động như nhau, cảm nghĩ như nhau. Những hành động và cảm nghĩ thật duyên dáng, thật dễ mến và rất dịu dàng con gái. Tôi nhìn Khánh tự hỏi: Nàng có thể thay thế hình bóng nào đã một lần đến và ngụ lại trong lòng tôi không ? Có lẽ không, nhưng ở nàng, tôi có thể tìm được một sức sống mới.

Thế mà lạ thật. Tại sao tôi lại không chấp nhận nàng. Tôi đắn đo bao lần với câu hỏi đó. Và câu trả lời cho tôi luôn là chữ Không ! Vâng, tôi không muốn đón Khánh vào lòng khi mà trong tôi vết thương xưa còn chưa lành lặn. Tôi sẽ chỉ yêu Khánh bằng tôi của một kẻ khác nhiều với quá khứ. Một khi đau thương đã thực sự tẩy gột, đó là lúc

tôi sẽ yêu lại từ đầu.

Tự cho mình một cơ hội ! Tôi lặng im suy nghĩ về lời Khánh nói. Tại sao tôi lại tự bó buộc mình trong chiếc áo Vô Tình. Vì lý do nào? Vì quá khứ ? Vì lý tưởng ? hay vì tôi còn chưa tìm ra được một tình cảm có thể xoa dịu nỗi đau của tôi, và khoa? lấp đời tôi trong một cuộc đời khác. Đây không phải là lần đầu tiên tôi phân vân với chính mình. Nhưng cũng như mọi lúc, tôi luôn không tìm ra được một lý do xác đáng nào cả. Mơ hồ, tôi chỉ biết, từ cả ba điều trên, tất cả gộp lại để khiến cho tôi không muốn nghĩ đến tình cảm vào lúc này.

- Anh Tiến ! Anh có nghe những gì mà Khánh đang nói không ? Câu hỏi của Khánh cắt ngang dòng suy tưởng của tôi.

- Có, anh đang nghe đây ! Khánh nói tiếp đi ! Nàng cười nhẹ, khe khẽ lắc đầu:

- Thôi, vào lúc này, Khánh chỉ nói được có bấy nhiêu thôi. Khánh mong anh suy nghĩ

- Ừm....yeah, cảm ơn Khánh, nhưng có những khoảng cách mà anh thật khó bước qua Tôi còn chưa nói trọn ý mình thì cánh cửa bật mở. Một thanh niên lịch lãm trong bộ veston màu xám tro bước ra.

Khánh vội vàng giới thiệu:

- Anh Tiến, đây là Huy, bạn của Khánh ! Huy chìa tay ra:

- Chào anh Tiến ! Có nghe Khánh với Oanh kể về anh. Nay mới gặp mặt, thật là hân hạnh. Tôi và Huy bắt tay nhau, đoạn Huy xoay sang Khánh cuống quýt:

- Khánh đợi Huy lâu chưa? Xin lỗi nha, Huy phải thu xếp xe cho Oanh với Cyndi ! lát nữa, Dũng với John sẽ đưa mấy người họ về sau.

- Không có sao, Khánh cũng vừa ra đây thôi. Tình cờ gặp anh Tiến nên đứng nói chuyện một tí. Oke, vậy thì tụi mình về trước hờ.
 - Yeah, ok, để Huy chạy đi lấy xe lại ngay !
 - Ủa.... về à ? Tôi ngờ ngác hỏi:
 - Yeah, Khánh mệt, nên Huy đưa về sớm. Thôi gặp anh sau nha ! Nói rồi, Huy chạy biến đi về phía bãi đậu xe. Huy đi khuất, tôi lo âu hỏi thăm Khánh:
 - Khánh sao vậy? Không được khỏe à ?
 - Không có chi anh ! Khánh chỉ cảm thấy hơi đau đầu tí. Về nhà nghỉ một lát rồi sẽ không sao ! Rồi không đợi tôi hỏi tiếp, nàng kể ngay về Huy:
- Huy và Khánh học cùng trường. Tụi em quen nhau cũng hơn năm nay rồi. Khá thân đó anh. Nàng chợt cười vu vơ:
- Huy cứ take care cho Khánh như là mẹ vậy.
- Chu đáo từng tí một. Huy thường nói, không muốn Khánh phải lo âu vì lo nhiều thì sẽ mau già không xứng với Huy ! Tôi cười theo nàng. Nhưng không hiểu sao, tôi lại cảm thấy hụt hẫng lạ khi nghe nàng kể về Huy. Tôi lén quan sát Khánh. Nàng vẫn tiếp tục thuật cùng tôi những chăm nom mà Huy giành cho nàng. Nàng nói. Đôi môi luôn hé ra một nụ cười thật mỏng. Nhưng đôi mắt thì dối đi thật xa. Mỗi khi tôi định lên tiếng, thì Khánh lại nhanh chóng kể sang một chuyện khác như cố tình lánh né. Tôi đành im lặng. Dù sao, Huy cũng là một thanh niên tốt. Huy đã tới. Trước khi từ giả tôi bước lên xe, Khánh chợt nắm lấy bàn tay tôi, nói nhanh:
- Sẽ không có khoảng cách nào đâu anh, nếu như anh thực sự mở

lòng mình ra ! Khánh sẽ cầu nguyện cho anh. Nàng đi khuất. Tôi chỉ còn kịp nắm bắt lại ở nàng một giọt nước mắt rơi ra khi nói cùng tôi những lời sau cuối đó. Tôi đứng lặng yên nhìn theo chiếc xe của Huy. Khoảng cách giữa tôi và họ càng lúc càng xa dần ..

Hết

Hoàng Vi Kha

Lời Tỏ Tình Của Mùa Xuân

Tôi đưa mắt lên quan sát Lan Anh. Nàng hôm nay trông thật xinh đẹp với chiếc áo dài trắng dịu dàng, tha thướt.

Suối tóc của nàng buông xỏa tự nhiên trên tấm lưng thon thả, ánh lên qua tia nắng sớm những sợi vàng bay nhẹ nhẹ theo gió gợi cảm vô cùng.

Vẫn như mọi khi, Lan Anh vẫn hồn nhiên trong câu nói, tiếng cười cùng đám bạn. Nét vô tư của nàng không chi?

bộc lộ qua đôi bờ mắt to tròn, mà còn duyên dáng hiện trên đôi vành môi bé nhỏ, luôn đem tặng cho đời những nu.

cười tươi thắm.

Hai đứa chúng tôi quen thân nhau từ thuở còn là học sinh tiểu học.

Thời gian thấm thoát thẽ mà đã gần 7 năm.

Ngoài việc chung trường, chung thầy, tôi còn được cái may mắn nhìn ngắm sự trưởng thành của Lan Anh theo năm tháng.

Bác Nhàn, mẹ của Lan Anh thường nói Lan Anh đã không còn là cô bé "Ti", nhỏ xíu với đôi bím tóc thắt nơ hồng nữa.

Có lẽ bác nói vậy để cho cô bạn của tôi không còn được phép mè nheo với bác nữa..Nhưng riêng đối với tôi, Lan Anh vẫn còn là một cô bé Ti, với tất cả nét hồn nhiên, đáng yêu, thậm chí càng ngày, cái nét khả ái đó càng trở nên quyến rũ lạ.

Có những lúc tôi cảm thấy mình dường như đã thay đổi. Không rõ lắm những gì đang diễn ra trong tôi. Nhưng mấy năm gần đây, Lan Anh đã trở nên một phần quan trọng không thể thiếu trong đời sống hằng ngày của tôi. Nhiều đêm, tôi chợt nhớ nhung kỉ lạ người bạn gái ấy. Có khi, nói chuyện cùng nàng, tôi không còn dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen tuyệt đẹp nọ Tôi ngỡ ngàng khi phát hiện ra những cảm giác khác lạ đó của mình.... cũng như ngỡ ngàng, trước sự trưởng thành của Lan Anh.

Nàng vẫn hồn nhiên, vẫn ríu rít vui bên tôi như những ngày thơ ấu. Chắc rằng, trong nàng hoàn toàn không có những cảm xúc giống như tôi. Nàng vẫn chỉ xem tôi như một người bạn thân để tin tưởng, đổi trao tâm sự, hoặc để vui đùa, giỡn phá, không hơn, không kém.

- Duy nè ! Lan Anh lên tiếng gọi - Gì hở ?

Nàng ủa đến bên tôi với cây guitar trên tay:

- Hồng biết sao Ti run quá hà ! Khi chỉ có hai đứa, nàng luôn xưng Ti với tôi. Chữ Ti nghe thật dễ thương, thật gần gũi biết là bao. Trông nét mặt hồi hộp của nàng, tôi vội trấn an:

- Đừng lo ! lát nữa lên sân khấu, cứ coi như là hông có ai ngồi dưới là được rồi.

- Ui chao ! Lan Anh nhăn mặt, phụng phịu:

làm sao mà hông thấy ai được ! Cả ngàn con mắt đầy ra đó nha - Thì nhắm con mắt của Ti lại - Xớ ! nhắm lại thì kì thí mồ đi.... rùi người ta tưởng Ti bị mù thì sao ?? - Ai tưởng kệ họ ! miễn sao Ti hông run, và Duy biết Ti hông mù là được rồi - Xớ ! Quân sư dõm ! Duy dõm quá đi ! Hông thèm nói chuyện với Duy nữa à ! Tôi thích thú nhìn nàng đang mè nheo bên mình. Trong gia đình, Lan Anh đã bị " bắt làm người lớn, để phần mè nheo lại cho bé Lan Chi " Nhưng đối với tôi, nàng luôn đồng dạng tuyên bố:

- Hông biết đó nha ! hể mà Ti muốn mè nheo mà me hông chịu cho thì Duy phải cho Ti mè nheo với Duy đó - Ui chà, tôi cười mỗi khi nghe nàng nói thế:

ừm, vậy thì bắt công rồi..vì lúc Duy muốn mè nheo thì mè nheo với ai đây ?

- Xí xí xớ xớ ! Nàng dí ngón tay vào vai tôi:

Con trai mà giành mè nheo với Ti, hông biết xấu hổ.... Lêu lêu mắc cỡ quá đi ! - Vậy thì khổ cho Duy rồi ! - Hừm..khổ thì bo bo xịt Ti ra đi ! Ti hông thèm Duy nữa, Ti đi tìm người khác Ti mè nheo Ui chà, tìm người khác mè nheo thì càng khổ cho tôi gấp bội. Cho nên, lần nào cũng thế, tôi đều phải luôn gãi đầu, cầu hoà:

- Thôi được rồi ! Duy chịu thua Ti đó ! Nhưng mà nè, một ngày ăn hiếp hay mè nheo Duy 1 lần thôi nha ! nhiều quá, Duy chịu hông nổi đâu à..chừng đó thì Duy chạy làng đó - Dám chạy hông nè ? Nàng

ngắt vào vai tôi đau nhói. Ngắt cho Duy bị thọc đầy hết.... Duy xấu như ma ! đi đâu ai cũng sợ.

rồi Duy cũng phải trở dìa cho Ti ăn hiếp tiếp mà thôi ! Lan Anh lại nhéo vào vai tôi một phát:

- Duy à ! người ta run thiệt chứ bộ ! rồi trông thấy tôi đang nhăn nhó, nàng lại cào nhào thêm:

- Hum, biết vậy, hông thèm đi hát với Duy ngày hôm nay đâu Nàng làm mặt giận rồi ! Ghét thật ! Lúc nào cũng thế. Bắt tôi chịu cho bằng được, hông thôi, hông thèm nhìn mặt cả buổi.

Nhiều khi, nàng giận tôi thật vô cớ, làm cho tôi cũng phát bực mình. Ừ, không gặp mặt thì thôi, ai thèm.

Nhưng khi về nhà thì lại nhớ. Lại thèm bị ngắt, bị nhéo, thèm được nghe tiếng xớ đáng yêu nọ vô cùng. Nhớ nhung quá, chịu thôi, đành treo cờ trắng, đành mon men tìm sang nhà với bọc xí muội trên tay, để hai đứa bắt đầu làm quen lại:

- làm quen con chó leng keng con chó thối kèn, con chó làm quen !

Ừ, con chó phải đành ve vấy chiếc đuôi sang nhà " làm quen " lại, hông thì tối về, con chó bên này nhớ con chó bên kia.buồn muốn chết đi được ! - Xớ ! Con chó bên này giận rồi, hông thèm làm quen lại với con chó bên kia đâu ! - Cho năn nỉ mà ! - Hông cho mà ! - Đừng giận mà - Kệ tui mà ! Chừng chắc thấy tôi năn nỉ cũng tội, nên nàng thường ngênh mặt, đưa mắt nhìn:

- Làm người ta giận ! vậy có quà bồi thường hông ?

Còn chờ gì hơn nữa. Nàng đã " khoan hồng " rồi.

- Có đây ! có đây ! một bịch ô mai me.... ăn 1 cục, Ti vui vẻ thêm 1

ngày, chịu không ?

Ô mai me, chè đậu, gỏi khô bò, hay bánh planc là những món quà " lễ vật " cầu hoà thông thường của tôi.

Để rồi luôn nghe nàng vừa " khoan hồng " nể các thứ vừa " giáo dục ":

- Hông biết là lần thứ mấy rồi nữa! Sao mà ham chộc cho Ti giận quá dzị nè! Lần sau nếu muốn mời Ti đi ăn thì cứ lên tiếng.... hông cần chộc Ti giận rồi lại mua quà năn nỉ nha....

Rồi lại sẽ cười khúc khích:

- Hum..nhưng mà có người đi mua dĩa cho ăn thì càng thích hơn đó.... vậy ăn xong Ti giận tiếp ! Bên ngoài, tiếng vỗ tay vang lên.

Xoay sang tôi, Lan Anh hỏi dồn:

- Quân sư à ! làm ơn đi ! chỉ cho Ti làm sao hít run đi mà ! Tôi cười, nghĩ ra một kế, liền khêu Ti nói:

- Lần đầu tiên Duy lên hát cũng thế đó ! Run quá chừng đi.Nhưng khi lên sân khấu và hát, thì lại hết run, vì có một phương pháp - Phương pháp gì ?

- Khi mình hát ! mình nghĩ rằng mình đang hát bài hát đó cho người nào mà mình yêu mến nhất, thế là mấy người xung quanh tự đứng tan biến khỏi tầm mắt ngay ! - Í ẹ ! Duy ghê hén ! Nàng tròn xoe mắt reo lên, rồi ngồi xuống cạnh bên tôi, cười khúc khích hỏi:

Vậy lần ấy Duy hát bài hát đó cho ai ?

Tôi cười, có nghĩ đến ai đâu, vì đây chỉ là cái kế để thoát nạn bị nàng tra tấn mà thôi. Bị nàng hỏi dồn, không biết nói làm sao, tôi đành trả lời đại:

- Thì Duy nghĩ đến.... Mẹ của Duy đó Lan Anh bật cười giòn, đấm vào vai tôi, nàng nói:

- Xạo ! Xạo ! Xạoooooo ! Xạo quá đi ! - thiệt mà ! tôi cũng cười theo -
Hông tin ! nhất định hông tinnnnnn ! Nàng ngẩng mặt lên, cái mỗ chu ra kéo dài giọng nói.... sao mà dễ thương la.

- Nè, đến lượt hai em rồi đó ! chuẩn bị xong chưa ?

Thầy Bình, người chịu trách nhiệm cho cuộc thi văn nghệ mừng xuân ngày hôm nay, bước vào hồi thúc tụi tôi.

- Dạ xong rồi thầy ! Lan Anh nhanh nhẩu lên tiếng, rồi nhìn sang tôi với đôi mắt hồi hộp. Nàng kể vào tai tôi nói nhỏ?

- Ti mà bị người ta chê thì chiều nay, Duy biết tay Ti - Bảo đảm hông ai chê đâu ! cứ làm theo như cách của Duy vừa chỉ thì hết run ngay ! Hai đứa cầm hai cây guitar bước ra sân khấu. Một tràng pháo tay vang lên. Lan Anh vội nắm lấy tay tôi. Bàn tay nàng lạnh ngắt. Tôi nhìn nàng mỉm cười động viên, rồi khẽ đưa mắt ra hiệu cho nàng nhìn về phía phải của sân trường. Cả lớp chúng tôi đang ngồi đó. Tụi nó vỗ tay to nhất và dòn dã nhất.

Bắt gặp những gương mặt thân quen của đám bạn, Lan Anh đã phần nào bình tĩnh hơn. Nàng kéo chiếc ghế ngồi cạnh tôi, dạo thử vài đường trên cây guitar, rồi khe khẽ nói:

- Duy nè, chừng nào Ti run thì Ti làm theo cách Duy nói đó nha....

Nếu làm mà hông hết run thì Ti nhéo cho Duy bầm tay luôn à....

Nàng cười thật tươi, thật hồn nhiên. Đối với tôi, bấy nhiêu là quá đủ.

Tôi sung sướng, dạo lên phần đầu của bài nhạc.... Cả hội trường im phăng phắc ngay, êê?

cho giọng hát nhẹ nhàng, êm ngọt của Lan Anh cất lên, bay bổng:
Mùa xuân đến.

Đạp xe trên phố.

Tóc xỏa vai mềm.

Nàng nhìn sang tôi, đã đến phiên tôi rồi:

Mùa xuân hát.

Nụ hoa thơm ngát.

Nở trên môi hồng....

Tôi hát mà trái tim chột bồi hồi vô cùng. Đôi môi đẹp của nàng, quả thật đang nở ra một nụ hoa mùa xuân thật tươi. Gương mặt hiền dịu của nàng, với nét đẹp không cần son phấn đã làm cho tôi bị lôi cuốn hẳn. Trong mắt tôi, tôi không còn thấy chi ngoài người bạn gái thân mến và duyên dáng này. Gương mặt nghiêng nghiêng thả nhẹ. dòng tóc bay trong nắng. Đóa môi xinh xinh cất ra những lời hát thật say sưa. Hát vì thích hát, chứ không vì lí do gì khác ca?

Mùa xuân rất hiền.

Lặng im ngồi nghe em hát.

Giọng tôi tiếp theo, thật tha thiết:

Và tôi biết rằng.

Nói yêu em là điều khó khăn !!.

Bất chợt Lan Anh nhìn sang tôi. Nàng bắt gặp trong tia nhìn của tôi có những gì mà tôi đang ôm ấp " Nói yêu em là điều khó khăn ".

Một thoáng ngỡ ngàng. Đôi má nàng đỏ hồng lên.

Nàng cúi đầu nhìn vào đôi bàn tay đẹp đang chạy trên cung phím.

Phần tôi, tôi cũng xôn xao lạ Cố gắng tập trung vào bài hát, nhưng

tư tưởng tôi cứ luôn bị phân tán. Dường như chúng chỉ còn tụ lại tại nơi đó, nơi mà Lan Anh với tà áo dài trắng dịu dàng, tay ôm cây guitar, đang cùng tôi đàn hát.

Và tôi lặng im.

Ngồi nghe....

Lời tỏ tình....

Của mùa xuân !!.

Tiếng hát của nàng vừa dứt, một tràng pháo tay đã vang rền khắp trường. Vội cúi đầu chào tất cả, Lan Anh nhanh nhẹn lên ngay vào sau sân khấu, khuất bóng.

Tôi bước chầm chậm về góc riêng của mình, lẳng lặng thu dọn các thứ, và cố trấn an mình trước nỗi xúc động vừa qua - Duy ! Tôi quay lại, nàng đã đứng ngay sau lưng từ lúc nào. Hai đứa tự dưng đâm ra ngại ngùng, lúng túng. Nàng cúi đầu vờ vờ sợi nơ đỏ buộc trên cây đàn. Mái tóc dài che khuất gương mặt..Tôi cũng lặng im. Tay chân chợt trở nên thừa thãi quá, chẳng biết làm gì, nói gì Sau một chốc cùng im lặng, tôi đành hắng, gắng lên tiếng mặc dù cuống họng không hiểu sao, khô khan lạ.

- Ti hát hay quá ! hay hơn cả lúc tập dợt nhiều....

- Xớ ! còn nói nữa ! Vẫn cúi đầu, vờ vờ sợi nơ - Hum.... Ti có run không ?

Nàng lắc nhẹ đầu, rồi khẽ ngược nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch:

- Nhưng Duy run ! Nàng nói. Ba chữ gọn lỏn, nhưng đủ?

sức làm cho tôi run thêm tập hai. Tôi như đứa trẻ phạm lỗi bị bắt gặp. Hai tai đỏ bừng lên, ngượng ngùng, không biết nói ra làm sao.

Tim đen của mình đã bị nàng nói trúng rồi còn gì. Quê quá đi thôi ! -
Duy hát hay ghê ! nàng nhìn tôi. Đôi bờ mắt giao nhau, tình cờ, chân
thật, ý vị, để cho ai đó đỏ mặt, thẹn thùng.

- Tết này nhớ sang nhà Ti nha ! Nàng nói, trong nu.
cười bẽn lễn.

-Ồ nhất định ! nhất định sang ! nhất định sẽ có bao lì xì cho Ti mà !
Tôi nhanh nhẩu trả lời như cái máy.

- Ti hông cần lì xì của Duy ! - Vậy đỡ cho Duy quá ! Tôi pha trò, cố
thư giãn tinh thần cho mình.

- Xớ ! nàng ngắt tay tôi. Người ta không thèm lì xì nhưng người ta
bắt đặng ấy phải làm một điều ! - Điều gì ?

Nàng chần chừ, qua một thoáng e ngại rồi cười tủm tỉm:

- Hát bài Lời Tỏ Tình Của Mùa Xuân cho Ti nghe ! một mình Ti nghe
thôi ! Để cho Ti có thể nghe được đúng cái câu Và tôi lặng im.

Ngồi nghe.

Lời tỏ tình.

Của mùa xuân.

mà lúc này Ti vừa hát.

Tôi đi từ ngạc nhiên đến mừng rỡ. Con tim của tôi có lẽ đang nhảy
rộn lên trước lời nói đó. Nhìn nàng đang ngược mắt chờ đợi, tôi sung
sướng vô vàn, nhưng để phá nàng tôi cười dạo lên 1 đoạn nhạc rồi
hát:

- Nói yêu em Là điều khó khăn ! - Xớ ! quỉ chùa này thí ghét quá đi à
! Nàng đo?

mặt mắc cỡ, rồi ngắt vào tay tôi liên hồi.

- Ghét ! Ghét ! Ghét ! Ghét quỷ chùa ! Nàng vừa la vừa nhéo. Tôi cười sung sướng bỏ chạy để cho nàng đuổi theo vòng quanh gốc phượng già tại sân sau.

Lẫn trong tiếng lá xào xạc, tiếng cười giòn tan, tiếng rộn rã của hai con tim là giọng thầy Bình vang lên trên loa phát thanh:

- Giải nhất của buổi thi văn nghệ mừng xuân 1988 thuộc về lớp 12P5, qua bài Lời Tỏ Tình Của Mùa Xuân....

Hoàng Vi Kha

Ngôi sao của tôi

Buổi chiều, khi không trời lại đổ ào xuống một cơn mưa thật ngắn rồi lại hiu hiu chút nắng vàng hoe lặn tẩn trên thửa lúa vừa trở sữa. Con đường đất trở nên lầy lội, trơn trượt. Cái vũng bên lề ngập nước đỏ ngầu chợt biến thành một cái ao nho nhỏ cho lũ vịt thích thú ngụp lội.

Tôi lột mảnh nylon trên một thân cây bị chặt ngang cạnh đồng ruộng, ngồi đó, dõi mắt nhìn khung cảnh chiều quê và đám trẻ nhỏ vừa tan học đang mon men theo bờ đê, tay cặp cặp, tay xách guốc, dép, miệng cười nói, chọc phá ồn ào.

Giọng nói của bọn chúng vang lên lạnh lạnh, trong trẻo.

Thỉnh thoảng là tiếng ọ ọ, tiếng lục lạc kêu leng keng của đàn bò đang chậm rãi bước về chuồng. Xen lẫn với tiếng kêu quang quác, tiếng vỗ cánh phành phạch, tung nước của lũ vịt, là tiếng kêu cục cục của họ nhà gà rú nhau lên ổ. Thứ âm thanh kỳ diệu của miền đồng quê làm cho tôi say sưa lắng nghe, quên cả mệt nhọc trong ngày.

- Huy nè, có thơ từ thành phố gửi xuống cho anh ! Ngọc, người bạn đồng nghiệp với tôi bước đến cạnh bên với lá thư màu xanh trên tay

- Cám ơn Ngọc ! Đón lấy lá thư, tôi bắt chuyện khi thấy Ngọc toan quay bước đi:

Ngọc khỏe chưa? Đã dặn Ngọc cứ nghĩ ngơi, mấy chuyện này từ từ làm cũng được mà Ngọc nhìn tôi với một nụ cười nhẹ:

- Không sao anh ! Năm hoài cũng chán. Em vào văn phòng anh định xem lại các bảng vẽ thì gặp chị Sáu đến phát thư. Em thấy lá thư này có lẽ đặc biệt với anh nên em mang ra cho anh ngay Tôi liếc nhanh qua cái tên của người gửi, rồi phì cười nói cùng Ngọc:

- Của Mai ! Cả hai tháng hơn rồi anh chưa có viết gì cho Mai cả, chắc là Mai rửa anh đây rồi Vẫn nụ cười không đổi trên môi, Ngọc từ giả tôi:

- Thôi Ngọc vào xem lại một ít giấy tờ. Anh đọc thư xong thì có thể đi dùng cơm chiều được rồi đó. Tôi mỉm cười chào Ngọc rồi chậm rãi xé bao thư ra đọc. Nhìn thấy từng chữ đều đặn, tròn xoe quen thuộc của Mai nhưng lòng tôi lại không hớn hở, vui mừng. Một cảm giác thật lạ dấy lên trong lòng. Giọng văn nàng vẫn thế, vẫn là những vò vĩnh, trách móc hết mực mè nheo. Tôi quen thuộc như có thể đoán trước nàng sẽ viết điều gì kế tiếp. Lá thư của nàng cũng như bao lá

thư trước, vẫn không đồng ý cho tôi theo đuổi công việc mà tôi đang làm. " Về Sài Gòn nha anh ! Ba em đã đồng ý giao cho anh làm giám đốc kỹ thuật của công ty. Ở Đà Lạt, ba cũng vừa có mở một chi nhánh lâm sản. Em cũng đã xin với ba cho anh được làm tại đây. Anh biết mà, em rất thích khí hậu tại Đà Lạt. Gia đình em đặt nhiều kỳ vọng vào anh. Tương lai của chúng ta sẽ tốt đẹp. Chứ anh nghĩ coi. Làm cái việc như anh đang làm thì có mà khổ" Tôi buông thõng tay trước nỗi mệt mỏi chợt ủa đến. Cất lá thư vào túi, tôi ngược mắt nhìn ra xa cùng một tiếng thở dài nặng nề. Cơn nóng của mùa hè đã vơi giảm đi nhiều. Mặt trời đã xuống thấp sau rặng tre xa xa cuối tầm nhìn. Nắng chiều soi qua những cụm mây xám to tướng tạo thành những đường viền sáng rực rỡ như xé toạc cả nền trời.

Tôi bật dậy bởi tiếng ồn ào la hét:

- Vỡ đê, vỡ đê rồi bà con ơi ! Khoác vội cái áo mưa lên người, tôi tông cửa lao ra ngoài thì đụng ngay phải Hoàng đang hối hả chạy đến

- Anh Huy, mưa lũ lớn quá. Đất trời, cái đê bị vỡ rồi

- Báo động cho mọi người mang theo dụng cụ cần thiết tới đắp đê ngay để nước lũ không làm hư hại lúa của đồng bào Tôi nói với Hoàng xong thì hấp tấp chạy về phía con đê bị vỡ. Mưa vẫn xối xả. Lượng nước ủa vào từ con sông đang hung hãn sủi bọt, dậy sóng.

- Anh Huy ! Góc đê gần nhà thím Mười bị vỡ ! Ngọc từ đâu ủa đến níu lấy tay tôi kéo đi. Người nàng ướt đầm, trên tay cầm cái đèn bão soi đường cho tôi bước theo

- Ngọc nghĩ cái đám công nhân của ông Thuyên lại ăn chặn vật liệu.

Cho nên, phần đê ở đó không đủ sức chịu đựng. Ngọc cố gắng nói thật to cho tôi nghe. Dường như nàng không bận tâm gì đến mưa gió đang trút xuống tấm thân bé nhỏ của nàng.

- Lo đắp lại cái đê đã ! Tôi bảo cùng Ngọc rồi xông tới đám công nhân đang đứng dưới lán trại, la lên:

- Sao các anh còn đứng đó ! Mau gắng sức đắp lại con đê nhanh lên.

- Ông anh à ! bộ muốn bọn tôi bỏ mạng hả !

- Mưa lụt to như vậy có điên mới xông ra đó

- Để tránh mưa tí rồi làm cũng chả muộn mà Tôi bực bội vô cùng trước những lời nói ấy của đám người do ông Thuyền cai quản.

- Thuyền đâu? Ông Thuyền đâu? Tôi xô đẩy những người đang đứng trước mặt để bước vào lán trại. Ông Thuyền đang ngồi chơi cờ tướng, trông thấy tôi liền ngược lên nói:

- Đã bảo với anh rồi ! Khoảng đê ngay nhà con mẹ Mười cần phải cung cấp thêm vật tư ! Anh không nghe tôi giờ đổ nợ ra đấy thì đừng nhìn tôi như thế Máu nóng trong người tôi sôi lên:

- Chuyện đó để ngày mai họp tôi sẽ nói sau ! Bây giờ, tôi muốn ông điều động đám công nhân ra đắp lại con đê ấy ngay !

- Anh nói giỡn chơi ấy à ? Mưa to thế mà kêu chúng tôi đắp đê ? Ông Thuyền trợn mắt nhìn tôi, rồi tiếp:

đã hơn 10 giờ tối rồi, giờ này mà còn làm gì nữa hả Tôi còn chưa kịp lao đến thộp cổ áo của hắn thì Ngọc đã xô cửa xông vào

- Anh Huy, bà con đang kéo đến phản đối.....

Tôi vội cùng với Ngọc trở ra bên ngoài. Cơn mưa vẫn còn ào ạt trút nước. Trước khoảng sân của trại, một toán nông dân đang lớn tiếng

hét hò. Trông thấy tôi, Hoàng khổ sở nói:

- Họ làm dữ quá anh Huy ơi ! Em ráng giải thích, trấn tĩnh họ nhưng họ không chịu nghe Tôi vỗ vai Hoàng động viên anh ta rồi hỏi:

- Em huy động được mọi người chưa?

- Dạ chỉ có hai đội 4, và 6 ! Còn đội 3, 5 thì đòi thêm tiền công họ mới chịu làm. Nhìn sang nhóm người của ông Thuyền đang đứng núp mưa dưới lán trại của họ, Hoàng hỏi tôi:

Còn bọn họ ? Chắc là không xong rồi hở Tôi lắc đầu chán chường, Hoàng gắt gỏng:

- Phe cánh lão Thuyền thiệt quá đáng.

- Mặc họ ! Lo cứu con dê trước khi nước tràn vào ruộng lúa của dì Mười và bà con khác. Em, dắt đội 4 và 6 đi tải đất về đây ngay ! Kêu thằng Trực, thằng Dũng của hai đội 3, 5 ra làm giúp. Anh đồng ý trả thêm tiền.

- Nhưng anh đâu có quyền quyết định

- Anh sẽ chịu trách nhiệm với công ty Ngọc chột nắm tay áo tôi giật khẻ ra hiệu. Tôi xoay lại thì bắt gặp dì Mười và đám con trai của dì hùng hổ xông đến

- Tụi bây làm ăn cái kiểu gì kì cục vậy hả Con dê ngoài đường cái mà vỡ thì cái mương nhỏ của nhà tao chịu sao nổi? Dì Mười điểm mặt tôi mắng xối xả. Tôi đang khổ sở giải bày thì tiếng la thất thanh của Út Hường, con gái dì Mười vang lên:

- A, nước tràn vào ruộng lúa nhà mình rồi má ơi ! Một mảng đất to trượt xuống. Dòng nước lũ cuồn cuộn, hung hãn xoáy thốc vào thửa ruộng của dì Mười. Đám lúa quần xuống làm xót lòng bọn chúng tôi.

- Mồ tở tụi bây, lúa nhà tao bị tụi bây phá cả rồi Dì Mười khóc òa ra cùng tiếng la mắng. Thằng Dũng, con trai lớn của dì Mười bất ngờ xông đến đâm vào mặt tôi một cú thật mạnh. Tôi té bật ra sau. Còn chưa kịp phản ứng thì Ngọc đã nhảy tòm xuống con đê, dùng tấm thân của nàng chặn ngang dòng nước đó. Cơn mưa vẫn không ngớt hạt. Nước lụt cuộn cuộn vỗ vào tấm thân của Ngọc. Nhưng không thể hung hăng trào vào ruộng lúa được nữa. Hành động của nàng bất ngờ quá, khiến cho mọi người sửng sờ, kinh ngạc. Không nghĩ suy gì nữa, tôi cũng lao mình vào dòng nước đó.

- Ngọc ! Tôi gào lên, Em điên rồi sao?

- Không còn cách nào hơn .. Giọng nàng yếu ớt. Tôi ôm chầm lấy tấm thân ướt mềm của Ngọc, dùng tấm lưng mình chặn dòng nước thay nàng. Toàn thân Ngọc lạnh cóng. Da mặt nàng trắng bệch, xanh xao, nhưng đôi tay nàng vẫn cố bám chặt vào bờ đất, gồng mình ngăn cơn nước. Lúc này, toán người do Hoàng huy động cũng đã kéo đến. Dưới ánh đuốc và đèn bão rực sáng, mọi người dầm mưa quần quật chống trả lại với cơn bão bất ngờ này. Từng mảng đất to được ném xuống dòng nước chảy xiết. Tiếng hét hò, động viên nhau huyên náo cả trời khuya

- Anh không sao chứ ? Ngọc thều thào với tôi. Hơi thở dồn dập của nàng phà vào mặt, khiến cho tôi tự dưng xúc động, bồi hồi.

- Anh không sao ! Ngọc đại độ quá ! Tôi nói, gắng tỏ vẻ bình tĩnh với nàng. Nước vẫn còn quật vào thân thể hai chúng tôi mạnh bạo.

Những va chạm làm cho tôi cảm nhận Ngọc đang là người đi từ từ.

- Không sao anh..... con đê đắp cũng gần xong .. Ngọc còn chưa kịp

dứt lời thì một đợt nước quật đến. Nó mang theo một gốc củi đập mạnh vào cả hai chúng tôi. Ngọc bật lên một tiếng la khẽ đau đớn. Tôi cũng cảm thấy choáng váng, chỉ kịp nhận ra dường như có bàn tay ai đó vừa bắt lấy bả vai của tôi kéo lên. Mắt tôi nặng trĩu khép lại dần, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng reo hò

- Đắp đê được rồi ! Đám lúa của dì Mười đã được cứu rồi Nắng sớm làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhàng trong lòng lắm. Những cụm hoa vạn thọ trước sân bệnh viện dường như thêm vàng rực dưới cơn nắng của một ngày đẹp trời.

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ dưới tàn cây bàng xanh bóng lá. Lá thư của Mai tôi đặt cạnh bên mà không cần bóc ra đọc. Tôi đã quyết định. Quyết định chọn sống theo sở thích của tôi, chứ không theo sự đặt để của Mai.

Tôi biết Mai sẽ dễ dàng quên đi tôi, vì rằng tình yêu của Mai được hình thành trên những công thức do nàng đặt ra.

Nàng kén chọn tình cảm và sắp xếp hạnh phúc theo nguyên lý của gia đình nàng, cái nguyên lý không phù hợp với bản tính của tôi.

Sống theo những sắp đặt đó, tôi biết, tôi sẽ không cam lòng và nàng cũng sẽ không thành công. Bởi vì rằng, tôi và Mai hoàn toàn không cùng định nghĩa của hạnh phúc. Sự gượng ép chỉ là mằm mống của đổ vỡ mà thôi Tôi chợt nhớ đến lời nói của một người thầy giáo củ:

- Thầy thấy em là một người sống cho xã hội, nhưng Mai lại là típ người phụ nữ nặng về gia đình. Có bao giờ em nghĩ thế không ? Nếu như mai này em lấy vợ, thầy nghĩ, người vợ của em phải có cùng tư tưởng sống như em, hoặc ít ra phải là một người thông cảm cho em

thật nhiều Lời nói của thầy hôm nào bây giờ tôi mới hoàn toàn đồng ý. Thừa quen Mai và thương Mai, tôi còn là một chàng sinh viên đại học. Mai xinh đẹp, tính tình vui vẻ, là "cơ sở" cho biết bao bạn học của tôi. Trong một lúc bỗng bột, tôi đã để con tim mình lẫn át lý trí. Tôi đã si cái sắc đẹp đó của Mai. Đúng thế, con người ai mà không yêu cái đẹp, hưởng chi ở Mai, cái đẹp là sự thu hút đầy ma lực. Khi Mai đã chính thức đồng ý là bạn gái của tôi, nỗi vui mừng dường như có xen lẫn tính tự hào của một thằng con trai trước bao cặp mắt ganh tuông thất bại khác. Chỉ đến khi ra trường, tôi mới bắt đầu nhận ra rằng, giữa tôi và Mai không thể nào tiến tới xa hơn nữa. Đôi lần, tôi đã cố gắng nuông chiều theo sự đòi hỏi của Mai, nhưng tôi luôn thất bại. Dường như, Mai đi cặp với tôi là muốn tự hào, khoe khoang cái đẹp, cái giàu của nàng, bên cạnh cái bằng học đỗ thủ khoa của tôi. Trong những buổi tiệc họp mặt thân hữu của ba nàng, tôi hết như một con rối cho hai cha con nàng sắp đặt. Nàng khoe tôi với mọi người như khoe về một món trang sức trên người của nàng. Ông Hân, thân phụ của nàng kể về tôi như một đặc ý với nguyên lý của ông "Có tiền là có tất cả".....Họ quên đi tôi là một tên đàn ông. Một tên đàn ông có đủ đầy sĩ diện, và tự ái. Tôi không chịu bất kể một ai sắp đặt cho mình. Chính thế, tôi cảm thấy lạc lõng dần với môi trường sinh hoạt của gia đình Mai. Tôi từ chối sự cất nhắc của ông Hân, và chịu nhận làm khoa trưởng kỹ thuật của một công ty khác. Tôi sẵn sàng và vui mừng ưng thuận cho những công trình tại miền quê xa xôi, hoặc núi đồi heo lánh. Gia đình Mai cho tôi là một thằng khờ với mơ lý tưởng lạc hậu, lỗi thời. Họ cam đoan rằng cực

khổ, đói nghèo sẽ làm cho tôi thay đổi tư tưởng. Nhưng họ đã lầm. Chính những dẫn thân ấy mới là niềm vui sống của cá nhân tôi. Không màng sang giàu. Hạnh phúc đối với tôi là được nhìn thấy những nụ cười hân hoan, rạng rỡ trên gương mặt đồng bào, những con người mà tôi đang phục vụ.

- A, thì ra anh trốn ra đây há ! Tiếng cười thân thiện của Hoàng reo lên, làm tôi giật mình xoay lại. Hoàng ôm một bó hoa và một túi trái cây trở đến ngồi cạnh tôi. Gương mặt của Hoàng lộ vẻ hân hoan lắm. Tôi ngạc nhiên nhìn người phụ tá, cũng là người bạn thân của mình hỏi:

- Có chuyện chi trông em vui vẻ vậy?

- Vui chứ anh ! Hoàng vừa phe phẩy cái nón vừa sung sướng báo cho tôi biết:

Ông Tiến bên phòng vật tư bay rồi

- Bay rồi? Là sao? Tôi ngỡ ngàng. Hoàng cười hìhì:

- Thì ông bị đuổi rồi đó. Đám ông Thuyên cũng bị cuốn gói bay theo. Cũng là nhờ dì Mười với bà con cả đó. Họ kéo đến trước công ty làm dữ quá trời. Ông Khải tổng giám đốc phải ký lệnh trục xuất ông Tiến và ông Thuyên ngay. Từ nay, coi như đám chuột hết còn ăn vụn

- Vậy à ! Tôi mỉm cười vui vẻ:

Bà con thiệt là ngon lành hén.

- Mớ trái cây này là của dì Mười nhờ em cầm lên cho anh đó. Thằng Dũng con trai bà cũng gửi lời xin lỗi anh. Nó còn hẹn anh em tụ tập mình một chiều nhậu đó nha

- Dì Mười không giận anh là anh mừng rồi !

- À, còn điều này thú vị lắm ! Hoàng reo lên. Anh biết ai làm trưởng phòng vật tư thay ông Tiến không ? Tôi lắc đầu, Hoàng liền vỗ vào vai tôi thích thú reo lên:

- Ngọc đó ! Ông Khải quyết định cho Ngọc giữ chức vụ đó. Còn thư ký của anh thì sẽ thay bằng một người khác. Nghe Hoàng nói thế, lòng tôi vui vẻ lạ. Tôi mừng cho Ngọc. Cuối cùng thì tài năng và lòng nhiệt thành của nàng cũng đã được chiếu cố đến.

- Anh nè, Hoàng khuyếch vào vai tôi, cười tinh nghịch:

Thư ký mới của anh phen này trẻ đẹp lắm đó nha ! Tiếc là em ván đã đóng thuyền rồi, không thì em không có nhường cho anh đâu Tôi bật cười, nhưng lạ thật, nụ cười của tôi dường như vô vị.

- Ủ, nãy giờ lo ba hoa mà quên thăm hỏi anh ra sao hử Hoàng vừa sửa lại cái túi trái cây, vừa hỏi tôi. Tôi đáp

- Cũng khỏe nhiều rồi ! Ngày mốt ra viện đó :

- Ủ, sẵn mới nói nha ! Hoàng tiếp lời tôi, cái hôm vỡ đê đó, em không ngờ Ngọc lại gan cùng mình vậy. Thân gái mà lại dám nhảy xuống đê ngăn nước. Em thiệt là phục lẫn quay:

- Ủ, anh cũng phục Ngọc lắm.

- Em cũng phục cả anh !

- Phục anh ? Tôi ngạc nhiên. Hoàng gật gù :

- Thì anh làm một chiêu Anh hùng cứu mỹ nhân thiệt là đẹp mắt đó mà. Bây giờ nhìn cái đầu anh mang băng, đúng là dấu tích lịch sử?

- Thằng khỉ ! Phá anh hả À mà Ngọc đã xuất viện chưa?

- Hôm nay nè !

- Hôm nay?

- Ủ, túi trái cây này là cho anh, còn bó hoa này là cho Ngọc đó. Anh con trai, ai mà tặng bông
- Mấy giờ Ngọc xuất viện ?
- Ít cha, còn 5 phút nữa à Tôi và Hoàng hồi hả toan đứng dậy thì từ xa, Ngọc đã bước đến. Hoàng vội đón nàng với đóa hoa hồng rực rỡ:
 - xin lỗi nha ! tại gặp anh Huy, ảnh già chuyện quá, nên trễ đón Ngọc
 - Xì, Hoàng già chuyện thì có ! Ngọc cười, rồi bước đến cạnh tôi hỏi thăm
- Cái trán của anh ra sao rồi?
- Không sao ! Có vồ ra một tí. Trông càng thông minh đó mà Nàng bật cười. Sắc mặt nàng trông đã hồng hào hơn trước. Bờ tóc ngắn ngang vai hôm nay được nàng xỏ tung cho bay theo gió, khiến cho tan biến đi hình ảnh một cô thư ký kỹ thuật rất "con trai" khi xưa. Ở Ngọc hoàn toàn tương phản với Mai. Ngọc bình dị với cả dung nhan và tính tình. Nàng lại năng nổ trong công tác. Sự nhiệt tình của nàng đôi khi làm cả nhóm con trai chúng tôi phải thán phục. Cũng như hành động vừa qua của Ngọc đã khiến cho mọi người sửng sốt, yêu mến.
- Bao giờ anh xuất viện ? Ngọc lột trái cam chia cho tôi và Hoàng rồi hỏi.
- Ngày mốt ! Tôi đáp rồi chìa tay ra:
Chúc mừng Ngọc được lên làm trưởng phòng. Nàng bắt nhẹ bàn tay của tôi rồi cười:
- Cảm ơn ông giám đốc kỹ thuật ! Tôi ngạc nhiên tròn tròn mắt.
Hoàng cười hì hì xen vào:

- Cái tin này em muốn để cho Ngọc nói làm anh ngạc nhiên chơi đó mà
- Khoan đã ! Tôi giơ tay ra hiệu cho Hoàng ngưng lời nói rồi hỏi:
Em nói ông Khải cho anh làm giám đốc kỹ thuật ? Hoàng gật đầu với nụ cười tủm tỉm, rồi cáo từ:
- Em chạy đi lấy xe đón Ngọc nha ! Anh với Ngọc ngồi nói chuyện tí đi há Hoàng bỏ đi rồi, tôi ngồi thừ người ra trước những tin tức quá bất ngờ đó.
- Anh sao vậy? mệt à ? Ngọc hỏi. Giọng nàng êm ái, đôi mắt lộ vẻ quan tâm chân thành.
- Không có sao ! Anh còn khỏe lắm. Mai một xuất viện là sung sức như xưa cho Ngọc xem
- Anh Huy nè !
- Gì đó Ngọc ? Thoáng chần chừ, Ngọc nói khẽ:
- Ráng giữ gìn sức khỏe nha anh ! Ngày xưa em làm thư ký cho anh. Em học được từ anh nhiều điều lắm. Và bản tính của anh cũng làm em mến phục nhiều. Em quý trọng anh như một người anh lớn trong nhà.
- Vậy à ! Không dè, anh có 1 cô em chùi như thế hén. Tôi cười nhẹ pha trò. Nhưng Ngọc vẫn giữ vẻ nghiêm túc. Nàng tiếp:
- Sự quý trọng đó đã làm cho Ngọc không chỉ thích làm việc cùng anh mà còn vui vẻ săn sóc cho anh. Ngọc biết, đôi khi anh không cần những điều đó. Nhưng Ngọc vẫn thầm lặng làm vì Ngọc tự nguyện và luôn tìm thấy hạnh phúc mỗi lúc bên cạnh anh. Tôi im lặng. Một thoáng xúc động dấy lên trong lòng. Tự kiểm lại mình, tôi trách mình

không ít. Thì ra, trong quá khứ, tôi đã hững hờ, vô tình với Ngọc nhiều quá. Tôi muốn nói với nàng đôi điều, nhưng không hiểu sao, cứ mãi nghẹn lời. Hoàng đã trở lại. Ngọc đứng dậy từ giả tôi

- Anh giữ gìn sức khỏe ! Nếu chị Mai có đến thăm thì cho Ngọc gửi lời chào nhé. Nàng xoay bước quay đi. Cơn gió nhẹ ulla đến làm tung mái tóc của nàng, gửi lại trong tôi một làn hương dịu dịu.

Tôi muốn nói với nàng giữa tôi và Mai đã chấm dứt, nhưng tôi lại im lặng. Nói để làm gì chứ. Cho Ngọc hay cho tôi? Loại người sống "bao đồng" như tôi có lẽ không nên có tình yêu. Bởi lẽ, tôi không thể cứng chiu bạn gái của tôi như mọi người khác. Say mê với công việc, có lúc làm cho tôi quên hẳn bản thân mình thì huống hồ chi là những người xung quanh tôi. Làm như thế sẽ bất công với người bạn gái. Im lặng. Phải, tôi nên im lặng. Mặt trời đã lên cao. Cơn nắng xua bóng của tôi trải dài trên nền đất quanh hiu.

- Em càng phấn đấu bao nhiêu, càng thành công bao nhiêu, nhiệt tình và tài năng của em càng đưa em đến vị trí cao bao nhiêu, thì sự cô đơn càng nhiều bấy nhiêu ! Khó ai hiểu được mình em ạ Lời của thầy giáo củ lại vọng về trong tôi. Có lẽ, thầy nói đúng. Cho dù quanh tôi có bao bạn bè yêu mến, nhưng thật sâu trong lòng tôi, vẫn chỉ có mình tôi với tôi mà thôi. Lặng nhìn theo bóng dáng của Ngọc, tôi chợt dấy lên một ước mong thật tha thiết.

- Hạnh phúc của mình là niềm vui của mọi người mà ! Khẽ thở dài, lắc đầu. Tôi xua đuổi đi cái mơ ước chợt đến đó. Tôi đang tự thuyết phục tôi hay đang tự dối gạt tôi? Lý tưởng và tình yêu ! Đường như khó tồn tại song song. Buổi chiều xuống chậm chậm sau dãy đồi núi

xanh rờn trước mặt. Màn sương trắng mỏng lờ mờ xuống, khóa lấp dần dần những thân cây thông quanh công trường. Trên nền đất đỏ thít những vết bánh xe vận tải chằng chịt đan vào nhau khiến cho từ trên cao nhìn xuống, tôi có thể liên tưởng đến một bức tranh theo trường phái siêu thực đang bày ra trước mắt. Bất chợt, tôi trông thấy một chiếc nón vàng quen thuộc thấp thoáng giữa những chiếc xe be to lớn. Tôi khẽ mỉm cười, rồi bước về phía ấy. Khả Tú, người trợ lý kỹ thuật mới của tôi, đang lui cui với bản vẽ trên tay.

- Gần tới giờ cơm rồi sao em còn siêng đột xuất vậy? Tôi tăng hăng ra hiệu cho Khả Tú biết sự xuất hiện của mình rồi bông đùa hỏi.

Tú xoay sang tôi mỉm cười rồi lú lo ngay:

- Anh đến thật đúng lúc đó. Em đang coi lại bản vẽ. Hình như có chút sai sót trong phần A1. Những con số này khi em đem đi đo đạc thì có tí lệch lạc. Góc độ không chuẩn. Theo em thì độ dốc phải bớt đi 2 độ Tôi không chăm chú lắm, mà chỉ nhìn gương mặt của Tú tủm tỉm cười. Cái nón màu vàng của Tú to hơn gương mặt trái xoan, duyên dáng của nàng nhiều, khiến cho tôi có cảm tưởng cô kỹ sư 24 tuổi đời này giống như một cô bé 15, 16 hơn. Tú về làm việc cho tôi cũng đã hơn một năm. Thửa ban đầu, mỗi lúc nhìn Tú, tôi lại nghĩ đến Ngọc. Từ sau khi Ngọc và tôi không còn làm cùng một địa phận, chúng tôi đã ít gặp gỡ nhau. Tôi vẫn bù đầu với công việc. Cả Ngọc cũng thế. Nhưng sau đó 2 năm, tôi nhận được thiệp hồng báo tin vui của Ngọc. Những gì sâu kín trong lòng mà tôi giành cho Ngọc đã không còn dịp để nói. Tôi đã quá tự tin rằng Ngọc hiểu lòng tôi, và chờ tôi. Chính thế, tôi vẫn lao đầu vào với công việc, nhiều hơn là

thời gian giành cho Ngọc. Nhưng tôi đã lầm. Tôi đã sai ! Ngọc vẫn chỉ là một con người bình thường và tôi cũng chẳng là siêu nhân. Ngọc không thể chờ tôi cả đời con gái của nàng. Đó là điều mà tôi nhận thức được .. khi mà tôi đã mất Ngọc. Tôi không trách Ngọc, mà chỉ trách chính mình. Thế là từ đó, tôi đắm ra chán nản tình cảm. Thời gian của tôi đều đổ dồn vào những công trình xây cất dồn dập. Với cương vị của một giám đốc kỹ thuật, tôi lại không thích ngồi ở văn phòng. Cứ hễ, có đề án nào, ở đâu, là tôi có mặt tại đó. Thức khuya, dậy sớm, trần trở, hoặc hân hoan cùng với công nhân là niềm vui của tôi.

Thấm thoát thế mà cũng đã gần 10 năm. Tôi đã bước gần đến cái tuổi 40 của đời người. Năm năm nữa thôi. Năm năm sẽ trôi qua, thoáng chốc như một cơn gió. Đời người! Ngắn ngủi đến hãi sợ.

- Anh Huy nè ! Làm gì mà ngơ người ra vậy? Anh có nghe em nói không ? Khả Tú lay tay tôi lo lắng. Tôi phì cười, kéo nàng lại bên cạnh, âu yếm chùi vết bẩn trên đỉnh gò má của nàng rồi nói:

- Coi em kìa nha, chiều cuối tuần rồi mà vẫn còn áo quần, đầu tóc, lấm lem. Tú dúm đầu vào ngực tôi cười khúc khích:

- Em là cô bé lọ lem của anh mà !

- Ủ, vậy thì bây giờ hoàng tử muốn rước cô bé lọ lem đi nè

- Đi đâu vậy anh ?

- Bí mật ! Tôi nheo mắt nhìn Tú rồi nhìn đồng hồ:

anh cho em 60 phút tắm rửa, sửa soạn.

- Nhưng còn cái bảng vẽ nè..... em.....

- Khi em trở ra đây, anh sẽ có câu trả lời cho em ! Tôi cắt ngang lời

nàng. Tú còn chần chừ:

- Nhưng cái bảng vẽ đó.....

- Em chỉ còn 59 phút ! Tôi giả bộ làm mặt nghiêm. Tú phì cười ngất nhẹ vào tay tôi nói:

- Được rồi ! em xin tuân lệnh anh giám đốc ! Nói xong, nàng chạy biến về phía cabin của mình. Tôi mỉm cười nhìn theo vóc dáng của nàng. Niềm hạnh phúc dấy lên trong lòng tôi thật êm ả. Thật không ngờ, tôi lại yêu Tú và được Tú yêu. Kể ra, phần số của tôi cũng còn may mắn lắm chứ. Mất đi Ngọc, tôi cứ ngỡ đời sẽ không còn cho tôi cơ hội được yêu. Nhưng sự xuất hiện của Tú đã như một ngọn gió mới thổi vào cõi lòng khô khan của tôi.

Tú có những bản tính hết như Ngọc. Nàng nhiệt tình trong công việc, thích "những chuyện làm của con trai", năng động, ưa đời sống xã hội. Nhưng Tú không trầm lặng. Tú khác Ngọc ở điểm đó. Nàng hoạt bát, vui tươi, hầu như luôn đem niềm vui đến cho mọi người xung quanh. Tôi còn nhớ có lần nàng đã nói với tôi rằng "đề án đầu tiên và quan trọng nhất của đời em, là làm sao đôi môi anh lại cười, và gương mặt anh không còn ngầu nữa" Quả thật, tôi đã bị nàng chinh phục. Sự kiên nhẫn của nàng đã làm tôi thay đổi và đã làm sống lại trong tôi dòng cảm xúc vốn đã bị quên lãng khá lâu. Đôi khi, tôi ngạc nhiên lắm. Tú nhỏ hơn tôi gần 10 tuổi, nhưng nàng hiểu con người của tôi khá nhiều.

Không còn gì tuyệt diệu cho bằng, khi cõi lòng mình được một ai đó hiểu thấu. Cảm giác cũng hết như sự sung sướng khi con bệnh của mình được chẩn đoán trúng. Có lần, Tú đã nói với tôi:

- Em không ngại tuổi tác ! Thiên hạ nói sao mặc thiên hạ. Mình tuy sống trong xã hội, nhưng một khi đến bên nhau, thì chừng đó chỉ còn có mỗi anh và em. Anh yêu em và em yêu anh. Tình yêu không có ranh giới nào cả Nàng đã không ngại dư luận mà chấp nhận tôi, thì lẽ nào tôi lại không thể đón nhận nàng. Cơ hội không đến trong đời người nhiều lần. Tôi đã được Tú cho cái cơ hội quý báu đó. Tôi sẽ không vượt mất. Tôi mỉm cười vui vẻ khi thấy Tú trở ra. Bộ đồ jeen và áo sơ mi trắng trông nàng thật trẻ trung. Mỗi lần ra phố với tôi, nàng quả như nàng lọ lem thay hình đổi dạng. Nhìn nàng, khó ai mà tin rằng đó là một cô kỹ sư luôn lăn lốc giữa bụi cát mịt mù của công trường. Nàng thường nói cùng tôi "Đi với anh, em phải điệu tí ti. Cái này là điệu cho anh thui đó ghen. Anh là một giám đốc giỏi, có nhiều xã giao, em đi bên cạnh mà hông điệu tí thì chả khác nào em làm mất đi phong thái của anh. Với lại, em biết, anh thích nhìn em..... xinh hơn mà !" Nàng nghĩ cho tôi đến thế thì còn gì bằng. Cho nên, khi trông thấy Tú trở lại, tôi giang rộng hai tay chờ đón nàng.
- Sớm được 5 phút đó nha! Nàng ủa đến, xà vào lòng tôi cười reo
- Chà, cái áo jeen hôm nọ chúng ta cùng mua đó à ? Tôi ngắm nàng. Tú nheo mắt cười:
- Ừa, hôm nay hai đứa mình bận giống nhau mà ! Tình ác hén ! Tôi cười, ôm choàng lấy bờ vai nàng, hôn vào dòng tóc đen đẹp của nàng mà nói:
- Tất cả là nhờ có em thôi !
- Vậy thì phải bao em một châu no nê nha
- Ừ, dĩ nhiên ! Tôi vừa dìu nàng đi theo con dốc thoải thoải dẫn

xuống phố, vừa nói:

Anh đặc biệt dành cho em một bữa ăn tối cạnh bờ hồ, có ánh sáng của đèn cây và nhạc hòa tấu êm dịu, chịu chứ ?

- Cám ơn anh. Nàng hôn phớt vào má tôi, rồi ngả đầu vào vai tôi cùng sóng bước. Bất chợt nàng ngược lên hỏi:

- Ủ, anh tìm ra chỗ sai trong bảng vẽ chưa?

- Em muốn biết ngay bây giờ sao?

- Dạ, em muốn biết đó. Không thì em không an tâm.

- Làm việc ngay cả lúc đi cạnh người yêu sao?

- Học từ anh thôi đó mà ! Nàng cười lém lỉnh. Tôi bật cười theo rồi siết chặt tấm thân nàng vào lòng thật âu yếm.

- Em thiệt là món quà trời ban cho anh !

- Anh còn hông nói thì em bay về trời lại à ! Tôi cười, cốc nhẹ vào đầu nàng rồi chậm rãi giải thích vì sao có sự sai lệch đó. Nàng chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng xen vào vài câu thảo luận. Câu chuyện cứ kéo dài suốt quãng dốc dẫn xuống thành phố Đà Lạt. Ở dưới chân đồi, ánh sáng điện muôn màu sắc lung linh trong màn đêm hết tựa những vì sao. Và riêng tôi, cạnh bên, đang có một ngôi sao thật đẹp. Ngôi sao mang tên Khả Tú.

(*Viết Cho Tú*)

Hoàng Vi Kha

Quà Giáng Sinh

Gió bắt đầu thổi mạnh, cuốn bụi bay mù mịt và xô dạt những ngọn cây cổ thụ hai bên đường. Trời ùn ùn chuyển mưa. Thành phố đã tối, lại càng thêm tối.

Ngồi co ro trong một chiếc bao bố sần sùi, trùm kín, Nhân thầm lo ngại "Lại một đêm ngủ không yên rồi!" Nó thở dài nhìn ra mặt sông đang gợn sóng liên hồi, mà chờ đợi Rào ! Rào !

Và rồi cơn mưa cũng đã đến và đến thật dữ dội. Nó nhớ lời của Mẹ thường nói: Cái gì cũng vậy, khi gần chấm dứt, thường bùng lên mãnh liệt ! Chẳng hạn như ngọn nến sắp tàn, nó sẽ phục lên rồi mới tắt. Chẳng hạn như mặt trời, trước khi lặn thì đỏ bừng, soi chiếu cả một góc trời... Và có lẽ, đối với cơn mưa cuối mùa này cũng thế..Thông thường thì lễ Giáng sinh, trời lạnh nhiều, chứ đâu có mưa. Nhưng không hiểu sao, đêm nay lại mưa..Mưa cuối mùa, mà lại mưa cuối năm nữa, hèn chi mà to lớn như vậy!

Mưa xối xả tạt vào cái giang sơn nghèo nàn, nhỏ bé của Nhân "Cái cầu thủy ghét này sao cứ nở hành hà mình hoài" vừa lẩm bẩm, Nhân vừa cố gắng căng thêm một manh chiếu rách để che bớt gió

"Mưa to vậy, có là thức đến sáng rồi"

Có tiếng cựa quậy của con Hậu, em Nhân. Nhân quay lại nhìn con bé vừa ló cái đầu tóc rối bù xù ra khỏi tấm chăn dơ bẩn. Nó trợn mắt, sừng sộ với Hậu:

- Sao mày không ngủ đi Khuya lắm rồi mà còn thức à ?

- Mẹ chưa về sao anh Hai? con Hậu vừa dụi mắt, miệng nó mở ra tròn xoe ngáp dài. Rồi không trả lời câu hỏi của Nhân, nó lại làu bàu: Không biết chừng nào Mẹ mới về. Em chờ mẹ lâu quá à !

Nói xong, Hậu lại kéo mền trùm kín. Nghe em hỏi, Nhân càng thêm lo ngại. Nó nhìn cơn mưa đang tuôn đổ ào ạt mà chột thương mẹ vô cùng. Ba nó hiện giờ còn đang đi "học tập cải tạo" Không hiểu ba đã "học" đến đâu rồi, mà sao lâu quá không thấy ba về. Lúc nào nó hay con Hậu hỏi mẹ.

về Ba, mẹ đều không chịu trả lời. Mẹ thường ngoảnh mặt đi chỗ khác. Có lần, nó thấy hai mắt mẹ đỏ hoe. Nó biết mẹ khóc, nhưng không biết tại sao. Còn con Hậu thì ngây thơ hỏi:

- Mẹ Ơi ! sao mắt Mẹ đỏ quá chừng đi !

Lúc đó, Mẹ nó chỉ ôm nó và con Hậu vào lòng thật chặt. Và chính nó, hai mắt cũng tự dưng đỏ hoe..

Nhìn những bong bóng nước đang thi nhau vỡ trên mặt sông sôi động, Nhân lại nghĩ ngợi lung tung. Nhân nhớ cái ngày ba nó hôn nó ra đi, nó chỉ mới độ 5 tuổi, và con Hậu, mẹ còn bế trên tay. Giờ đây, nó đã mười hai tuổi rồi, thế mà vẫn không thấy ba trở về. Nó còn nhớ, trước khi đi, ba nó ôm nó vào lòng mà nói:

- Nhân ở nhà ngoan nghe ! Con phải vâng lời Mẹ và thương bé Hậu

nghe không. Ba đi một tháng rồi ba về. Chỉ vào lổ lịch treo trên tường, ba còn dặn dò: Mỗi ngày con xé một tờ lịch rồi đưa cho Mẹ đếm giùm. Đến khi nào con xé đủ 30 tờ lịch thì ba sẽ về.

Một tháng trôi qua đối với Nhân thật là lâu. Mỗi ngày, Nhân đều bắt ghế trèo lên bàn mà bóc từng tờ lịch, rồi xếp lại thật cẩn thận trong ngăn tủ quần áo của mình. Cho đến một hôm, khi mà lổ lịch đã vỡ đi rất nhiều và trong tủ những tờ lịch con con in bằng loại giấy đen xấu đã đầy vung, thì nó quyết định đem ra nhờ mẹ đếm giùm.

Nhưng lúc ấy, Mẹ chỉ ôm Nhân vào lòng mà khóc nức nở.

Sau đó không lâu, ngôi nhà nhỏ bé của ba mẹ con Nhân bị các chú bộ đội giành lấy. Họ đã đưa mẹ con Nhân cùng hàng ngàn người khác lên một vùng đồi núi khô cằn để sinh sống. Thế là Nhân không còn được đi học mà phải ngày hai buổi ra đồng với mẹ. Còn các chú bộ đội thì chẳng "hiền" như những gì mà Nhân đã được học tại thành phố. Hằng ngày, trong các buổi lao động, bên cạnh những rừng cò và biểu ngữ giăng đầy, là từng toán các chú bộ đội, đứng la hét, ra lệnh cho mọi người làm việc. Người lớn còn sợ các chú, thì huống chi là đám con nít như Nhân.

- Anh Nhân ơi ! em đói bụng quá à! giọng rên rỉ của con Hậu làm cắt ngang dòng hồi tưởng trong Nhân.

- Ăn với uống cái gì mà giờ này còn đòi ăn? Nhân cắn nhả: mày cứ luôn lộn xộn đủ chuyện cả Tuy nói vậy Nhân vẫn lòm còm bò vào trong góc của tấm bạt cao su thấp lè tè mà lục tìm thức ăn. Hậu phụng phịu nhìn theo Nhân. Tấm thân nhỏ bé của nó cuộn tròn trong chăn thích thú, lắc lư chờ đợi Nhân trở ra với một mẩu cơm cháy trên

tay. Vừa trông thấy vậy, con Hậu đã vùng vằng hất văng miếng cơm cháy rơi tòm xuống sông

- Ư! Hậu hồng thêm đâu ! Cứng thí mồ hà! Hậu giẫy nảy lên.

Nhân giật mình trước phản ứng bất ngờ của Hậu.

Nó luyến tiếc nhìn theo miếng cơm cháy đang chìm dần trong sóng nước đen ngòm. Bất thần, Nhân xoay sang tát mạnh vào má con Hậu:

- Đồ hư ! mày không ăn thì thôi, tại sao lại quăng đi? Mày biết mày đã làm gì không hả?

Bị đánh đau, con Hậu khóc ré lên, rồi kêu Mẹ luôn miệng. Phần Nhân thì vẫn chưa nguôi cơn nóng giận. Phần cơm cháy còn có chút xíu để dành cho Mẹ tối về ăn, thương Hậu, cho nó một tí, thế mà nó lại đem quăng đi. Nghĩ đến đó, Nhân lại không kềm lòng được, đánh cho con Hậu thêm một cái, làm con bé té sấp lên đồng mền rách. Đau quá, Hậu khóc oà lên:

- Mẹ Ơi ! anh Nhân đánh con đau quá nè mẹ Ơi ! hu hu

Nhân còn định đánh tới, nhưng nó chợt khựng tay, bối rối khi nhìn lại con Hậu.

Hậu đã tám tuổi rồi nhưng lại ốm tong, ốm teo không thua gì một đứa trẻ vừa lên năm, lên sáu. Trước giờ, Nhân thương em lắm. Hễ lấy được tiền sau khi đổi những mảnh bao ny lon mà suốt cả ngày nó đã tìm được, Nhân đều giành ra một ít để mua kẹo dừa cho em ăn. Mẹ nó thường nói, khi nó còn ở tuổi như con Hậu, nó sung sướng hơn Hậu nhiều. Câu nói này và lời dặn dò trước khi đi của ba, Nhân luôn ghi nhớ trong lòng. Hằng ngày, nó phụ mẹ chăm sóc cho Hậu thật

chu đáo. Mẹ bảo, Nhân đã thành người lớn rồi. Nghe mẹ khen vậy, Nhân vui thích lắm và luôn lấy làm tự hào về cái vai trò "quyền huynh thế phụ" của nó.

Một dạo, khi ba mẹ con còn ở trên vùng kinh tế mới, có một đêm, thằng bộ đội chủ nhiệm xông vào nhà, kiểm chuyện vật lộn với mẹ. Mặc dù bị đập đau ê ẩm cả người, Nhân vẫn cố ghì chặt lấy chú bộ đội chủ nhiệm mà la lên cầu cứu xóm giềng. Đến lúc, nó trông thấy mẹ bị chú ấy xé toạt áo và đè ngửa ra trên tấm vạt tre ọp ẹp, nó đã không còn màng chi đến cơn đau, cuống cuống lao vào cắn một phát thật sâu trên tay gã.

Gã chủ nhiệm đau quá, vội buông mẹ nó ra rồi quật cho nó một cú như trời giáng. Đầu Nhân bị va mạnh vào cạnh bàn. Nó chỉ kịp la lên một tiếng kinh hãi rồi ngất lịm đi. Trên trán nó, dòng máu đỏ tuôn ra xối xả. Thời may, đó cũng là lúc vài người lân cận chạy sang. Cho nên, tên cán bộ chủ nhiệm liền chuồn mất ngay. Vài ngày sau, Mẹ con Nhân cùng vài người bỏ trốn cái vùng kinh tế mới ghê rợn đó mà phiêu bạt lên thành phố, để rồi phải tiếp tục sống trong cảnh màn trời chiếu đất.

Đến nay, vết thương trên đầu Nhân đã trở thành một vết sẹo dài. Nó luôn cảm thấy tự hào về vết sẹo ấy và luôn cho rằng: chính vết sẹo trên đầu của nó là một bằng chứng cho việc "làm đàn ông"

Nghĩ đến đây, lòng Nhân chợt mềm nhũn lại. Nó cất giọng nhỏ nhẹ, cầu hoà với Hậu:

- Anh xin lỗi mà y ghen Hậu !

Hậu vùng vằng. Nhân mỉm cười. Nó đã rành cái tánh của con Hậu

lắm rồi. Tuy là nhỏng nhẻo vậy nhưng rất dễ nguôi nguây. Cho nên, Nhân lại vỗ về:

- Anh xin lỗi mày mà! Ai bảo Hậu vút cơm làm chi! thôi đừng giận anh nữa há, ngày mai anh mua kẹo đậu phộng cho Hậu ăn há! Nghe vậy, con Hậu ngưng khóc, phụng phịu gật đầu.

Nhân bèn ngồi xuống bên cạnh em:

- Hậu phải ngoan thì mai mới ba về ba mới thương Hậu nhiều, biết chưa?

- Sao ba đi đâu mà lâu về quá vậy anh Hai? Con Hậu nghe vậy liền lên tiếng hỏi. Cái giọng vẫn còn sứt sứt và nước mắt, nước mũi vẫn còn tèm nhem. Thấy vậy, Nhân vội lấy chiếc khăn rằn, vò vò trong mưa rồi lau mặt cho em.

Nó tỏ ra thật ân cần, trù mẫn, làm cho con Hậu thích thú, ngồi im. Lau cho em xong, Nhân ngắm nhìn gương mặt ngây thơ của Hậu mà cười nói:

- Ừm.., bây giờ trông Hậu giống y như búp bê đó nghen !

Hậu nhìn Nhân cười toe toét, lộ ra hàm răng sún ngộ nghĩnh. Nhân cố lấy giọng nghiêm nghị.

- Hậu phải ngoan thì ba về mới thương Hậu nhiều. Bây giờ Hậu nghe lời anh ngủ đi nghen.

Nhân kéo chăn đắp cho em rồi nhìn cơn mưa bên ngoài mà lòng lại chột lo âu cho mẹ Hôm nay, mẹ về trễ quá. Trời lại mưa to. Trong lòng Nhân cứ phập phồng, cho nên nó cố bó gối ngồi chờ đợi

- Anh Hai ơi ! tại sao mình không về nhà hờ anh? Con Hậu lại lên tiếng hỏi.

- Ủm.., thì tại tội bộ đội nói mình là "ngụy". Tội nó lấy nhà của mình, không cho mình ở nữa. Nhân trả lời y như lời mẹ nó thường nói.

Hậu lặng im suy nghĩ một lát rồi lại hỏi:

- Ngụy là gì vậy anh Hai? Ngụy với bộ đội ai ác hơn ai hả anh hai?

Nhân bực tức gắt gỏng:

- Tội bộ đội nó ác quá chừng Hậu cũng đã thấy lúc trước tội nó hay đánh mình đó, và còn ăn hiếp mẹ nữa đó. Hậu hông nhớ sao mà còn hỏi. Còn Ngụy là... Nhân vò đầu, nghĩ mãi hông ra nên buộc miệng

cho qua chuyện: thì Ngụy là .. ngụy đó ! nhưng ngụy hiền hơn nhiều

- À hén! Hậu ngây thơ gật gù. Nhân tỏ ra vẻ hiểu biết nói tiếp: Ngụy với bộ đội đánh nhau dữ lắm đó, nhưng bộ đội chơi ăn gian nên ngụy mới thua thôi.

- Tội nó ăn gian ra sao vậy anh Hai?

Nhân cắn môi suy nghĩ. Nó không biết trả lời ra sao, vì hằng ngày đi lẫn lộn ở các hang cùn, ngõ hẹp, Nhân nghe người ta hay nói bọn giải phóng "điểm" lắm, nhưng không ai dám giải thích cho nó biết điểm ra sao. Bí lối, Nhân đành trả lời bừa:

- Thì chơi ăn gian có nghĩa là chơi lụi, chơi không đàng hoàng, điểm thúi, cà chớn, mảnh mung như thằng Sỏi hôm nọ xí gạt mày lấy viên bi trái khế đó.

Hậu à ra một tiếng tỏ vẻ đã tham hiểu, rồi lại thắc mắc:

- Nhưng đánh nhau thì có thể làm huề với nhau mà. Cũng như hôm nọ đó, Hậu đánh nhau với con Mười đó, Hậu ghét nó, hông thèm nhìn mặt nó. Nhưng rồi bây giờ hai đứa lại chơi với nhau rồi đó

- Ấy cha, mày ngu quá đi Hậu à! ngụy với bộ đội khác mày với con

Mười xí xọn đó chứ.

Nhỏ Hậu nghe Nhân kêu con Mười là con Mười xí xọn khoái quá nhăn miệng cười híp cả mắt. Nhưng chợt nhớ ra, nó lại hỏi Nhân:

- Còn ngụy thì sao anh Hai?

- Ngụy hả ờ, ai cũng thích ngụy hết trơn. Điều này thì Nhân biết chắc, vì rằng, lang thang ở mọi nơi, nó đều nghe bà con thăm thì luyến nhớ về cái xã hội bị cho là "ngụy"

- Vậy sao hông ai thích mình hết vậy? Mình cũng là ngụy mà !

Nhân chợt buồn buồn:

- Tại mình nghèo! mà thôi, Hậu hỏi chi nhiều quá, ngủ đi, tối nay còn thức để đón Chúa đó nghen.

- Sao anh Nhân không ngủ đi? Anh chờ mẹ à ?

- Ừ... ! Hậu ngủ trước đi mà

Trả lời xong, nó lại cảm thấy buồn lằng lằng. Bắt chước mẹ, nó thở dài ra thật chậm rãi. Mỗi khi mẹ nó lo buồn, nó đều thấy bà luôn thở dài. Nó nghĩ điều này sẽ giúp cho nỗi buồn qua đi mau chóng. Nhưng sự thực, nó lại chẳng thấy vui hơn một tí nào ca?

- Anh Hai nè!

- gì ha?

- Ngày mai anh đi làm về sớm nghen

- Chi vậy?

- Để chơi với Hậu đó mà

-...

- Nghen anh! con Hậu tha thiết năn nỉ?

- Ừ, ngủ đi

- Anh hứa đó nghen
- Ừ hứa mà! ngủ đi! Nhân khẻ gắt lên.
- Sao anh không ngủ! Mẹ hông cho anh thức khuya đâu!
- ...
- Hay là anh nằm xuống đây nè, rồi đắp mền vào cho đỡ lạnh.
Nhân miễn cưỡng đặt mình xuống cạnh con Hậu. Nó cẩn thận đặt khuôn bánh inh vừa mua lúc chiều lên trên ngực. Đây sẽ là món quà giáng sinh mà nó tặng cho mẹ.
- Đôi mắt Nhân mở thao láo, nhìn lên khoảng đen mù mịt của gầm cầu. Trên đó, mưa đã tạnh dần. Thỉnh thoảng, tiếng động cơ và tiếng xé nước của một chiếc xe vút qua nghe thật buồn bã.
- Anh Nhân nè! Hậu vừa vắn về một lợn tóc vừa hỏi
- Gì nữa!
- Ở đời này có tiên hông anh?
- Hỏi vợ vẫn ngủ đi! Nhân quát khẻ. Con Hậu vẫn thì thào
- Phải chi bây giờ có ông Tiên hiện ra như trong truyện Tấm Cám.
Anh biết em sẽ ước chi hông nè?
- Ước cái chi? Nhân hỏi băng quơ.
- Ước cho ba về liền nè. Ước cho mình có nhà nè. Ước cho mọi người ai cũng thương mình nè. Ước cho anh Hai với Hậu lại đi học tiếp rồi cho con Mười cái con búp bê mà nó thích.
Cho em...
- Mà nè..! nếu ông tiên chỉ cho Hậu một điều ước thì thôi sao? Nhân cắt ngang.
- Ừm..thì ..thì..em ..Con Hậu phân vân một chút rồi đáp đại:

mà chắc ông tiên thương mình cho mình nhiều điều ước mà!

- Thật không?

- Thật chứ ! Mẹ nói ông tiên hiền lắm. Hiền ơ là hiền luôn vậy đó

- Vậy nếu ông chỉ cho ước ba điều như chuyện mẹ kể thì sao? Hậu sẽ ước cái gì?

Chần chừ một lát rồi Hậu lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa. Để lát nữa em hỏi mẹ nha!

Rồi nó lái câu chuyện sang hướng khác.

- Anh Hai nè! giáng sinh thì người ta thường làm gì hả anh Hai!

Nhân phì cười, rồi chợt nhớ đến cái giáng sinh cuối cùng của nó khi còn ba bên cạnh. Năm đó, Hậu còn bé tí nên đâu có biết chi. Sau này, bị đưa đi kinh tế mới, đời sống cơ cực nên ba mẹ con đâu còn những buổi đón Chúa đằm ắm nữa.

Nghe Nhân kể về những buổi lễ giáng sinh, Hậu thích thú lặng im lắng nghe, rồi vỗ tay reo lên:

- Hèn chi! hôm nay anh Hai mua bánh inh để làm quà cho mẹ.

Nhưng rồi, Hậu lại giãy nảy lên:

- Còn quà của em cho Mẹ đâu! anh Hai xấu quá đi!

Nhân thở dài:

- Hôm nay, anh lấy được có hai chục đồng thôi! cho nên mua cái bánh inh này cho Mẹ Hậu đừng lo, Nhân giờ chiếc bánh lên cho em xem rồi tiếp: cái bánh này là quà giáng sinh của hai anh em mình giành cho mẹ mà!

Hậu tủm tỉm cười nghe anh nói thế. Chợt nó ngược mặt nhìn Nhân hỏi như reo lên:

- Anh Hai nè, nếu không có tiền thì có ông già Nô En không? Em nhớ mẹ kể là mỗi lần Nô En, có ông già chui qua ống khói đem quà tặng cho trẻ em. Phải chi mà mình có nhà, có cái ống khói, chắc chắn ông già Nô En sẽ đến há anh Hai há.

Nghe Hậu nói thế, đôi mắt Nhân chột sáng rực lên. Nó vội vã choàng dậy, lò mò bò tới cái túi vải bố đen dài dùng để chứa các bao nylon nó nhặt hằng ngày. Loay hoay một chút, Nhân đã trở ra với một con búp bê nhỏ bằng hai gang tay của nó. Đó là con búp bê bằng nhựa màu hồng, mang hình một cô bé duyên dáng trong chiếc áo đầm đã sờn rách vài chỗ.

Tóc của cô bé búp bê cũng lòa xòa, rụng vài nơi. Nhưng khuôn mặt có đôi mắt tròn xoe, vẫn còn cái nét dễ thương, nhất là ở đôi môi nở ra nụ cười be bé.

Đón lấy con búp bê từ tay Nhân, Hậu sung sướng bật ngồi dậy ôm chầm xuýt xoa:

- Đẹp quá! Đẹp quá à! Anh Nhân lượm ở đâu vậy?

Nhân cười hớn hờ khoe:

- Của ông già Nô En cho mà y đó.

Hậu ngơ ngác nhìn quanh như tìm kiếm ông già Nô En. Chắc là ông già Nô En đã đến khi mà nó đang ngủ say lúc nãy.

Bằng không thì làm sao nó có được con búp bê để bồng trong tay sung sướng như bây giờ. Nhân nhìn em giằng giãi cùng giọng vui thích:

- Khi nãy anh mang bao ny lon lại chỗ chú thím Bảy để đổi tiền.

Trước khi ra về, chú Bảy có cho anh ăn cái bánh ít và đưa anh con

búp bê này nói rằng quà của ông Nô En tặng cho mày đó.

Hậu cười toe toét ôm búp bê vào lòng đu đưa ra chiều như người mẹ ru con. Nó lẩm bẩm:

- Cám ơn ông già Nô En nha Con thích lắm.

Nhân lặng lẽ trở về chỗ nằm của nó. Nó đã dối Hậu.

Câu chuyện không phải như nó kể. Lúc chiều này, nó quả có gặp ông già Nô En. Nhưng đó chỉ là một ông già Nô En bằng hình vẽ của các ông

thợ chụp ảnh dạo mà thôi. Tuy vậy, nó đã đứng nhìn ngắm hình ông già Nô En thật lâu. Nó ao ước phải chi nó và con Hậu có trong cái

hàng người đang đứng đợi để được chụp ảnh cùng ông già Nô En.

Rồi nó nhìn đến những thùng quà đủ cỡ, đủ màu sắc rất hấp dẫn bày ra cạnh đó. Nó thèm có được một món quà lắm. Cái ý nghĩ đó cứ lớn

vỗn trong đầu Nhân cho đến lúc nó đến giao bao nylon cho chú thím Bảy, nó đã không kèm lòng được. Nó đã trông thấy trong một thùng

đựng các đồ nhựa phế thải, một con búp bê nằm trơ trọi. Con búp bê nhìn nó với đôi mắt hiền lành. Con búp bê giơ hai cánh tay ra như muốn nó đón lấy. Con búp bê nằm cạnh các vỏ chai nhựa tội nghiệp.

Con búp bê làm nó nghĩ đến Hậu, em của nó. Đếm lại số tiền mà nó thu được của ngày hôm nay, nó buồn rầu nhận ra sự ít ỏi đó.

Số tiền giành cho những bữa ăn cần thiết hơn là cho con búp bê.

Nhưng, cái ý nghĩ về món quà càng lang rộng và thêu dệt thêm trong đầu nó thành những hình ảnh tưởng tượng nhưng đoan chắc sự

thích thú của Hậu nếu có trong tay con búp bê ấy. Do vậy, nhận tiền xong, khác với mọi hôm, Nhân không ra về ngay mà cứ chần chừ

đứng nán lại. Tiệm thu mua ve chai của chú thím Bảy càng lúc càng

bận rộn hơn. Không còn ai chú ý đến Nhân. Nó bước lại sát cạnh cái thùng ấy. Con búp bê vẫn nhìn nó như lời kêu gọi "hãy mang tôi về nhà ngay đi".

Nhân đảo mắt nhìn quanh. Mọi người vẫn bận rộn. Tim nó đập nhanh. Đầu óc nó căng thẳng, bối rối giữa lời mẹ dạy và ý nghĩ về món quà cho đứa em gái. Nó mím môi. Tay nó chột lạnh, chột run khi những ngón tay dơ bẩn của nó chạm vào con búp bê. Nó cầm lên. Dường như là nín thở. Con búp bê nhoẻn miệng cười cùng nó. Người chung quanh chẳng ai nhìn thấy nó. Nhưng chột gương mặt đôn hậu của mẹ nó hiện ra trong tâm trí. Gương mặt đó hiện ra to lớn hơn. Nét mắt dịu dàng, đầy tình thương nhìn nó bao phủ lấy nó. Mẹ đang nhìn nó đó. Nhân sợ hãi đặt nhanh con búp bê trở về chỗ cũ, lúng túng đỏ mặt hệt như đã bị bắt gặp.

Hậu lại kêu lên:

- Thôi em buồn ngủ nữa rồi! anh nhớ kêu em dậy khi Mẹ về để đón Chúa nha anh.

- Ừ, được rồi, ngủ đi!

Hậu ngoan ngoãn chui trở vào tấm chăn rách với con búp bê ôm chặt trong lòng. Chẳng mấy chốc, tiếng ngáy nho nhỏ của Hậu đã reo lên đều đặn.

Nhân cũng nằm xuống cạnh bên em. Nó kéo chăn trùm lên người cho đỡ lạnh rồi trở mình xoay mặt nhìn ra những giọt mưa lất phất bên ngoài, qua một lỗ rách trên chiếc chiếu.

Ở tuổi như Nhân, như Hậu, cuộc đời đã sớm phủ lên chúng bằng những đau thương ê chề. Sự thật thì Nhân và Hậu sẽ chẳng còn bao

giờ gập lại ba của chúng nữa. Cái chết trong tù của ba, mẹ Nhân còn giữ kín. Đó là cơn đau thâm lặng qua từng giọt nước mắt lã chã mỗi khi nghe Nhân hay Hậu hỏi đến người ba tội tình kia. Đời lại đặt Nhân vào bối cảnh của những bất công, những oan uổng mà lý ra ở tuổi của Nhân là một điều quá sớm. Nhưng Nhân không học sự thù hằn.

Mẹ nó vẫn dạy cho nó cách sống của một con người phải nên sống. "Nghèo cho sạch, rách cho thơm", hoặc câu ca dao mà nó rất thích "Trong đầm gì đẹp bằng sen. Lá xanh bông trắng lại chen nhụy vàng. Nhụy vàng, bông trắng lá xanh. Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn." Lời căn dặn sau cùng của ba khiến cho Nhân sớm sống như một người "đàn ông", lời ru ngọt ngào của Mẹ dạy cho Nhân cái gốc con người không phải ở giàu hay nghèo, mà là ở con tim khối óc biết cư xử hợp tình, hợp lý. Chính thế, Nhân đã đặt con búp bê trở lại trong cái thùng đồ nhựa phế thải. Tuy buồn vì không có quà cho em, nhưng lòng nhân an ổn. Trái tim nó khỏe nhịp an lành. Khi Nhân toan ra về, chợt thím Bảy nắm lấy tay Nhân kéo lại:

- Con thích con búp bê đó à?

Nhân lúng túng, cúi gầm đầu xấu hổ không thể trả lời. Thím Bảy cất giọng dịu dàng hơn.

- Con đem con búp bê đó về đi! Thím cho con đó.

Nhân càng thêm bối rối. Nó chớp rướm rướm nước mắt, rồi thuật lại tâm trạng của nó lúc nhìn ông già Nô En. Nghe xong, thím Bảy mỉm cười cầm con búp bê đặt vào tay nó dặn dò:

- Con đem về cho bé Hậu và nói với nó đây là quà Nô En của ông già

Nô En cho nó. Rồi thím Bảy còn đưa cho Nhân một cái bánh ít. Lòng Nhân sung sướng như bay bổng tận mây xanh. Điều đó khiến cho nó quyết định chọn một món quà cho mẹ, và nó đã chọn một cái bánh inh. Khi ấy, Nhân chợt tin tưởng mãnh liệt vào lời mẹ nó thường răn dạy "Ở hiền gặp lành".

Cuộc đời cho dù có bạc bẽo, có đắng cay, nhưng có lúc, trong cơn đau chùng như là chất ngất, lại hiện ra một ít tình người, biểu đạt cho thứ hạnh phúc thành hình từ quặn xiết thịt da, vắt ra nước mắt tươi cho một nụ cười mãn nguyện. Dù chỉ là phút giây ngắn ngủi, dù chỉ là một hạnh phúc bé nhỏ, nhưng chân trị đó, chỉ có những kẻ như Nhân mới hoàn toàn sung sướng cảm nhận được mà thôi.

Nhân lại buông một tiếng thở dài. Hơi thở không còn cưu mang nỗi nặng nhọc của một tâm hồn trẻ con sớm biết buồn, mà còn như trút ra chút hài lòng đơn sơ cho một cuộc sống bần cùng vì nghiệt oan của thời đại, chợt tìm ra tí an ủi của tình thương từ những người bần cùng như nó. Bên cạnh Nhân, Hậu đã ngáy đều. Riêng Nhân, nó cũng dần dần chìm vào trong giấc ngủ. Trên tay nó, chiếc bánh inh nhân đậu xanh toa? ra mùi thơm nhè nhẹ lang khắp.

Mưa đã tạnh. Ánh sáng của ngọn đèn đường mập mờ trên mặt sông vàng vọt, chập chờn, nhấp nhô lên xuống đều đặn. Xa xa, vắng vắng tiếng chuông giáo đường chậm rãi ngân lên.

Hết

Tôi nhớ đã nghe đâu đó rằng:

Chúa đã chọn một dân tộc ở phương Đông làm con của Ngài. Dân

tộc đó đã chịu nhiều khổ đau và còn phải chịu nhiều khổ đau hơn nữa, và khi đã đến tột cùng của khổ đau, dân tộc đó sẽ bùng lên thật mãnh liệt, dân tộc đó chính là Việt nam.

Bạn,

Hoàng Vi Kha

Quân Sư Biết Khóc Rồi

Tôi tung tăng chạy nhanh đến bên Khôi, reo lên:

- Sao đây, hôm nay có chuyện chi mà mời nhỏ này đi ăn mì đó hì Khôi cười, làm ra vẻ bí mật:

- Thì cứ theo anh, lát nữa sẽ biết Tôi lờm lờm nhìn Khôi:

- Xí, làm quân sư quạt mo cho anh lố thí mồ đi !

- Sao lố chứ ?

- Này nhé, Tôi vừa trèo lên phía sau xe Honda của Khôi, vừa liếc thoảng kể tội anh:

trước tiên, quân sư này vẫn kể cho anh biết là bao chuyện rồi, mà anh chả có thưởng công chi ráo. Đúng là keooooo còn hơn kẹo kéo. Tôi kéo dài giọng. Khôi bật cười, anh vừa cho xe chạy ra phố vừa chống chế:

- Đâu có ! anh đâu có keo đâu. Chẳng qua tại số con rệp đó mà. Sinh

viên nghèo mà xui quá, rước ngay em làm cố vấn quân sự kiểu này thì làm sao anh trả nợ cho nổi. Học bổng và lương của anh chỉ có vài trăm, mà em đòi vài ngàn thì chắc phải mang anh đi bán mới đủ đó. Tôi cười phá lên:

- Xí, ai mà thèm bỏ tiền ra mua anh chứ. Mà cho dù có người mua sức mí mà anh trả nợ cho nổi.

- Trời, coi thường anh vậy à ?

- Ừ đó ! Tôi cười khúc khích. Khôi im lặng, tôi ghẹo anh tiếp:

- Bộ hồi hận rồi sao? chùi ui, người ta tính vậy là rẻ lắm rồi đó nha. Gì chứ cố vấn tình cảm đâu phải dễ dàng đâu nè ? Còn đang định lên giá với anh đó.

- Í chớ ! vậy thì em giết anh đi còn sướng hơn đó !

- Ừ, cho anh chít queo luôn. Tôi nhéo anh một cái. Khôi xuýt xoa:

- Anh đang chạy xe đó nha ! nhéo đau quá anh cho em bay lên lề đường rồi lỏ mũi ăn trầu, cái đầu sức thuốc thì đừng có la anh à

- Anh dám ? Tôi trợn mắt hỏi. Khôi cười:

- Ui chà, con gái chi mà dữ quá !

- Xí, dữ dằn đó mà còn chưa trị được anh mà. Rồi tôi lại giả giọng hậm hực kể tiếp nợ của anh. Anh còn thiếu em đủ thứ hết. Đừng có nói hôm nay dắt em đi ăn là trừ sạch nợ đó. Còn khuya lơ khuya lắc đó anh à, cuốn sổ nợ của anh còn dày cui như cuốn tự điển í

- Ừm....không được, hôm nào em phải cho anh kiểm tra lại cuốn sổ nợ đó mới được. Anh nghi ngờ em ăn gian. Tôi nhéo anh thêm một cái:

- Ai mà thèm ăn gian với anh. Rồi tỏ vẻ phụng phịu, hờn trách:

Anh thí ghét ! hông tin nhỏ em gái này tí nào cả. Khôi lắc đầu:

- Cũng may, chỉ mới là em gái tinh thần thôi đó ! nếu mà là em nuôi thì chắc....

- Chắc sao chứ ? Tôi xen ngang. Khôi cười hì hì:

- Chắc chết chắc chứ sao trắng chi nữa?

- Ủ, nhớ nói vậy đi nghen. Chừng người ta không thèm nữa, thì đừng có mà theo năn nỉ?

- Giận anh rồi à ?

- Thí ghét ! anh thí ghét ! Khôi bật cười. Tiếng cười của anh tan nhanh theo cơn gió đêm lồng lộng mát. Chiếc xe dừng lại trước tiệm mì quen thuộc. Quán không đông khách lắm. Tôi và Khôi chọn được một chiếc bàn khuất riêng sau một chậu kiểng. Trong lúc chờ nhà hàng mang thức ăn ra, Khôi hỏi thăm tôi:

- Hổng rày em học hành ra sao rồi? Năm đầu vào đại học chắc hẳn phải cố gắng nhiều. Tôi khoe với anh thành tích học của mình. Anh cười thật tươi, tỏ vẻ hài lòng

- Vậy thì anh vui lắm.

- Em gái của anh xịn mờ ! Hai tô mì vịt tiềm nghi ngút khói đã được mang lên. Tôi căng mũi ra hít lấy rồi lim dim mắt chốc ghẹo Khôi:

- Mì thơm ơ là thơm, lâu rồi, quân sư không được ai dắt đi ăn mì. Hôm nay, quân sư phải phình bụng ra ăn cho cháy túi người ta luôn. Khôi so đùa cho tôi xong liền nói:

- Thím quân sư ăn đi, ăn xong tại hạ lại có chuyện để nói cùng thím quân sư đó

- Ủ, không thực sao vực được đạo ! Để ta ăn no nê rồi sẽ có nhiều kế

sách hay cho nhà người. Chúng tôi cùng cười và bắt đầu ăn. Câu chuyện trong lúc ăn, vẫn xoay quanh cuốn sổ nợ của anh. Không hiểu sao, tôi rất thích chọc Khôi. Quen thân với anh khoảng hai năm nay, anh mang đến cho tôi một bầu không khí mới mẻ trong cuộc sống. Khôi hiền lành, nhưng khá dí dỏm và vui tính. Anh hiện đang học đại học kinh tế và học rất giỏi. Anh sôi nổi, hăng hái trong mọi sinh hoạt. Lúc nào cũng pha trò, đem lại tiếng cười rộn rã trong những buổi họp mặt bạn bè. Tôi cũng rất thích nhóm bạn của anh. Đó là "ba chàng ngự lâm pháo xì" gồm có các anh Trung, Quân, và Khôi. Ba ông mà họp nhau lại thì phá khiếp. Nhưng cứ mỗi khi bàn đến chuyện thời sự, xã hội, thì mấy ông nghiêm chỉnh lắm. Tôi biết nhóm ba người của các anh vì anh Trung là anh ruột của nhỏ Thanh, nhỏ bạn thân nhất của tôi. Nhỏ Thanh thấy tôi "hoàn cảnh cô cút, con một, con đơn, con chiếc" cho nên bắt ba ông tướng ấy nhận tôi làm em gái. (gớm, nghe nhỏ quảng cáo mà tôi còn phát mũi lòng) Anh Trung thì lắc đầu ngay, bảo rằng chỉ với hai chị em nhỏ Thanh thôi là anh đã quá đủ dủ rồi. Anh Quân thì giả bộ nghiêm nghị "tui kị nhất là con gái ". Chỉ còn có mình Khôi là cười hì hì " ừ, nhà mình tứ quý, chả có đứa em gái nào, ok, vậy thì nhật bé Hà về chơi chung cho vui, cho bốn thẳng tha hồ ăn hiếp " Nhỏ Thanh bình tôi lắm, sức mí mà cho anh ăn hiếp được tôi.

Thật ra thì cũng không cần Thanh phải ra tay, một mình tôi cũng đủ để quay anh như dế. Tôi mỉm cười lên nhìn anh trong lúc anh đang ăn. Gương mặt xí òm vậy mà cũng có khối cô mê ! xì, hông hiểu mấy cô đó nghĩ sao chứ, tôi thấy anh đâu có nét chi gọi là hấp dẫn đâu.

Có lẽ, họ thích anh vì anh học giỏi, vui vẻ, và khờ ơ là khờ. Tôi phì cười khi nghĩ đến đó. Ừ, cái chi anh cũng giỏi cả, nhưng sao cái vụ tình cảm thì khờ bạo tàn luôn. Dường như anh không dấu tôi chuyện nào cả. Mọi điều, anh luôn chạy đến hỏi tôi, phải làm sao, phải trả lời thế nào. Đôi lúc, anh làm cho tôi khó tin là anh lại "chậm tiêu" trong vấn đề tình cảm. Vì vài lần nhập bọn đi chơi chung với các anh, tôi nhìn ra ngay, cô nào đang để ý đến anh, cô nào đang thương thầm nhớ trộm đến anh, còn anh thì chả có biết trời trăng mây nước chi hết. Khi tôi hỏi đến nếu như anh không ngơ cái mặt xí ỉnh đó ra thì cũng há cái miệng tròn vo kêu trời, kêu đất. Thế là từ đó, anh nhờ tôi làm quân sư cho anh, giúp cho anh trong việc muốn chạy làng mấy cô kia.

Tôi rất lấy làm thích thú với vai trò là một vị "quân sư" của anh. Hầu như mỗi khi nói đến những chuyện đó, gương mặt của anh trông khờ khạo vô cùng. Có đôi lần, tôi cố tình trêu phá anh, nhưng anh vẫn ngây ngô cứ ngỡ đó là thật. Để rồi, đến lúc tôi chịu không nổi, phải bật cười xòa ra thì anh mới la làng, la xóm lên.

- Í cha, dám cười trên sự đau khổ của anh hén? Tôi càng thích chí, chọc thêm:

- Ừ, ai biểu anh khờ đến độ làm cho em nín cười không được? Mỗi lần nghe tôi nói thế, anh đều lắc đầu chịu thua:

- Quân sư lúc nào cũng chỉ biết cười không à. Hình như quân sư không biết khóc thì phải. Mai mốt, quân sư mà biết khóc rồi, thì bằng mọi giá, anh phải đến xem cho bằng được

- Xem chi vậy?

- Thì để cười lại quân sư ! báo thù quân sư chứ chi !
 - Xí, còn khuya, quân sư mí thèm khóc. Giữa tôi và anh đôi lúc nghịch ngợm, trêu ghẹo nhau thật hồn nhiên như vậy đó.
 - Nè, không công bằng nha ! Khôi kêu lên cắt ngang dòng suy tưởng của tôi
 - Gì hở Khôi giả đồ nghiêm nghị:
 - Vừa ăn, vừa nghĩ xấu về anh, cho nên đặc chí cười tùm tùm hoài. Thiệt là không công bằng tí nào cả. Mau mau khai ra, đang nghĩ xấu gì về anh đó ? Tôi chống đũa, nghiêng đầu giả bộ như đang ngẫm nghĩa anh rồi cười:
 - Em vẫn không tin là xí như anh mà lại có nhiều cô yêu thích
 - Ai biết đâu nè ! Khôi ngây thơ đến tức cười, em hỏi anh, rồi anh hỏi ai?
 - Ừ, mà tại sao anh không chọn đại một chị nào đó cho xong đi?
 - Chọn đại sao được mà chọn chứ ? Khôi kêu lên. Rồi anh chợt trở nên nghiêm giọng:
- Anh nói rồi, anh không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm vào lúc này mà
- Ừm..có thiệt không đó ? Tôi cười dọ xét. Anh không trả lời mà lại đề nghị.
 - Mình sang quán nước bên cạnh, anh có chuyện muốn nói cùng em.
 - Í, cho em ăn bánh Planc luôn nha !
 - Ừ, hôm nay vét túi đãi em một bữa linh đình mà
 - Hihi....ông anh nuôi muôn năm ! Tôi vỗ tay thích thú reo lên. Khôi chỉ cười nhẹ, rồi nắm tay kéo tôi sang quán nước bên cạnh. Cái nắm

tay không chặt, cũng không hơi hợt, nhưng lại là cái nắm tay đầu tiên của anh. Không hiểu sao, lòng tôi chợt dấy lên tí xao động. Ngồi vào chỗ, Khôi ngáp ngừng đưa ra cho tôi một gói nhỏ rồi nói:

- Tặng em đó ! mở ra xem coi có thích không ?

- Ui chà chà, hôm nay anh trúng số hay trúng gió vậy? Hết bao em ăn hàng giờ còn có quà cho em nữa? Tôi vừa sung sướng líu lo cái miệng, vừa nhanh nhẹn mở bung giấy gói.

Và tôi đã thích thú reo lên khi vừa trông thấy món quà:

- Trời ơi, cái vòng mà hôm nọ em thích đó à ?!Khôi gật gù, rồi giọng nói chợt trở nên dịu dàng:

- Em đeo vào thử xem có thích không ? Hay là đưa tay đây, để anh đeo vào cho nhéKhông hiểu sao, tôi lại đâm ra bối rối. Ánh mắt của Khôi đối với tôi, vào lúc này chợt thay đổi nhiều quá. Mỉm cười, cố trấn an mình, tôi lắc đầu từ chối:

- Em thích lắm, nhưng món quà này đắt tiền quá, em không dám nhận.Khôi tha thiết nài nỉ. Tôi vẫn thoái thác. Khôi cười:

- Quân sư nhận đi, và hãy xem đó là trả nợ cho quân sư vậy mà.Tôi gạt ngang:

- Anh khôn quá à. Nợ anh nhiều thì mở. Trả cả đời cũng còn chưa hết thì hưởng chi chiếc vòng này

- Anh không biết có thể trả nợ cho quân sư suốt cả đời được không....Khôi xen ngang lời tôi nói bằng một nụ cười đượm tí buồn.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh hôm nay ra sao vậy?

- Không có chi !

- Tại sao khi không lại tặng món quà này cho em ?
- Em nhận đi, rồi anh sẽ nói. Tôi lắc đầu:
- Không, anh không nói trước, em không dám nhận. Khôi mỉm cười. Gương mặt của anh không còn nét vui vẻ như lúc ban đầu:
- Em nhận đi, và hãy xem đó là món quà tạm biệt của anh ! Tôi tròn xoe, há hốc miệng. Khôi lại cười rồi chậm rãi nói:
- Anh đã quyết định rồi và anh đã đăng lính. Ngày mốt sẽ là ngày anh lên đường ra Đà Lạt học khóa sĩ quan Dù.
- Nhưng anh .. còn học bổng .. còn.... Tôi ú ớ, kinh ngạc trước cái tin quá bất ngờ đó. Khôi nhìn thẳng vào mắt tôi nói tiếp:
- Đã nhiều lần, anh đã nói với em, anh không muốn vướng bận vào chuyện tình cảm. Anh có cái lý do để quyết định như thế, vì rằng, anh nghĩ nhiều về cuộc sống này, về đất nước này, và đồng bào của mình, anh tự nhận thấy anh phải có trách nhiệm với họ.
- Cho nên anh.... ?? Khôi gật gù:
- Phải, cho nên anh quyết định anh sẽ đi theo tiếng gọi của lý tưởng, và của bổn phận của một công dân trong lúc nước nhà đang điều linh vì chinh chiến.
- Anh từ bỏ tất cả? Khôi chua chát:
- Có gì đâu mà tất cả. Một khi quê hương mình còn đang lửa khói, điêu tàn, thì làm sao có được tất cả ở em.
- Anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Tôi ngại ngần, muốn ngỏ lời khuyên, nhưng Khôi đã quả quyết gật đầu. Tôi buông ra một tiếng thở dài. Cũng chẳng rõ vì sao, lòng tôi chợt trĩu nặng xuống. Tôi ngược lên, bắt gặp cái nhìn từ anh. Gương mặt xí ỉnh kia, giờ sao lại đĩnh đạc,

lôi cuốn kì lạ.

- Anh nữ lòng nào bỏ lại mí cô bạn sao? Khôi chậm rãi lắc đầu:
- Anh đâu có đặt tình cảm của mình vào cô nào đâu !
- Thiệt không đó ?
- Thiệt đó ! Tôi hơi buồn, buộc miệng hỏi bằng quơ:
- Tại sao vậy? Khôi dán mắt vào ly cà phê, chân thành giải thích:
- Không phải là anh vô tình. Nhưng anh chỉ sợ rằng một người con gái nào đã theo anh thì sẽ khổ. Cuộc sống của anh, như em thấy đó, thích lẩn xả vào những chuyện xã hội. Có khi, làm việc quên cả chính mình, thì làm sao anh có thể chăm sóc được người anh thương cho trọn vẹn.
- Anh đâu phải là họ thì làm sao anh nghĩ là họ khổ. Tôi nói bằng quơ. Như rằng nói cho chính mình nghe, hơn là cho anh nghe. Do đó, Khôi vẫn theo đuổi diễn giải của anh:
- Non nước bây giờ còn chinh chiến liên miên. Anh phải góp một tay để mau chóng chấm dứt cuộc chiến này. Bao giờ quê hương thanh bình, anh sẽ lại trở về trường, và chừng đó anh mới dám nghĩ đến chuyện bạn gái. Tôi cười nhẹ:
- Em nghĩ, chừng đó, anh lại bù đầu vào chuyện khác thì đúng hơn. Khôi cười xòa ra.
- Em gái quả thật là hiểu tính ông anh này.

Tôi cúi đầu, nhấp một ngụm nước chanh. Cỗ nuốt trôi một nỗi buồn bực tự dưng kéo đến. Trên đường đưa tôi trở về nhà, hai đứa lặng im không nói một câu nào cả. Trời Sài Gòn về đêm, thưa thớt dòng xe cộ qua lại. Thỉnh thoảng, những chiếc Jeep chở đầy lính rú còi chạy

ào qua, và xa xa, vang vọng về từ ngoại ô thành phố, vài tiếng đại bác lẻ loi, buồn tẻ. Dừng lại trước cánh cổng nhà tôi, Khôi hít một hơi thở vào thật sâu rồi từ từ buông ra thành tiếng thở thật dài. Anh chợt nhếch môi cười:

- Từ nay, em không có thể chuyên tâm vào chuyện học hành, không còn bị anh quấy rầy về những câu hỏi vớ vẩn nữa.

Tôi cười theo anh. Nụ cười lạc lõng, vô vị biết dường nào. Trời, chỉ còn ngày mai thôi, tôi sẽ không còn gặp anh thường nữa, và sẽ không còn có những dịp chọc phá anh, nhong nhéo cùng anh. Anh thấy ghét quá. Tự dưng làm cho con bé vốn luôn chỉ biết nghịch ngợm như tôi, bỗng biết buồn rồi. Nghĩ đến chuyện tự dưng anh tan biến đi, tôi thực sự không chịu đựng nổi. Tôi đã quen rồi với những tối ngồi bên cạnh anh, nghe anh kể lể về "cái khờ khạo" của anh với mấy cô bạn học. Tôi đã quen rồi với nụ cười thích thú của anh, mỗi khi anh khoe với tôi, cái kế tôi bày ra đã được anh áp dụng thành công. Chiều cuối tuần nào cũng thế, tôi đã luôn háo hức chờ đợi tiếng xe gắn máy quen thuộc của anh đổ xích bên cửa để đèo tôi tháp tùng cùng đám bạn của anh chạy sang Thanh Đa uống cà phê, hoặc đi xem chiếu bóng. Giờ đây, tự dưng anh đi khỏi, tự dưng anh không còn đến, tôi không biết sẽ làm gì với những khoảng thời gian thiếu mất anh. Trời ơi, tôi lại ghét anh nữa rồi. Con người gì đâu không chỉ khờ khạo mà còn lạnh băng.

- Nè, anh không biết cách ăn nói, anh nghĩ sao, anh nói vậy, em đừng giận nha ! Khôi lại lên tiếng. Tôi im lặng. Khôi cười:

- Nợ của anh thì em cứ ghi vào sổ, bao giờ anh xong trách nhiệm với

nước nhà, thì nhất định anh sẽ trả đũa?

- Xì, Tôi bủn môi, trách móc vu vơ:

Chừng đó, còn khuya anh mới nhớ tới em. Anh lúc đó chỉ biết lo cho mí cô bạn của anh mà thôi.

- Đâu có đâu ! Khôi ngây thơ dính chính:

em là em gái của anh mà, làm sao anh ăn gian em chứ. Tin anh đi, nhất định anh sẽ trả nợ lẫn cả tiền lời cho em.

- Mấy cô có mà cho anh trả ! tôi lườm anh, ghét lạ ! Khôi phì cười khổ sở:

- Anh không bận tâm đến chuyện tình cảm, thì làm gì em lại sợ anh bị mấy cô làm anh bận tâm chứ ?? Tôi biết, và tôi tin anh không che dấu tôi trong vấn đề tình cảm. Từ lâu, tôi vẫn thầm thán phục anh là một người có ý chí, và lý tưởng sống rất cao đẹp. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng, anh lại đi đến cái quyết định như ngày hôm nay.

- Thôi chắc anh phải về, mai còn thu xếp hành lý.

- Dạ anh về đi ! Tôi đáp nhỏ nhẹ và chợt ngạc nhiên trước sự thay đổi đó. Khôi nhìn tôi, ánh mắt chân thành:

- Từ nay, em phải biết tự chăm sóc lấy chính bản thân của em. Anh nuôi đi rồi, nhưng anh nuôi sẽ gửi thư thăm chừng em thường xuyên.

- Em biết ! anh đừng lo cho em, cứ an lòng làm tròn hoài bão của anh. Khôi chần chừ. Dường như anh còn định nói gì đó với tôi, nhưng rồi lại thôi. Trong tôi, tôi rất muốn anh hãy tiếp tục nói, nhưng lạ thật, lòng tôi uất nghẹn, không nói gì thêm hơn được.

- Vậy thôi, anh về nha Hà !

- Anh nhớ viết thư cho em, và nhất là nhớ gìn giữ sức khỏe và bảo

trọng. Tôi thốt ra những lời đó cùng lúc với giọt nước mắt lăn nhanh ra ngoài. Vì trời tối cho nên Khôi không nhận ra điều đó. Anh xòe tay ra bắt tôi cùng ngoéo tay hứa:

- Em hứa với anh là phải giữ gìn sức khỏe, và học cho thật giỏi nhé. Anh mong là lúc nào em cũng hồn nhiên, vui tươi.

Tôi gật đầu. Khoa mỉm cười. Nụ cười triu mến, dễ thương vô cùng:

- Vậy anh an tâm. Nhất định anh sẽ trở về nhờ quân sư cố vấn để anh lấy được một bà vợ thiệt là như ý. Tôi ráng cười cho anh an lòng. Khôi quay đi. Tôi đứng lặng yên nghe trong tôi, nỗi xúc động đang từng lúc bùng lên dào dạt. Tôi mong anh đừng quay lại, bằng không, anh sẽ thấy tôi đang khóc, bằng không tôi sẽ không kềm lòng nỗi để sẽ chạy đến, ngã vào vòng tay của anh. Bóng đèn đường chợt tắt. Màn đêm phủ xuống. Bóng Khôi xa dần trên con lộ vắng vẻ, và tôi vẫn còn đứng lặng yên ra đó. Đôi tay, nắm chặt món quà mà anh vừa tặng. Và nước mắt vẫn cứ rơi, cứ rơi. Quân sư biết khóc rồi, anh ơi !

Hoàng Vi Kha

Tản Mạn Tháng Sáu

Tôi ngồi lặng im hàng giờ bên cạnh khung cửa sổ. Bên ngoài bầu trời

ùn ùn kéo mây, xám ngắt, và những phiến lá trở mình, nhốn nháo trong từng cơn gió mạnh.

Phím đàn lặng lẽ với lớp bụi bám đầy. Nó đã lặng im kể từ lúc người con gái ấy rời bỏ tôi. Nó đã cùng tôi, lặng im vì sợ phải khuấy động lại những đau thương mà thật khó khăn mới có thể cất yên trong đáy lòng.

Trang nhật ký mở rộng, rỗng tuếch nhưng tâm trí thì lại đầy ắp những xung đột ý niệm. Ngòi bút đã bị đê bẹp. Dòng mực ứa ra trên nó khô quạnh lại. Giống như máu ! Vững máu đặc quệch, đổ loang loáng trên nền gạch, vấy đầy cả tâm hồn tôi.

Gió lại nổi lên. Lạnh. Thân thể run. Đôi môi xám ngắt. Điều thuốc tập tành nhen nhóm để mong đốt đi cơn buồn, tắt lịm trên tay.

Gió vẫn cuồng nghiệt ! Không chỉ thân thể đang run rẩy, mà cả đám lá ngoài kia cũng thế. Một chiếc lá yếu đuối đang vẫy vùng. Nó không muốn xa cành. Nhưng gió vẫn hung hãn thét gào. Nó cong mình. Nó van lơn. Nó rên rỉ. Gió vẫn mặc, vẫn phủ phàng bóp chặt lấy nó, vẫn điên cuồng vui thích tra tấn nó, cố cướp nó khỏi thân cây. và cuống lá đứt

dòng nhựa ứa ra, hết như máu
nó chỉ kịp la lên thảng thốt, đau đớn
và rồi bay đi

theo gió, mà không, bị gió cuốn xoáy, mang đi thật xa, tung lên, quần xuống, kéo lê trên hè phố, xây xước màu xanh, hay thịt da, tội tình, rướm máu !

Mưa !

rầm rập đổ xuống. Thoáng đó, cả con phố đã ngập nước, trắng toát. Màu trắng lạnh quá ! rờn rợn tựa màu tang. Chiếc khăn tang buông xuống trên nắp quan tài. Chấm hết ! Nhưng không, đó là mở đầu của chuỗi đau thương.

" Lòng người như lá úa, trong cơn mưa chiều, nhiều cơn gió cuốn, xoáy xoay trong hồn và cơn đau này vẫn còn đây
chiều về không buông nắng, cho mây âm thầm, một mình trong
chiều vắng, nhớ đôi môi mềm, ngày nào ân cần trao thân... "

Tôi mệt mỏi

Thời gian cũng mệt mỏi, rả rời nhỏ từng giọt tíc tắc
Dòng nhạc cũ vọng về từ tiềm thức, và từ cõi chết xa xôi.
và chiếc lá, phơi xác nơi xa, đắm ướt.

o0o

Chiều ! Cũng là cơn mưa hạ về qua thành phố. Tôi ướt sũng tìm về
nơi chốn cũ. Quạnh quẽ, hoang phế, không còn dấu vết của an vui.
Cánh cổng sắt e dè mở ra. Tôi bước vào. Lòng cũng e dè, hãi sợ.
Không giống như nỗi e dè của lần đầu tiên bước vào đây. Mà lạ ! tim
vẫn đập nhanh, đôi tay lạnh, và bước đi không vững. Vì tôi sợ hãi !
Sợ sẽ nhìn thấy một điều mà tôi luôn kinh sợ đằng sau lớp rèm cửa
ấy.

Nhưng không ! sự thực vẫn là sự thực. sự thực với mức độ phủ
phàng nhất của nó. Tim tôi nghén lại, tắt thở vài giây, để rồi sức nén
tăng dần, áp suất máu lên cao, mặt đỏ bừng, và vỡ òa ra là nước
mắt, là tiếng thét kinh hoàng, đau xót !

Em nằm đó !

Đôi mắt đẹp khép lại làm sững sờ tê tái cả hồn tôi. Thôi rồi ! Em bỏ tôi thật rồi !

Qui. bên em, tôi muốn khóc nhiều hơn. Nhưng, dòng nước mà gọi là lệ đã cạn khô !

Cầm lấy bàn tay thanh tao của em. Lạnh quá ! Em ơi ! Khanh ơi ! tôi gào lên từ tận cùng đau khổ.

- hơi ấm của anh đây, sức sống của anh đây ! em hãy nhận lấy để mà sống Đau nhói khi nụ hôn đặt trên bàn tay ấy Quặn cả lòng khi nhìn lại một lần cuối gương mặt duyên kia và tôi khẽ hát, lời ca nào em đã từng hát bên tôi

" đời một người con gái, ước mơ đã nhiều, trời cho không được mấy, đến khi lấy chồng, chỉ còn mối tình, mang theo"

Mưa phủ lấy tôi ! Lạnh

Bừng tỉnh !

không, nó vẫn chỉ là cơn mơ, một cơn mơ thật đau, nhưng đối với tôi không khác gì một ân huệ cuối, vì sự thực tôi vẫn bất hạnh, vì sự thực tôi vẫn không thể đưa tiễn được em, dù rằng đưa em lên chiếc xe hoa đánh vòng hoa cườm lạnh lùng.

Em ơi, Khanh ơi !

o0o

Một tuần, tôi vẫn đi lang thang khắp Sài gòn. Một tuần tôi như tên mất trí, cuồng quẩn trong mớ kỷ niệm và thương đau.

Mùa Hạ trời mưa nhiều vì thời tiết hay vì nhớ thương ? Mưa ! Em yêu mưa lắm, và tôi cũng đã từng yêu mưa. Nhưng mưa lúc ấy lắng mạn bao nhiêu thì bây giờ buồn quặn bấy nhiêu.

Tôi đi lang thang dưới cơn mưa của ngày hôm nay, ngoài lạnh, nhưng trong lại ấm vì cơn mưa của dĩ vãng, mưa của những chiều cùng em lang bạt.

Trời Sài Gòn, không em, không mưa, sẽ chẳng còn chi để kê?

Giờ đây, mình tôi, và mưa... thiếu em rồi. Dòng kỷ niệm đã dừng lại sau một nghiệt ngã bàng hoàng. Tôi biết nói gì với mưa đây ? tôi biết kể gì với hàng me già đường Công Lý ? và nói làm sao những lời tình tự cùng ghế đá công viên ? Thôi em, mưa ! đừng đến, đừng buộc tôi phải nói, vì tôi sợ tôi sẽ mất tất cả khi tôi phải chia sẻ tất cả. Mâu thuẫn ! đúng ! Trong tôi là dày đặt những bất loạn. Em, mưa, con đường, lá me và tôi... những cá thể không thể hợp nhất. Gắng gượng chỉ thêm đau !

Tôi đi,

chiều này qua chiều khác,

như mưa

vẫn kéo về trên thành phố mỗi ngày qua. Mưa có giống tôi không ? và tôi ? tôi có còn là tôi như tôi đã từng đã ! Dường như khác ! tất cả đã đổi khác kể từ khi thế giới này thiếu vắng em.

Thoáng đâu đây, thoáng trong mưa, trong vũng mờ ảo lạ, tôi trông thấy em, thấy tôi, thấy từng hoài niệm đang hiện về nơi góc phố đó, nơi con đường kia. Tôi bước đến, nó tan biến. Tôi đứng lại, em hiện về, một thoáng, vẫn là tuyệt vời vóc dáng ấy, một thoáng vẫn là nụ cười và đôi mắt đẹp ấy, một thoáng rồi thôi, rồi tan biến, rồi trở về với thế giới của em, bỏ lại tôi, sững sờ, đứng lặng cùng thế giới tôi.

Cất bước, lại đi, vô định, trong tâm thức khúc ca cũ lại bùng lên, đau nhói

" một mình đi mãi, trên đường dài không thấy
ai người quen tôi đây, bao giờ đời sẽ vui "

o0o

Khu vườn xưa, không em nên tàn úa. Tôi tìm về như lạc giữa hoang
vu !

Nơi góc vườn, dưới hàng hoa giấy đỏ, ghế băng xưa đã rỉ sét, phai
màu, và đám hoa của em trồng dạo ấy, xác phơi đầy trên lối nhỏ bỏ
vơ

Tôi đi

lần lại từng dấu vết cũ. Bàn tay run rẩy khi chạm phải vết khắc hai
cái tên ! Dường như từ trong nó một nguồn lực lạ kỳ phát ra, truyền
qua bàn tay tôi, chạy nhanh vào buồng tim để cho tim đập mạnh.

Tôi ngồi lặng yên dưới giàn hoa giấy. Gió thoảng qua, cánh hoa rơi...

Em cười. Hoa giấy rơi, em nói vu vơ:

- xác pháo hồng mừng chú rể tới đón cô dâu đó

Tôi cười, không nói, vì đôi mắt đã thay tôi làm điều đó, và bàn tay đã
giúp tôi thốt nên lời.

- em, cô dâu của anh ! tôi cầm lấy bàn tay bé nhỏ. Em cười bền lên:

- đâu ? nhắ cười của em đâu ?

À nhắ cười ! để xem... cuống lá ! Nhớ không em, nhắ cười là
cuống lá mà ta đã làm để tặng cho nhau ?

Tôi lắc đầu, gục mặt. Em tan biến. Dư âm còn văng lại qua một tiếng
lá rơi

Dưới gốc cây có khắc đôi chữ, tôi đào xới và đặt vào đó quyển thơ của mình. Hẳn em còn nhớ. Những bài thơ ta đã làm cho nhau. Sợ em bên đó lẻ loi quá, tôi gửi sang em quyển thơ ấy.

Khác nào một năm mờ và thơ khác gì linh hồn tôi.

Trong gian phòng rộng, cây dương cầm phủ kín lớp vải trắng. Tôi mơ hồ nhìn thấy em trở về, đôi mắt buồn nhìn tôi, hát khẽ:

" triệu người quen, có mấy người thân
khi lìa trần có mấy người đưa "

Không, Khanh ơi ! em ơi ! tôi đang trở về đưa tiễn em đây...

o0o

Lại mưa.

Mưa trút xuống con phố nhỏ ào ạt và lũ lượt.

Tôi buông mình vật vờ trên đệm ghế, hé mắt nhìn ra bên ngoài qua ô cửa sổ còn con của căn gác mù mờ bóng tối. Chậu Hoàng Lan đu đưa theo gió. Mưa ủa đến. Cánh lan oằn lại, trĩu nước, nặng nề, và rụng !

Em đến. Áo trắng lất phất dính mưa. Chiếc dù màu tím nhạt che nghiêng, xinh xắn dòng tóc chấm vai, mặc nhiên bay theo gió

- cho anh nè !

- Hoàng Lan, thơm quá !

- đẹp hông ?

- đẹp quá ! nhưng...

Tôi nhìn đôi mắt chim câu của em đang mở to chờ đợi, bẹo má em, tôi gheo:

- Mai Khanh ngàn lần đẹp hơn

Em vênh chiếc môi lên, đôi mắt kênh kiệu, duyên dáng

- Giỏi nịnh ! đáng thưởng cho một cục kẹo nè

Em cười. Tôi cười. Viên kẹo ngọt tan trên lưỡi. Hết như môi em. Hết như môi em.

Tôi trở mình, em tan biến. Cánh lan theo gió bay đến cạnh bên, lặng yên gợi nhớ...

" kỷ niệm xưa đã chết, cơn mê đã chiều, tình yêu đã hết, xót xa đã nhiều, đời vui sẽ còn mai sau "

không ! kỷ niệm đâu đã dừng lại, đâu đã thôi không còn được viết tiếp bởi tôi và em, nhưng kỷ niệm vẫn còn đấy. Và tình yêu cũng thế. Muôn đời vĩnh cửu.

Để cho kiếp này, khi tôi trút đi hơi thở cuối, thì bóng hình mà tôi mang theo vẫn là em, tình yêu mà tôi ôm lấy vẫn là tình em, bất diệt.
o0o

Tháng Sáu, sinh nhật em tháng sáu !

Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt

Trời không mưa, anh cũng lạy trời mưa !

Tháng sáu có lần ngập ngừng đến nhà em. Mưa lất phất thấm ướt chiếc áo học trò. Chiếc hộp gỗ bé nhỏ làm quà ướt đầm vì tôi ngại ngần, không dám rung chuông gọi, chỉ đứng bên kia đường lén nhìn em đang trang điểm bên ô cửa thư phòng.

Tháng sáu, em, tôi và mưa, bên nhau, lần đầu, bỏ ngõ, rạo rực. Bên ô cửa tròn, em xoè tay đón từng hạt mưa, tôi ôm đàn, tha thiết

" Tháng sáu nhạt mưa, mưa ướt mềm vai em

Từng cơn mưa, xóa kín bờ mi ngoan "

Tháng sáu, em, tôi và mưa, bên nhau, cùng buổi chiều bay bổng trong tiếng dương cầm tuyệt diệu của em. Mưa nhẹ nhàng tỏa xuống. Hồn tôi lơ lửng bay lên bằng đôi cánh tình yêu. Em, áo trắng, đơn sơ, kiêu sa, tuyệt trần. Tôi, ngây ngất, ngỡ ngàng, phục xuống để đổ hồn ra mà yêu.

Tháng sáu, bên hàng hiên lợp lá của quán cóc quen thuộc, em, tôi, và mưa, bên nhau. Say sưa, em đếm từng hạt mưa, yêu, chưa yêu, bói thử yêu chưa !

Tháng sáu, màn đêm như thật mỏng, tựa voan lụa. Ánh đèn pha lê màu vàng. Em, tôi, và dòng nhạc Valse tha thướt. Bên nhau, dìu nhau, đưa nhau vào nốt đỉnh của yêu đương.

Tháng sáu, không em, chỉ mình tôi, và mưa. Buồn. Cung điệu lạc lõng, giăng sầu. Con phố thôi tình tự. Quán cóc đều hiu. Tôi đến, ngồi đếm thời gian trôi qua theo từng giọt cà phê đắng. Nhớ. Thương. Mưa, và Nước Mắt. Hoà chung, tấu khúc buồn tê tái.

Quay về,

lối cũ không thay đổi với mọi người, nhưng trong tôi, phố giăng đầy ảm đạm. Không em vạn vật buồn. Không em đời thôi còn phút nhiệm màu ngày xưa.

oOo

"xin một lần xiết tay nhau, một lần cuối cho nhau, xin một lần vẫy tay chào, thôi dòng đời đó cuốn người theo"

Hai chúng mình cùng im lặng. Chỉ có mưa rì rào lên tiếng.

- Em đã quyết định ?

- phải !

- xin lỗi, anh không thể?

- không sao !

Ngôn ngữ trở nên xa lạ. Lời nói buông ra dường như vô ý. Nhưng trong lòng, của em, của tôi, là những đổi trao thành thực nhất

- Em lạnh !

- Anh cũng thế, từ nay và mãi mãi, sẽ lạnh !

Vòng tay siết chặt. Vẫn lạnh lạ kỳ.

Em khóc. Dường như mưa vội ngưng lại. Thời gian cũng thế, để cho tôi nghe rõ tiếng vỗ của nước mắt, để cho tôi ghi khắc thật sâu, thật tỉ mỉ vào tim đôi mắt đó.

- Cho em xin một điều nguyện sau cuối ?

- Chi em ?

- Hôn em đi anh !

Tôi hôn. Mưa òa xuống. Hai gương mặt ướt đầm

Tôi hôn. Cơn đau bùng lên. Nước mắt trào ra, vỡ cùng mưa trên bờ môi run rẩy.

- Em phải đi

- Đừng...

- chúc anh hạnh phúc !

Bàn tay trao ra vội vã, níu kéo, nắm bắt, hệt hững, trơn tuột.

Mưa trút xuống. Tiếng sấm nổ vang rền. Em xoay đi.

Tôi đứng lặng, chết điếng.

Mưa phủ xuống em. Bóng dáng mờ ảo, khuất xa. Trong tôi chua xót dâng đầy.

- Mai Khanh ! Anh yêu em !

Tiếng nói thốt ra từ tận đáy lòng, thốt ra từ ngút ngàn đau khổ. Em trở lại, ùa đến, ôm chầm lấy tôi, nước nở:

- Khanh yêu anh ! suốt cuộc đời, yêu chỉ mình anh.

Tôi nhắm nghiền đôi mắt. Đôi môi bặm lại. Nghiến chặt răng để giữ cho mình không đổ sụp, để giữ cho em một niềm tin, một can đảm cho ngày mai.

Tiếng sấm vang vọng như phần nộ, kéo dài.

Tôi học ra lệ ! Tôi cong người. Đau !

Chốn cũ còn đây. Mưa còn đây. Tôi còn đây. Nhưng em đã không còn đây.

o0o

Sài gòn, ngày..tháng... năm..

Em yêu, Khanh yêu !

Kể từ dạo xa vắng em, anh mới cảm nhận được hoàn toàn ý nghĩa của chữ Nhớ ! Vắng em, không gian quanh anh chợt trở nên tịch liêu, cô quạnh lạ, dù rằng đây đó phố phường, cuộc sống vẫn ồn ả trôi qua.

Sài gòn, ngày..tháng..năm..

Bé yêu của anh !

Giờ này em ra sao ? Đang làm gì ? có nhớ đến anh không ? Ở bên này, không chỉ riêng anh mà vạn vật đều tưởng nhớ đến em.

Giàn hoa giấy đang trộ hoa đỏ thắm đẹp lắm em à.

Nhìn hoa giấy bay nhẹ trong cơn nắng vàng óng của Sài Gòn, anh lại nhớ về em, nhớ nụ cười duyên dáng, khôi nguyên của em. Vô bờ! Và nhớ cả đôi mắt đen tuyệt đẹp của em dưới giàn hoa giấy năm nào

Bên em, có loài hoa này hông hơ?

Sài gòn, ngày..tháng..năm..

Em ơi,

Đã một tháng 2 tuần và 15 phút trôi qua kể từ ngày ta từ giã nhau.

Em ra sao rồi ? Sự im lặng của em làm cho anh lo lắng quá ! Em ơi,

Khanh ơi, anh chấp tay cầu nguyện cho em từng giờ, từng phút.

Sài gòn, ngày..tháng..năm..

Nhật ký ơi,

Nàng bỏ tôi rồi, thực sự nàng đã bỏ tôi thật rồi.

Không !

tôi muốn gào lên thật to

Không ! em ơi, Khanh ơi ! tại sao lại như thế ? tại sao lại bỏ anh lại

một mình trên trần thế này ?

Số kiếp! Tại sao mi lại không thể buông tha cho nàng ?

Số kiếp! Tại sao mi lại mãi hành hạ nàng ?

Ta thù người !

Tôi nhớ em,

khóc em

Khanh ơi ! người tôi yêu ơi !

Dây đàn run lên, buồn rữ, thốt ra những lời ca mà em từng yêu

thích:

" góp hết tương lai vào tiếng, yêu thương trao em một đời, hãy sắc se đợi ngày tới, mai rồi ngọt bùi sẻ chia "

Tôi nhớ, em nghiêng nhẹ cho suối tóc chảy hết về một bên vai. Đôi mắt vốn buồn, càng buồn hơn:

" xin em đôi tay nuốt nà, xin em đôi tay thật thà,thật thà chịu nhiều xót xa "

Em khóc khi hát " mà đời thì nhiều đắng cay " Tôi xúc cảm làm chùn cả tư phím. Em hát cho chính em

" hãy cố yêu người mà sống, lâu rồi đời mình cũng qua "

Lòng tôi buồn khi soi vào đôi mắt em. Trái sầu rụng xuống. Tím cả không gian và giờ đây, loang tím cả trang nhật ký của tôi.

oOo

Buổi sáng,

trời lại tối,

Tối vì mây, và ồn ả một cơn giông !

Thành phố chợt biến thành sông

mưa qua khung cửa mênh mông đập chùng !

Tháng sáu !

Trời vẫn mưa

Tôi vẫn buồn, và có lẽ là buồn muôn thuở

Nhìn lại phím đàn. Tôi sợ phải đụng đến. Tôi sợ từ những dây kim loại kia dư âm sẽ kéo về. Tôi sợ tôi sẽ biết mình đang cô đơn.

Nhưng tôi đang nhớ. Cơn nhớ đang gặm từng phần trong cơ thể tôi.

Và mỗi khi nhớ, thì tôi lại cần có em bên cạnh.

Về lại với tôi, Khanh ơi ! Về qua hoài niệm, Về từ cõi nhớ, về trong nhạc mưa, về cùng tháng sáu.

"yêu nhau, yêu nhau một lần, thương nhau, thương nhau một lần, một lần thôi vĩnh biệt, một lần thôi mất nhau"

Hoàng Vi Kha

(Thương gửi đến MK)

Hoàng Vi Kha

Thế giới thần tiên

Tôi lại nghĩ đến Thiện. Thế là chúng tôi chia tay nhau đã hơn năm năm. Năm năm không có một dòng chữ nào của Thiện. Bên ngoài ô cửa xe, rừng cây phong trụi lá đang chạy giật lùi. Tia nắng cuối ngày vàng úa xen qua vòm cây, lúc ẩn, lúc hiện, lúc lu mờ, lúc chói sáng. Chiều tắt dần khi những tia nắng vàng rực chầm chậm chìm khuất sau rặng mây xa xa. Gió lùa nhẹ nhẹ đám cỏ mây bên kia bờ đất đỏ. Bóng hoàng hôn làm ửng đỏ hoa cỏ. Chút viền sáng chạy dài theo thân hoa, trong vắt và khiến hoa càng thêm mảnh mai. Tôi ngồi lặng im nhìn hoa đã lâu. Tâm trí không chút xao động, bình an và êm dịu. Thiện đến. Gió lùa, làm mái tóc với những nếp sóng gợn của Thiện bồng bênh. Chúng tôi chào nhau qua ánh mắt. Gương mặt Thiện vẫn đầy nét trầm tư như mọi lúc. Tôi lại cúi đầu nhìn mớ cỏ mây đang lay khe khẽ. Thiện ngồi xuống cạnh bên, cùng im lặng. Mặt trời đã mất. Đường chân trời còn sót lại một vệt đỏ cam chạy dài. Quầng mây tím xuống thấp hơn. Phủ lấy những bụi cây nơi xa một lớp sương mờ

trắng đục. Đêm đang đến. Đêm nơi núi rừng biên giới lạnh hơn đêm ở Sài Gòn.

- Tạm biệt một ngày dài cùng mỗi mệt.

- Chờ đêm... Tôi tiếp lời Thiện. Đôi mắt vẫn dõi trông về phương trời xa tít đó.

- Chờ cả trăng! - Thiện nói khẽ.

Gió ủa đến mát lạnh. Tóc tôi bay, rối bời, như lòng tôi, khi đêm là bối rối, những vu vơ. Thiện chợt cất tiếng hát nhỏ. Giọng trầm và buồn.

Bản tình ca tôi chưa từng nghe qua. Nhưng hay!

- Thiện đang nghĩ gì ? Tôi hỏi sau một lúc im lặng.

- Nghĩ về chính mình. Còn Lam?

- Lam không biết.

Trên nền trời những tinh tú đã bắt đầu hiện rõ. Thiện nằm dài ra trên bờ cỏ non. Tay đan lại làm gối. Ngược mắt nhìn những vì sao đang nhấp nháy trên cao, Thiện nói:

- Thiện thích nhìn sao.

- Lam cũng thế. Tôi đáp nhẹ, ngẩng lên nhìn vòm trời đêm như vải nhung đính mớ kim tuyến long lanh.

- Sao nào của Thiện?

- Không có ở đó.

- Vậy ở đâu ?

- Ở lại Việt Nam rồi! Giọng Thiện man mác buồn tan nhanh vào cơn gió đêm.

- Thiện lại như thế rồi.

- Khó mà không như thế...

Lại cùng lặng im. Tôi nghe Thiện thở dài. Tôi muốn quay lại nhìn Thiện. Nhưng tôi sợ. Tôi sợ lại thấy nét buồn đang phủ đầy gương mặt hiền lành đó.

- Trăng đã lên.

- Đẹp há Thiện.

- Ừ, đẹp! Thiện chợt reo khẽ: Lam nhìn xem, trăng và hai thân cây giữa đồng cỏ trước mắt đẹp lạ.

Tôi gật gù tán đồng. Giữa đồng cỏ rộng, hai thân cây khô trụi lá trở trọi vươn lên, nương vào nhau. Từ chỗ ngồi của tôi, trăng như đang treo trên đỉnh đầu hai thân cây ấy. Ánh sáng bàng bạc tỏa xuống đôi thân cây như sơn chúng trong thứ màu huyền hoặc.

- Giá như có bút cọ! Thiện buộc miệng ao ước.

Tôi mỉm cười khuyến khích:

- Thiện cứ dùng trí óc và lời nói của Thiện vẽ đi. Lam chiêm ngưỡng từng nét cọ đó của Thiện.

- Ừ, Thiện sẽ vẽ thật giống cái nền trời này và cái khoảng cỏ kia dưới ánh trăng màu bạc. Nhưng Thiện sẽ không vẽ một vì sao nào cả mà chỉ là một nền trời xám xanh với một vầng trăng trắng xóa.

- Sao Thiện lại không vẽ sao?

- Sao của Thiện không có trên đó

Tôi cười nhẹ theo giọng cười buồn của Thiện:

- Thế còn hai thân cây khô kia?

- Hai thân cây nào? Thiện hỏi.

- Thì hai thân cây giữa đồng cỏ đó.

- Thiện chỉ thấy có hai cánh tay gầy guộc, trắng dờn đang vươn lên

từ lòng đất như cố dấy dựa đòi sự sống của một kẻ bị chôn khi còn sống. Trong tranh

Thiện, hai cánh tay đó sẽ đặt ở giữa tranh. Nổi bật lên giữa phong màu xám xanh của đất trời. Hai cánh tay ốm yếu, xanh xao, hiện rõ những đường gân chạy dài. Những ngón tay có ngón duỗi ra, có ngón cong lại, co quắp. Như van nài. Như đau đớn. Như giẫy giụa. Chúng như muốn nói cùng mặt trăng kia, tôi còn sống, đừng chôn tôi. Tôi lặng im nghe Thiện tả về bức tranh mà Thiện đang vẽ bằng tâm trí. Hai thân cây khô trước mắt quả thật trông như hai cánh tay của một kẻ bị chôn sống đang vung lên khẩn khoản.

- Tranh của Thiện buồn quá!

Thiện im lặng không đáp lại. Tôi hỏi tiếp:

- Thiện nghĩ hai cây đó còn sống hay đã chết?

- Chết rồi! Khô vậy thì sao mà còn sống?

- Nếu như nó còn sống thì sao? Tôi hỏi.

- Chỉ là một phép lạ! Nhưng ở đời làm gì có phép lạ?

- Có chứ, phép lạ luôn đến từ con tim và bàn tay.

Thiện cười nhẹ sau lời nói của tôi. Giọng cười hờ hững làm lòng tôi chột nhói đau.

Chiếc xe vẫn bon bon chạy trên xa lộ khuya vắng vẻ. Mọi người trên xe đã ngủ vùi, chỉ còn lại tôi đang ngồi cạnh anh Cường, người anh lớn trong gia đình tôi. Anh Cường đang chăm chú lái xe và tôi thì khép hờ mắt, nghĩ ngợi lung tung. Trên đường trở về nhà sau chuyến du ngoạn Disney World, lòng tôi cứ nghĩ mãi đến Thiện. Nhớ Thiện cùng những kỷ niệm êm đẹp và những suy tư giằng kín.

Buổi chiều, tôi lại tìm đến bờ đất quen thuộc của trại tị nạn. Đã hơn một tuần, tôi không gặp Thiện. Tôi nhớ gương mặt và giọng nói của Thiện vô cùng. Chiều nào tôi cũng tìm ra đây với hy vọng được gặp Thiện vì tôi biết Thiện rất thích ngồi nhìn hoàng hôn nơi chốn này. Nhưng đã một tuần trôi qua, mỗi ngày chờ mong của tôi đều chỉ là những thất vọng. Thiện không đến. Hoàng hôn không còn đẹp. Đám cỏ mây mọc đầy cũng trở nên vô duyên. Theo sự giới thiệu và khuyến khích của tôi, Thiện đã trở thành một "thầy giáo làng" tại trại tị nạn này. Thiện nhận dạy các bé lớp hai, ba trong trường tiểu học của trại. Tôi muốn Thiện dạy ở những lớp cao hơn, nhưng Thiện luôn từ chối. Lý do, Thiện yêu đám trẻ con. Điều này đúng lắm. Mỗi lần có dịp đi ngang qua lớp của Thiện, tôi đều nán lại lén quan sát Thiện. Lũ học trò nhỏ bé yêu thầy giáo Thiện của chúng lắm. Bởi lẽ, Thiện rất quan tâm cho từng đứa một. Trong lớp, Thiện luôn say sưa, cần mẫn trong công việc của một người thầy. Kể từ đó, tôi thấy Thiện có vẻ vui hơn. Có khi, Thiện khan cả cổ vì găng gào to lên lẫn át tiếng mưa rơi trên mái tôn rầm rập của lớp học. Gặp tôi tại văn phòng, Thiện vẫn cười tươi. "Tụi nhỏ dễ thương ghê!" Giọng Thiện khàn đục, nhưng đôi mắt lại dạt dào niềm vui. Phải, chỉ có đám học trò mà Thiện luôn gọi là "Tiểu Thiên Thần" đó mới đem lại niềm vui cho Thiện. Đang nghĩ ngợi băng quơ, Thiện chợt xuất hiện. Lòng tôi chợt rộn rã, nhưng cố giữ vẻ mặt lạnh lùng. Đơn giản. Chỉ muốn Thiện biết tôi đang giận. Nhưng Thiện không nhận ra. Thiện ủa đến nắm lấy tay tôi kéo đi.

- Đi đâu? Tôi ngạc nhiên hỏi, trong khi hoàng hôn đang rất đẹp.

- Đi với Thiện. Lát nữa Lam sẽ biết.

Tuy hãy còn giận Thiện vu vợ, nhưng cái nắm tay lần đầu tiên của Thiện khiến cho tôi bền lễn, xen lẫn một niềm vui dịu lạ vừa nhen nhóm.

Thiện đưa tôi đến gian phòng nhỏ trong trường tiểu học. Đứng trước cánh cửa khép kín, Thiện đề nghị:

- Nhắm mắt lại đi Lam! Khi nào Thiện nói mở mắt ra thì Lam hãy mở nha.

Tôi gật đầu. Lòng hồi hộp vô cùng. Tiếng mở khóa cửa lách cách. Thiện nắm tay tôi dắt vào phòng. Mùi hương hoa nhè nhẹ thoảng qua. Tim tôi đập nhanh. Thiện dìu tôi đến một chiếc ghế rồi nói khẽ:

- Lam mở mắt ra được rồi đó.

- Ui cha... đẹp quá! Tôi reo lên trong nỗi thích thú, sững sờ. Trước mắt tôi, trên chiếc bàn dài đặt giữa phòng là một thế giới xinh đẹp, bé con với đủ sắc hoa, đủ loài vật, đủ kiểu nhà to nhỏ toàn làm bằng giấy thủ công đủ màu sắc sỡ. Thiện nhìn tôi trong niềm sung sướng, tự hào:

- Chào mừng Lam đến thế giới Thần Tiên.

- Trời ơi, đẹp quá, dễ thương quá!

Tôi trở đến cạnh bên những con thiên nga làm bằng giấy trắng phao đang trầm tịch trên bờ hồ có lặng liễu rủ. Tôi sờ mó những ngôi nhà bé tẹo, khéo léo tô phết hết như thật. Tôi trầm trở trước những chiếc cầu tuột nhỏ xíu, những ngọn đồi xanh cỏ, những luống hoa đủ màu sắc.

- Đó là mô hình cho Thế Giới Thần Tiên đó. Thiện giảng giải, trong

lúc tôi đang thích thú quan sát từng vật một. Thiện đứng cạnh bên mơ màng: Lam biết không, khi Thiện 14 tuổi, Thiện đọc về Wald Disney và cái vườn chơi mà ông xây cho con nít, Thiện mê lắm. Thiện có ao ước trong tương lai, Thiện sẽ xây cho trẻ em Việt nam một cái Thế giới thần tiên tương tự như thế. Nhưng đặc biệt là bên cạnh những con vật nổi tiếng thế giới như chuột Mickey, vịt Donald, chó Pluto, Thiện sẽ làm thật nhiều nhân vật trong dân gian Việt nam chúng ta như thằng bươm, chú cuội, kể cả Phù Đổng và những truyện cổ tích Việt Nam. Thật nhiều mô hình mới lạ, mang tính dân tộc để cho trẻ em Việt Nam tha hồ vui chơi thỏa thích. Giọng nói Thiện trở nên tha thiết hơn:

- Khi nhỏ nhà Thiện nghèo lắm. Chơi chung với lũ con nít nghèo, Thiện còn nhớ rất rõ, tụi này đã thềm những thứ đồ chơi ra sao! Lam nè, hoài bảo của Thiện chỉ bé nhỏ như thế. Chỉ mong sao đem lại cho thiếu nhi Việt nam những năm tháng sống thật thanh bình, thần tiên đúng với tuổi thơ của các em. Nếu như Thiện có thể biến cái mô hình thế giới Thần Tiên này thành sự thực, Thiện sẽ cho tất cả các em bé vào chơi miễn phí. Chơi cho thỏa mãn những thềm khát của chúng. Tôi ngược lên nhìn Thiện. Đôi mắt của Thiện vẫn đang mơ màng về cái thế giới thần tiên đó. Gương mặt của Thiện trông vui tươi, trẻ trung và dễ thương hơn bao giờ.

- Hoài bảo của Thiện dễ thương lắm! Tôi nói cùng nổi xúc động.

Thiện chợt cười xòa ra:

- Bỏ gần hai tuần lễ mới làm xong cái mô hình này đó Lam. Thiện cố gắng hoàn thành nó trước ngày tết Trung Thu, để tết Trung Thu

năm nay, các bé sẽ có một món quà thích thú. Vừa xong là Thiện đi tìm Lam liền. Coi như Lam là người khách đầu tiên của thế giới Thần Tiên đó nha.

Thì ra, suốt thời gian vắng mặt Thiện, chính là lúc Thiện đang miệt mài làm cái mô hình này. Tôi lại xúc động và cảm thấy mến Thiện nhiều hơn. Sợ Thiện bắt gặp những xao xuyến của mình, tôi vội chăm chú vào mô hình, đặt một câu hỏi cùng Thiện:

- À, hình cô gái này là ai ? - Thiện kéo ghế ngồi cạnh tôi say sưa giới thiệu:

- Đó là nàng Tấm trong truyện Tấm Cám. Lam thấy cái cầu này không, đó là cái cầu mà nhà vua đi ngang và nhặt được chiếc hài của Tấm. Nếu trong tương lai có được cái thế giới Thần Tiên này, Thiện sẽ cho người đóng hoạt cảnh ngay cái cầu đó cho các bé xem. Nè, Lam thấy cái này không? Đó là quả thị của nàng Tấm. Thiện sẽ dựng một mô hình tại đây, có quả thị thật to và có mùi thơm ngào ngào. Đó sẽ là quán nước cho du khách dừng chân, và thỉnh thoảng quả thị sẽ nở ra để cho nàng Tấm xuất hiện.

Tôi say mê theo những mẫu hình đó và lời giải thích của Thiện. Thỉnh thoảng, tôi lại lén quan sát Thiện. Thiện vẫn thao thao với chuỗi mộng mơ. Tự trong lòng tôi, tôi cũng mong sẽ có một ngày, ở Việt Nam, trẻ em sẽ có được một thế giới Thần Tiên như thế.

Tôi ngồi lặng im nhìn đàn trẻ đang vây quanh Thiện mà không cầm được nước mắt. Lũ chúng nó đang tíu tít hỏi thăm Thiện. Có con bé tuổi độ 6, 7 khệ nệ mang đến cho Thiện một túi trái cây và bảo rằng:

- Em hùn với mẹ mua cho thầy đó. Của ít lòng nhiều nha thầy!

Không biết con bé học câu nói đó từ đâu. Nhưng cử chỉ của nó quá đủ cho tôi tin vào tấm lòng thành của nó. Có cậu bé trai vừa trông thấy Thiện đã ùa đến ôm choàng, khóc òa ra:

- Thầy ơi, thầy đừng bỏ tụi em nha thầy.

Nhìn Thiện xoa đầu vỗ về nó, tôi khóc theo. Chiếc băng trên đầu Thiện vẫn còn che kín vầng trán cao của Thiện. Cánh tay phải của Thiện vẫn còn băng bột, và những vết bầm trên mặt vẫn còn chưa phai tan. Nhờ sự can thiệp của Sue, bà hiệu trưởng của trường tiểu học và một số nhân viên cao ủy tỵ nạn khác, Thiện đã được đưa đi bệnh viện để điều trị vết thương do lính Thái gây nên vì chống đối chuyện cưỡng bách hồi hương.

Nhớ lại buổi tối hôm đó, lòng tôi còn đầy hoang mang hãi sợ. Lũ lính Thái bất ngờ ập vào trung tâm Minor lừa bắt các em tống lên xe để cưỡng bức hồi hương. Tiếng la khóc của các em và hành động thô bạo của bọn lính đã làm một số người bất bình, xông vào can thiệp. Thiện chính là người đầu tiên nhảy đến ngăn chặn bọn lính Bất chấp những cú đánh đập thẳng tay, Thiện vẫn lì lợm gạt dòng máu chảy dài trên trán giằng lấy từng em từ tay bọn lính. Tôi không bao giờ ngờ trong thân thể gầy gầy mang dáng dấp rất nghệ sĩ của Thiện lại có thể có nhiều sức chịu đựng như thế. Tôi càng đau xót khi đêm đó, trông thấy bọn lính xúm lại dùng bán súng đánh túi bụi vào Thiện để hả tức. Chúng đã bắt Thiện và một số người khác giam vào tù ngay đêm ấy. Phải đợi đến một ngày sau, nhờ sự can thiệp của các phái đoàn ngoại quốc, Thiện mới được chuyển vào bệnh viện để điều trị. Thiện ra hiệu cho tôi bước đến gần sau khi các em bé đã trở ra

ngoài. Tôi ngồi xuống cạnh chiếc ghế bố được dùng làm giường cho bệnh nhân. Tôi lại xúc động. Gương mặt Thiện gầy và xanh. Nhưng nụ cười vẫn hiền lành, dễ mến:

- Nghe nói, Lam đã được phái đoàn Mỹ kêu phỏng vấn?

Tôi gật đầu. Thiện lại tiếp. Nụ cười vẫn không thay đổi:

- Vậy tốt quá! Chúc Lam may mắn. Bây giờ, Lam ráng gìn giữ sức khỏe chờ ngày lên đường định cư nha!

Tôi mím môi, gắng không cho nước mắt chảy ra. Thiện ngược lên nhìn trần nhà, mơ màng:

- Sang bên đó, phải ráng học. Học cho thật giỏi, thật tốt. Rồi liên kết với những người Việt tại hải ngoại, chờ một ngày, cùng kéo nhau về quang phục lại quê hương. Chà, Lam nghĩ xem, ngày đó mới rộng ràng biết bao. Mọi người lũ lượt hồi hương. Sân bay đầy nghẹt. Kiều bào khắp mọi nơi trở về. Vui vô cùng!

Thiện cười nhẹ tiếp lời:

- Khi ấy là tình nguyện hồi hương chứ không cần chờ bị đem xe đến xức.

- Thiện mơ mộng nhiều quá.

- Ủ, có lẽ Lam nói đúng đó. Nhưng Lam nè, cuộc sống mà không mơ mộng thì khô khan, buồn tẻ biết dường nào. Có mơ mộng, con người mới đưa xã hội này càng lúc càng tiến triển - Chợt Thiện xoay sang tôi cười nhẹ:

- Thiện chỉ có một mơ mộng thôi!

- Lam biết.

- Lam biết à?

Thiện tròn mắt. Tôi gật đầu, đáp khẽ:

- Mơ mộng của Thiện là cái thế giới Thần Tiên.

Thiện thích thú cười xòa ra. Giọng cười thật vô tư:

- Thiện yêu trẻ con nhất Lam à. Thế giới của chúng là thế giới hạnh phúc của Thiện. Giá như mà...

- Thiện đừng nghĩ ngợi nhiều! Tôi cắt ngang lời Thiện. Trước mắt, Thiện ráng giữ gìn sức khỏe, mau chóng hồi phục. Sau này, nhất định Thiện sẽ có cơ hội thực hiện cái mong ước đó.

- Cái mô hình vẫn còn chứ? Thiện hỏi. Tôi mỉm cười gật đầu:

- Sue và các em thích lắm. Thiện thật là khéo tay.

Thiện chợt nhìn xuống cánh tay phải bị gãy của mình. Cánh tay đã yếu và mang khuyết tật vì điều trị không kịp thời. Tôi bật khóc. Thiện mỉm cười an ủi:

- Dù sao cánh tay này cũng cứu được vài em bé mà. Vết tật này cũng đáng lắm.

Thấy tôi vẫn lặng im thúc thít. Thiện ráng cử động những ngón tay cho tôi xem. Thiện nói cùng nụ cười mãn nguyện:

- Được biết các em bé đã không sao, lòng Thiện an ổn lắm.

Tôi mạnh dạn nắm bàn tay của Thiện. Thiện ngẩng nhìn tôi một thoáng ngạc nhiên, rồi trù mến.

- Còn nhớ bức tranh "Đời Sống" mà Thiện vẽ chứ? - Tôi quệt nhanh nước mắt hỏi. Thiện gật đầu. Tôi tiếp:

- Giữa cánh đồng hoang, đôi cánh tay khăng khiu vươn dài lên. Đôi cánh tay đó là giấy giũa, cầu cứu. Đôi cánh tay đó là van nài tình thương. Còn đôi cánh tay này là bùng lên, phản kháng, và che chở.

Đôi cánh tay này là vòng tay của tình thương, của tình người. Đôi cánh tay này vươn lên từ con tim rục rĩ nhân ái của Thiện.

Thiện vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng. Bàn tay của Thiện nắm lấy bàn tay tôi. Những ngón tay đan vào nhau thật chặt.

- Em đang nghĩ gì vậy?

Anh Cường bước đến trao cho tôi ly nước ngọt tò mò hỏi. Tôi lắc đầu, dỗi quanh:

- Em đang ngắm các vì sao trên cao thôi!

Sợ anh Cường dọ xét tiếp, tôi vội hỏi:

- Bao giờ mình tiếp tục, anh?

- Nghỉ tí đi em. Chỉ còn khoảng hơn một tiếng là về tới nhà rồi.

- Mọi người vẫn còn ngủ trong xe. Chắc vui chơi cả ngày nên mệt đừ.

- Sao em không ngủ một chút?

- Em không mệt. Vả lại, ngồi trò chuyện cho anh lái xe đỡ buồn ngủ.

Anh Cường cười khì:

- Em ngồi mơ màng ai thì có chứ có nói chuyện gì với anh nhiều đâu?

- Em chợt nhớ về trại tị nạn mà thôi!

- Những kỷ niệm buồn phải không em?

Tôi gật đầu và thêm:

- Nhưng có nhiều điều đáng nhớ. Chẳng hạn như tình người đó anh.

Anh Cường ngồi cạnh tôi, thân mật hỏi:

- Em gái của anh đang nghĩ gì ?

- Anh tin có số phận không ?

- Cũng tin, còn em?

Tôi im lặng, ngược nhìn những vì sao trên cao. Tôi nhớ những lúc

ngắm sao cùng Thiện:

- Anh Hai nè, vậy anh có tin mỗi vì sao trên trời là tượng trưng cho số mệnh của một người không?
- Anh không biết! Nhưng theo khoa tử vi đấu số thì họ cho là vậy.
- Ngôi sao nào là của em anh hén?
- Ngôi sao nào mà nheo nhất là của Út đó!

Tôi cười nhẹ theo giọng cười của anh Hai. Nhớ có lần tôi đã hỏi Thiện câu hỏi đó. Thiện cười đáp:

- Sao của Lam đâu còn ở trên trời.
- Vậy chứ ở đâu?

Thiện trở vào tim mình, cười tủm tỉm:

- Sao của Lam rơi vào tim của Thiện rồi.

Kỷ niệm. Lòng tôi đau nhói lên theo kỷ niệm.

- Em đang nghĩ gì nữa đó? Anh Cường lại hỏi.

Tôi vuốt nhẹ mớ tóc của mình, không đáp mà hỏi ngược lại anh:

- Anh Hai nè, anh có thích Disney World không?

Anh Cường gật gù:

- Thích chứ ! Vô trong đó thấy mình trẻ con ra. Phấn khởi lắm.
- Giá gì ở Việt Nam mình có một vườn chơi như thế anh hử?
- Quê mình nghèo. Cơm không đủ ăn. Lo gì thiết thực hơn chứ em. Ai lại đi bỏ tiền của, công sức đi xây cái vườn chơi như thế. Mà cho dù có đi nữa, giá vé vào cửa cũng không rẻ đâu.

Tôi im lặng. Lời anh Cường nói đúng, nhưng sao tôi cảm thấy xót xa lạ. "Thiện ơi", Tôi chợt gọi thầm: "Thiện vẫn không đơn độc với cái mơ ước Thế Giới Thần Tiên của Thiện đâu. Lam vẫn bên cạnh

Thiện".

- Số phận cả em à! Anh Cường thở dài. Mình may mắn có được ngày hôm nay thì chỉ biết gắng mà sống cái đã. Những chuyện xa xôi ấy, bao giờ khá hẳn tính.

Thiện không giống anh Cường. Dường như chưa bao giờ tôi thấy Thiện nghĩ về bản thân của Thiện. "Số Phận". Tôi lẩm bẩm lặp lại hai chữ đó. Trái tim nhói lên. Đau! Không rõ bây giờ Thiện ra sao? Cánh tay của Thiện thế nào và những nồng nhiệt, hoài bão của Thiện sẽ ra sao khi mà Thiện đã bị cưỡng bức trở về Việt Nam sau khi rút thanh lọc tại trại tị nạn. Thế giới Thần Tiên sẽ ra sao Thiện hỡi?

- Chúng ta đi tiếp nha.

- Dạ! đi tiếp.

Tôi nói như nói với chính mình và với Thiện. Chiếc van nhỏ lại lao bon bon trên xa lộ tối đen, vắng vẻ. Trên bầu trời đen thẫm, những vì sao bé nhỏ đang nhấp nháy đều đặn.

- Em ngủ tí nha anh Hai.

- Ừ, ngủ tí đi em. Mơ đẹp nha.

- Mơ một thế giới Thần Tiên há anh!

Anh Cường cười khẻ. Tôi khép mắt, trút ra một hơi thở dài. Những bóng sáng loang loáng vụt qua. Tôi có cảm giác như đang trở lùi cùng với thời gian...

Thiện đến cạnh bên:

- Hù, bắt gặp quả tang.

- Ui, Thiện làm Lam giật mình nè. Mặc đền đó.

- Một con chim câu trắng, chịu không?

Thiện đưa cho tôi một con bồ câu xếp bằng giấy tập học trò thật khéo. Tôi đón lấy, thích thú mỉm cười:

- Thì ra Lam lén tưới cho cây há. Hèn chi, Lam bảo với Thiện, hai cây ngoài đồng đã trở lá xanh, đã phục sinh. Thiện còn tưởng đời này thực có phép lạ chứ!

Tôi nắm tay Thiện kéo lại khoe những chồi lá mới:

- Lam không ăn gian Thiện đâu! Thiện không nhớ có lần Lam đã nói phép lạ đến từ con tim và bàn tay sao?

Thiện thay lời nói bằng nụ cười hiền lành. Tôi đề nghị:

- Thiện vẽ lại bức tranh của Thiện đi.

Thiện cười tủm tỉm kéo tay tôi lại bờ đất quen thuộc. Nơi ấy tôi trông thấy một bức tranh được dựng sẵn. Bức tranh tương tựa bức "Đời Sống" cũng là quang cảnh của cánh đồng này, nhưng đã khác. Bầu trời trong tranh màu xanh lơ. Mặt đất màu xanh cỏ mới. Giữa bức tranh, hai thân cây khô vươn cao khoe vài chiếc lá vừa bung chồi. Dưới gốc cây, có một cô gái mặc chiếc áo dài trắng. Tóc cô ta bay lộng, phớt xanh như màu mây. Cô ta giang đôi tay thả tự do cho con chim bồ câu xếp bằng giấy! Bức tranh thật đẹp. Thật tràn đầy sức sống. Thiện trù mẩn nói cùng tôi:

- Người con gái đó chính là Lam. Còn cánh chim câu chính là mơ ước của Thiện và các em nhi đồng.

- Của cả quê hương mình đó Thiện.

Tôi tựa vào vai Thiện. Giữa lớp rào kẽm gai bao quanh khu trại tị nạn, tôi chợt thấy hạnh phúc về phơi phơi.

Hoàng Vi Kha

Hoàng Vi Kha

Thuở Học Trò

Tôi đang chăm chú ngồi làm bài tập mà cô Hải vừa cho thì tự dưng một tờ giấy nho nhỏ cuộn tròn bay vèo lên bàn làm tôi giật mình đánh thót một cái. Đón lấy mảnh giấy, tôi ngơ ngác nhìn quanh thì nhỏ Trân bên cạnh đã hồi thúc

- Mở ra coi lè lẹ mậy ! Của đám con Duyên đó.

Từ phía dãy bàn bên kia, Duyên và Hạnh cũng đang chớp mắt lia lịa với tôi. Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, ... mười hai cái. a, tín hiệu của báo động khẩn cấp. Mèn ơi, chuyện gì nữa đây. Tôi hồi hã trãi tờ giấy ra đọc.

"- ê ! Hai nhỏ kia, ông Tiến hôm nay mới mua một cây súng nước. Lúc nãy, ông khoe với đám con trai. Lợi hại đó nhà. Họp bộ tư lệnh ngay lập tức.

Ký tên

Duyên Kì Cục"

Nhỏ Trân bùm miệng la khẻ:

- Trời, tao quên mang theo vũ khí của tao hôm nay rồi.

- chít man, tao cũng dzi ! Tôi cũng cuống lên. Từ bàn bên kia, nhỏ Duyên lại chớp mắt ì xề. Một, Hai, Ba ... Ba cái ! Lại tín hiệu gì nữa đây ! Tôi và nhỏ Trân ráng ngồi đếm và nhớ. Hum..một, hai, ba, ... trả lời ta !A !tôi nhớ ra rồi, liền cầm cúi báo cáo tình hình. Mẫu giấy con con được nhanh chóng truyền tới tay của Duyên. Còn đang đợi Duyên đọc thư và trả lời thì lưng tôi đã nhận được tín hiệu từ bàn sau của nhỏ Cúc "cụt đuôi". Tôi vội dựa ghế ra sau để nghe nhỏ Cúc xù xì

- Tin tình báo ! Vũ mang nguyên một chai gội đầu !

- Trời ! Tôi và nhỏ Trân buộc miệng la lên, khiến cho cả lớp xoay lại nhìn hai đứa chúng tôi.

- Nè, làm bài xong chưa mà ngồi đó nói chuyện hả ?Từ bàn giáo viên, cô Hải đang chăm chú làm sổ sách, liền ngước mặt lên cảnh cáo chung cả lớp. Tiếng lao xao lập tức lắng đọng xuống từ từ

- Đề nghị cô Cúc cụt đuôi và cô Lan "bang" điều chỉnh âm thanh vừa đủ nghe

Quang "đàng chi địa" ngồi cạnh Cúc vừa lên tiếng châm chọc thì đã bị nhỏ Cúc xoay lại, cuộn cuốn tập khỏ vào đầu một cái bók.

- Im, người nghèo hổng có quyền nói, chỉ có mới người giàu mới có quyền nói ! Cúc nhạy giọng của nhân vật Trùm Sò khéo đến độ cả Quang "đàng chi địa", Trân "Xí muội" và tôi đều bật cười khúc khích. Mẫu trò chuyện của chúng tôi nhanh chóng lôi cuốn theo hai thành viên của bàn kế bên đó là Trí "Quên" và Loan "Chua"

- Con trai gì mà nhiều chiện quá ! Loan "Chua" bủ môi nhìn Quang "đàng chi địa"

- So với chi. Loan chua nhà ta thì ai mà sánh bằng ! Trí Quên trả đũa lại giùm Quang.

- a .. cái ông này ! Cái thân đã quên rồi mà còn hông ngán à. Đừng ý mình quên rồi làm tới nha ! Loan rít lên khe khẽ .. chua lòm.

Tôi và nhỏ Trân cố nén tiếng cười đang muốn bật vỡ rã. Ngay lúc đó, một mẫu giấy từ bàn Duyên Kỳ Cục lại bay vèo đến. Phen này thì Trân giành lấy và đọc nho nhỏ cho tôi và Cúc cùng nghe

- Đừng lo, tao dzí nhỏ Hạnh mỗi đứa có đến hai cây súng lặn. Lát nữa hết giờ Lý, chạy qua bàn tao lấy ngay Cúc "cụt đuôi" búng tay cái chóc nói:

- Ngon lành, phen này ngộ sẽ pháo chù !

Tùng ! Tùng !

Tiếng trống đổi giờ vừa vang lên cả lớp đã huyên náo, rần rần. Chờ cho cô Hải bước ra khỏi lớp, tôi và nhỏ Trân đã lật đật chạy sang bàn của Duyên. Đón lấy cây súng nước từ tay Duyên, tôi ngạc nhiên

- Sao mà có tới hai cây ?

- Sáng nay, tao chôm của thằng em tao đó. Mau giấu đi, coi chừng đám con trai thấy à !

- Bao giờ mình "tổng tiến công" ? Trân xen vào hỏi

- Vừa có trống ra chơi là a lê hấp, tấn công liền nghe chưa ! Duyên rí tai bọn tôi. Hạnh góp thêm vào

- Nhớ nha, chia ra mà đánh. Phần tụi bây là mấy ông tướng bên đó đó.

Nhát thấy bóng thầy Vinh, tôi liền kéo tay nhỏ Trân trở về chỗ ngồi

- Biết gùi ! í .. khoan, cho bóc lủm 1 cục xí muối đã.

Trân vói lại, bóc nhanh một viên xí muối trên bàn của Hạnh rồi vội vàng chạy theo tôi về chỗ ngồi vừa lúc thầy Vinh bước vào lớp học. Giờ Sử của thầy hôm nay về "Cuộc khởi nghĩa Xô Viết Nghệ Tĩnh". Ui chà, chán ngấy. Tôi và nhỏ Trân chỉ chờ lúc ngừng ghi chép thì lại thì thào bàn tính

- Phen này mày định ra tay với tên nào ?

- ông Dũng "mì sợi", Thắng "đút", Hải "hùng"

- Trời, 1 chấp 3, ngon lành vậy ?

- Chuyện nhỏ ! Dzốt ngọt 3 ổng cho mày xem ! Còn mày ?

- Tao à ? hum..tôi lưỡng lự rồi trả lời: thì cái ông Đỉnh "đánh đu", ông Thuận "tiện"

- ông Thuận ? Trân tròn mắt. Tôi cười tủm tỉm

- Tao biết mày sẽ cho ổng lọt sổ nên tao chôm ổng ngay

- Đồ quỷ ! Nhỏ Trân cười rồi hỏi tiếp

- Sao có hai tên à ?

- Trí "quên" có nhỏ Loan, Quang thì có con Cúc rồi !

- ê, hay là chơi anh chàng Quân "huyền" đi ! Trân vừa bồm bẻm nhai cục xí muối vừa chép bài, vừa đề nghị nhỏ

- Trời !tôi kêu khẽ, ai chứ cái ông cụ non đó thôi tao hổng dám đá động tới

- hi hi ... chứ hổng phải hong nữ động tới hử

- Đồ quỷ chùa ! Tôi vớ lấy cây súng nước trong gầm bàn xịt nhẹ nhỏ Trân một phát khiến cho nhỏ la oai oái.Cả lớp, một lần nữa, lại xoay sang nhìn hai đứa chúng tôi tò mò\.

- Bài giảng đã xong, các em có thể ngồi nói chuyện nho nhỏ, nhưng đừng làm ồn lớp kể bên.

Được sự "thông cảm" của thầy Vinh, ngay lập tức, lớp chúng tôi dậy lên tiếng xù xì vang khắp. Thiệt là không hổ danh "nhiều chuyện"

- Mà dám xịt phe ta sao hả Nhỏ Trân la lên. Cúc cũng chồm tới phụ họa

- ê, để dành "đạn" nha hai bà !

Chợt nhỏ Trân bụm miệng cười hì hì:

- Hay là tụi mình "đánh du kích" nha !

- Là sao ? tôi hỏi

- Là vậy nè! Nhỏ Trân không trả lời tôi mà len lén thò tay xuống phía dưới bàn rồi nhè ngay lưng của Dũng "mì sợi" ngồi trước mặt mà xịt một tia nước.

- a ... ! Mẹ ơi, đứa nào xịt nước tao vậy ?

Dũng "mì sợi" la toáng lên, đứng phắt dậy xoay ra phía sau. Tôi và nhỏ Cúc không nín được cười trước cái miệng đang há hốc thật to của Dũng. Cũng may, cả lớp cũng đều bật cười nên Dũng không biết ai là kẻ ra tay.

- Các em đừng to tiếng quá ! Thầy Vinh nhắc nhở.

Thầy hiền thật. Bởi vậy nhỏ Trân mới dám quá quắc như vậy, chứ mà là giờ của thầy Đăng "chủ nhiệm" hay của cô Tuyết "Sư Tử" thì chấp nhỏ có ba đầu, sáu tay cũng im thinh thít. Tôi kéo tay nhỏ thì thầm

- Mà thiệt tình .. phá hết chỗ nói ! Tôi nhìn gương mặt của Dũng mà cười hoài, trong lúc nhỏ Trân thì vẫn tỉnh như sáo:

- Để tao cho lão Thằng biết tay, cho chừa cái tật ngồi cười thí ghét. Nói đoạn nhỏ Trân choàng sang tôi, nhè ngay cái ót với bờ tóc hớt cao của Thằng mà bắn một phát nước cái vèo

- oái ! oái ! Thằng vừa la làng vừa xoay lại: Thầy ơi, em bị bắn lén. Lốp lại cười lên cái rần. Thầy Vinh còn chưa kịp nói lời nào thì một hồi trống dài báo hiệu giờ ra chơi đã vang lên dồn giã. Không đợi thầy Vinh kịp bước khỏi cửa, nhỏ Duyên đã nhanh nhẹn nhào đến Tiến dùng súng nước bắn lia lịa. Nhỏ mở đầu thiệt là ngoạn mục. Chiếc áo sơ mi trắng của Tiến đã ướt nhèm rồi. Tôi và mấy nhỏ khác cũng ngay lập tức nhè vào các anh chàng khác mà xịt nước tới tấp. Bọn con trai cũng đâu dễ chịu thua. Tiến đã phản công lại nhỏ Duyên. Vũ thì cầm nguyên bình gọi đầu đã đổ đầy nước, cứ xông vào Hạnh mà thẳng tay. Tiếng cười, tiếng la, làm huyên náo cả một góc hành lang. Tôi nghiệp mấy chàng không có "vũ khí" bị bọn tôi tận tình chiếu cố, ướt không khác gì vừa mắc phải cơn mưa.

- ê tui bây ! xịt ông Quang phụ tao coi. Súng của tao hết nước rồi ! Nhỏ Cúc "cụt đuôi" vừa cuống cuống tháo chạy vừa la toáng lên cầu viện. Quang hùng hổ đuổi theo phía sau với cuốn tập cầm trên tay dọa đánh, miệng thì luôn hét lên:

- Có ngon thì chạy luôn đi nha ! Tui mà tóm được bà là tui đực cho bà chết.

Nhỏ Trân nghe thế vội kéo tôi xoay sang đối phó với Quang. Chiếc áo sơ mi của Quang bị thêm hai khẩu súng nước của tôi và Trân bây giờ đã ướt hoàn toàn. Quang la làng lên:

- Trời ơi ! mấy bà này thiệt là quá đáng mà. Hải thì cười sằng sặc

- Nhè ngay cái thẳng sợ nước. Đã hơn 2 tuần chưa muốn tẩy bụi trần gian mà mấy bà tắm cho nó, nó la là phải rồi !
- ông lộn xộn, xịt ông luôn ! Nhỏ Loan "chua" từ đâu xông tới tấn công Hải. anh chàng cũng vội vàng rút sau lưng khẩu súng nước trả đòn. Nhưng...
- I cha .. hết nước rồi ! Hải la lên rồi cuống cuống quay đầu bỏ chạy. Nhỏ Loan dĩ nhiên là đuổi theo sát gót. Tôi và nhỏ Trân ôm bụng cười rũ rụa. Chàng Quang nhân cơ hội này liền co giò chuồn lẹ.
- ê xịt ông Thuận mày ! Trân kéo tay tôi lôi đi
- ủa, bồ ruột cũng hông tha sao ?
- Bồ thì càng phải dzợt cho sợ chứ ! Nhỏ Trân vừa hét lên vừa lao vào chàng Thuận mà bóp cò khẩu súng nước liên tù tì. Thuận hấp tấp vừa dùng quyển tập che chắn, vừa tìm đường bỏ chạy. Tôi cũng trờ tới tiếp tay nhỏ Trân. Thuận trố mắt:
- a ! ngay cả Lan cũng dám xịt nước Thuận hả
- Sao lại không ! Tôi chứng tỏ lời nói của mình bằng cách xịt Thuận liên tục. Thuận cuống cuống không biết làm sao thì cũng vừa lúc Quân đi ngang. Chàng ta liền chộp ngay lấy vai Quân đẩy ra hứng đạn. Chiếc sơ mi trắng của Quân lãnh trọn một loạt nước từ khẩu súng của tôi. Nhưng tệ hơn hết là khuôn mặt Quân cũng ướt nhèm.
- Chít gùi ! Tôi hốt hoảng la lên. Dấu vội khẩu súng ra sau lưng. Nhỏ Trân cũng thẳng cái kết ngay bên cạnh tôi. Riêng Thuận, khi đã an toàn núp sau lưng của Quân thì tùm tùm cười đắc chí:
- Biết ngay núp sau lưng Quân là an toàn số một mà
- xí .. ăn gian ! Thuận ăn gian. Tôi và nhỏ Trân la lên.

Quân chậm rãi nhìn sang tôi. Gương mặt của anh chàng vẫn nghiêm trang đến độ có thể hù chết tôi được.

- Xin lỗi .. xin lỗi nha ! Tôi trở nên ấp úng. Nhỏ Trân núp sau lưng tôi thì thào:

- Mày ngon thiệt ! Cả Quân mà cũng chơi luôn

- Ngon khỉ gì ! Tôi huych chỗ nhỏ Trân, Tao đang run nè hông thấy sao?

- Run gì .. nhát như thỏ, để tao

Nói đoạn, nhỏ Trân bước tới ưỡn ngực ra vẻ oai hùng:

- Lỡ tay tí mà, làm gì mà làm mặt ngầu dữ vậy ?

Quân vẫn im lặng, chỉ nhìn tôi mà không màng đến nhỏ Trân. Tuy nhiên, trong đôi mắt luôn nghiêm túc của Quân tôi không nhận thấy sự hằn học, trách móc nào cả. Chính điều đó lại làm cho tôi đâm ra bối rối hơn.

- ổng ngầu quá mày ơi ! Nhỏ Trân thụt lui, kể tai tôi nói nhỏ: thôi mày ở đây ráng mà xuống nước nhỏ nha, tao chạy trước. Nói đoạn nhỏ Trân xoay đầu bấm nút biến thiệt lẹ, cả Thuận cũng thế. "Con quỷ chùa thiệt thí ghét, vậy mà cũng bày đặt làm tàng" Tôi rửa thầm nhỏ bạn, rồi lúng túng ngỏ lời xin lỗi Quân khi thấy Quân đưa tay vuốt đi những hạt nước đọng trên mặt. Quân vẫn không nói gì.

- ...Lan có cái khăn này...Quân lấy lau đỡ đi nha!Tôi lại khe khẽ đề nghị

- không sao ! Đến lúc đó, Quân mới chịu trả lời tôi với một nụ cười nhẹ. Tự dưng tôi trở nên lúng túng trước nụ cười đó. Quân có một nụ cười rất tươi. Nụ cười làm tan biến đi nét nghiêm trang trên

gương mặt của anh chàng ngay lập tức. Nhưng quả tim bé con của tôi chả hiểu vì cớ gì vẫn còn nhảy thành thịch.

- Học trò lớp 11 rồi mà còn phá quá vậy ? Quân tiến lại gần bên tôi. Chiếc sơ mi trắng ướt đầm bó sát vuông ngực rộng chột làm tôi then thùng ngoảnh mặt sang hướng khác. "i cha, ghê quá, phen này chết chắc" Tôi khẽ lẩm bẩm, chờ đợi Quân "lên lớp". Nhưng không, Quân lại im lặng, nhìn tôi với tia mắt hết như dòng điện cao thế.

- Quân ... giận à ? ừm...hay Quân lấy cây súng này xịt lại Lan đi nha Tôi đưa cho Quân khẩu súng nước. anh chàng đón lấy. Tự dưng như có một luồng điện làm toàn thân tôi giật bắn khi tay tôi khẽ chạm vào tay Quân. "chít man, long thể mình hôm nay bị trục trặc kỹ thuật rồi", tôi lại khỗ sở than thầm trong lòng. Cầm khẩu súng nước của tôi trên tay quan sát một tí, rồi Quân trao trả lại

- Súng đẹp đó ! Nó thích hợp trong tay của Lan hơn.

- ừ hử, ai như Quân, cứ như ông cụ non ! Tôi chống chế, cố tình lánh né không nhìn thẳng vào Quân. anh chàng lại phì cười. í ẹ, vẫn là nụ cười đầy ma lực đó.

- ừm...nếu Quân không thích thì cho Lan xin lỗi nha !

- không đâu ! Lan cứ tiếp tục vui chơi đi ! Quân đi nha ! anh chàng không để tôi nói tiếp đã xoay lưng bước xuống cầu thang. "chắc là lại đi họp hành gì rồi"tôi nghĩ thầm "thí ghét" í, tôi vội bụm miệng phì cười khi lỡ nói ra hai chữ đó. Quân dừng lại ! Ui cha, chết chắc. Tôi nhanh chóng nhoén miệng cười thiệt là tươi, chớp chớp mắt giả nai thiệt là hiền.

- Lan nè ! Quân ngược lên gọi khẻ

- Gì hử ?

- Lan cười ... hum... Lan cười trông đẹp đó. Cứ giữ mãi sự vui vẻ, hồn nhiên đó, đừng làm ông cụ non như Quân.

Nói vừa xong thì Quân cũng ba chân bốn cẳng chạy cái vèo mất tiêu. Tôi chỉ kịp thoáng thấy hai tai Quân tự dưng đỏ bừng. "anh chàng thí ghét" Tôi lẩm bẩm một mình cùng nụ cười ... vu vờ. Có cái gì đó chột dấy lên trong lòng tôi thật lạ Bất ngờ, nhỏ Trân ở đâu chạy ủa đến ôm chầm lấy tôi

- bắt quả tang đang mơ mộng !

- mớ xì !Tôi chối nhanh. Tao đang mừng rơn vì ông hồng có giận đây nè.

- Dĩ nhiên là ông sức mí mà giận mày !

- Sao lại không ?

- Thui đi bà ơi, còn giả bộ giả nai dzí tui nữa à ?

- Thiệt tình mà !Tôi xoay sang Trân ngơ ngác, mầy đang nói cái gì vậy ?

Trân nhìn gương mặt ngớ ngẩn của tôi thì bật cười rộ ra rồi vỗ tay hát

- Khi xưa đôi ta bé ta chơi

Đôi ta chơi bắn súng khơi khơi

Chơi công an đi bắt quân gian

Em hiên ngang giơ súng ngay tim anh

xịt ... xịt "

- Đồ quỷ chùa ! Chọc tao hả ! Tôi nhào đến ngắt nhỏ Trân. Nhỏ vừa

la làng vừa bỏ chạy. Tôi đuổi theo nhỏ mà lòng xen lẫn nỗi mắc cỡ và niềm vui thật mới lạ

Hoàng Vi Kha

Tỏ Tình

Trong " Lời tỏ tình của Mùa Xuân " có câu

" và tôi biết rằng

nói yêu em là điều khó khăn "

Chắc là vậy, chắc là khó khăn lắm, cho nên thằng Bảo, tên bạn thân của tôi cứ mãi vò đầu, bứt tóc không biết nói làm sao để cho Ngọc Hân được biết cái bầu tâm sự của nó...

- Ê Nhân, mà trước giờ luôn có những ý kiến hay, vậy mà làm ơn nghĩ giùm cho tao cách nào để thổ lộ cùng nàng đi

- Trời đất ! tao còn chưa biết để ý em nào thì làm sao mà có ý kiến ý cò giúp cho mà được chứ ?

- Tao biết mà có cách mà ! Thằng Bảo lại cứ nài nỉ tôi đến tội nghiệp, Mà với Ngọc Hân vốn là bạn thân thì chả lẽ mà hông hiểu tính tình của Hân sao?

Tôi gật gù:

- Hiểu thì cũng có hiểu chút chút, nhưng dạo gần đây thì hết hiểu nổi

rồi

- tại sao? Bảo tròn mắt, ngạc nhiên. Tôi nhìn nó chăm chọc:
- Hiểu gì nổi, thương ai hông thương, đi thương cái thằng vốn nổi tiếng là Ivan gốc ghêch như mày thì quả là khó hiểu.
- Ủa?? sao mày biết nàng thương tao ! Hai con mắt của thằng Bảo bật lên sáng rực khi nghe tôi nói thế. Hắn nôn nóng hỏi dồn, khiến cho tôi không khỏi nén được tiếng cười
- Thì tao với Hân là bạn thân nhau mà, tôi quyết định phá Bảo, cho nên vẽ vờ để chọc hắn: nè, dạo này nàng hỏi về mày hơi nhiều đó nha
- Hỏi sao hở ? Bảo nôn nóng càng khiến cho tôi thích thú trong việc phá hắn hơn.
- Nàng hỏi đủ thứ: hỏi Bảo có bồ chưa, hỏi Bảo có thích đi xem phim không, hỏi nhiều lắm, tao không nhớ hết
- rồi mày trả lời sao hả Nhân ?
- Ồ, thì dĩ nhiên tao nói mày chưa có bồ chứ sao !
- Thanx a lot nha mày ! Bảo vỗ vai tôi cười hề hề.

Tôi chợt thấy hắn vui tươi, hồn nhiên lạ Đúng là sức của mạnh tình yêu có khác.

- Ê Nhân, mày làm ơn làm quân sư quạt máy cho tao đi mà. Bảo lại năn nỉ?

Nhìn đôi mắt van lơn đầy thành khẩn của nó, tôi xiêu lòng:

- Thôi được để tao bày cho mày vài cách hén ! mà mày có siêng năng và chịu cực được không vậy??
- Được mà, được mà ! mày nói thử tao nghe đi ! Bảo nhanh nhẩu.

Tôi cười rồi kể vào tai hân gợi ra vài ý kiến. Hân nghe xong mặt mày hí hửng chạy tốt ra cửa

- Mày đi đâu vậy? bài tập còn chưa làm xong mà ?

Tôi ngạc nhiên, chưng hửng.

- Tao đi mua hai tô mì để gọi là ra mắt quân sư !

Nói rồi hân chạy biến đi mất. Tôi chỉ đành ngồi nhìn theo nó mà phì cười... Tình yêu ! hum... là cái chi đây hở các bạn ? sao nó lại khiến cho thẳng bạn thân vốn khù khờ chậm chạp của tôi lại trở nên nhanh nhẩu đến lạ kì!

Tình yêu ! đố ai định nghĩa được, tôi thì chịu !

oOo

- Thế nào?

- Xong rồi ! bảo đảm đúng bài bản của quân sư mà !

- Ê, Hân vô lớp rồi kìa. Đừng hồi hộp nha mậy !

- Hơi run tí thôi à !

Tôi cười rồi ôm cặp trở về chỗ ngồi cuối lớp của mình, và lên quan sát Hân.

Như mọi hôm, nàng xoay sang nhìn tôi cười. Tôi khẽ gật đầu chào nàng. Cả tôi và Bảo đều hồi hộp chờ đợi nàng ngồi vào bàn. Nhưng không, nàng vẫn đứng đó trò chuyện với Trâm Anh, cô bạn ngồi cùng dãy bàn với nàng.

- Chuyện gì đây chứ ! mau ngồi vào chỗ đi ! Tôi gắt thằm trong bụng. Thằng Bảo xoay sang nhìn tôi lo lắng.

Tôi gắng cười để trấn an nó. Không hiểu sao, nhịp tim tôi cũng đập khá nhanh.

Từng giây phút trôi qua sao mà chậm chạp. Hai thằng tôi cứ ngóng mắt về phía ấy chờ đợi. Ngọc Hân vẫn chưa chịu ngồi vào chỗ của nàng. Dường như rằng thời gian bị kéo dài ra y hệt cây kẹo kéo, cứ dài, dài mãi, dài mãi theo từng nổi bồn chồn của cả Bảo và tôi. Có lẽ không kèm nổi, Bảo lật đật, ôm sách vở chạy xuống đổi chỗ với Thành để ngồi cạnh tôi.

- Mà run ha?

- Đâu có ! nó trả lời mà hai mắt vẫn dán chặt về phía Hân

- còn nói không !?

- hum... ừ, hơi run tí ! thì lần đầu tiên mà, hông run sao được !

- hơi gì ! tao thấy mày run bạo đó. Làm ơn đừng có run... làm tao run theo bây giờ

- mà mày nghĩ có chắc chắn được không đó ?

- được mà ! yên chí đi ! tao làm quân sư bảo đảm binh không sai đường lối đâu

- tao tin mày, và giao trọn cho mày đó nha

- đừng lo ! Tôi vừa trấn an nó thì bóng dáng của cô Thoa đã xuất hiện.

- Phải vậy chứ, mau ngồi xuống đi bà ! Tôi lại réo thăm trong bụng.

- Ồ, chết tao rồi ! nhỏ Trâm Anh đổi chỗ với nàng rồi Nhân ơi !

- Nooooooooo... ! tôi cũng sửng sờ buộc miệng la lên, khiến cho cả lớp ngạc nhiên quay lại nhìn.

- Nhân hôm nay hông học hay bài sao mà vừa trông thấy cô là đã la No rồi hả. Cô Thoa nhìn tôi chằm chọc.

- dạ đâu có ! tôi chối quanh

- à,vậy à, vậy để cô gọi em lên trả bài hén

- chít chắc tao rồi Bảo ơi ! tôi gờm Bảo: hôm nay tao hông có học bài kỹ đó nhạ Cái gì là present perfect tao hông nhớ lắm đó

- đừng lo, có chi tao dặt mày đi ăn bù lại ! Bảo trả lời yếu xìu.

Hân nhìn hai đứa tôi với nụ cười trên môi. Nàng đâu biết rằng, trong lòng bọn tôi đang héo như lá mùa thụ Thằng Bảo héo vì nàng bất chợt đổi chỗ ngồi với Trâm Anh, khiến cho kế hoạch H1 của bọn tôi bị bể. Còn tôi thì héo vì sắp sửa bị kêu lên bảng trả bài Anh Văn.

Hum..khổ rồi ! Tình ơi là Tình. Báo hại tôi rồi đây nè !

Bất chợt tay tôi bị lay mạnh

- gì nữa đây, làm ơn để cho tao tranh thủ học bài mà

- chít chắc rồi Nhân ơi ! Trâm Anh khám phá ra rồi

kìa !

- thiệt sao?

Tôi vội vàng nhìn sang dãy bàn của Ngọc Hân và Trâm Anh. Quả nhiên, "kế hoạch H1" của tôi và Bảo đang bị Trâm Anh moi ra " tìm hiểu "

Đó là chùm hoa Ti gôn phơn phớt tím hồng mà Bảo đã cất công trèo hàng rào nhà hàng xóm để hái tặng cho Ngọc Hân sáng nay. Ngọc Hân rất thích hoa Ti gôn. Cho nên, tôi nói Bảo hãy ráng hái tặng cho nàng mỗi ngày, rồi lén để trong găm bàn của nàng. Nàng sẽ vừa thích thú, vừa ngạc nhiên, chừng đó chắc chắn sẽ có dịp thổ lộ bầu tâm sự.

Ai dè, ngay ngày đầu tiên, cái kế hoạch đó đã thất bại ngoài dự tính !

Tôi bật phì cười khi trông thấy Trâm Anh ngơ ngáo với chiếc gọng

kính dày cui đảo mắt vòng quanh lớp để tìm coi ai là kẻ đã lén tặng hoa. Thăng Bảo dĩ nhiên là vội vàng cầm lấy cuốn tập che kín mặt, giả vờ như đang chăm chú đọc, và tôi, còn chưa kịp "dấu mình" thì giọng cô Thoa đã lạnh lạnh vang lên:

- người cuối cùng "Nguyễn Trọng Nhân"
- thôi rồi ! tao chít chắc rồi Bảo ơi ! Tôi nặng nhọc bước lên " đoạn đầu đài " với nụ cười méo xe.o
- có học bài không ? cô Thoa nhìn tôi hỏi
- dạ .. học sương sương !
- chết chắc !
- dạ chắc chết !

Cả lớp cười rần lên, chỉ riêng Ngọc Hân là xịu mặt xuống và Bảo thì dí mắt vào trang vở giả đồ như không để ý đến...

o0o

- Ê mày, kế hoạch H2 này có bảo đảm thành công không vậy?
- Bảo đảm mà ! à mà mày còn tiếp tục kế hoạch H1 không vậy?
- Thì mày kêu tao cứ tiếp tục thì tao cứ tiếp tục chứ sao !
- Tốt lắm ! mày thấy đó, Ngọc Hân đâu còn đổi chỗ ngồi với Trâm Anh nữa đâu ! Nàng đã biết có người lén tặng hoa cho nàng rồi, và đang hồi hộp vì hông rõ chàng ta là ai đó. Tức cười quá, cứ hể gặp tao, là Hân cứ hỏi tao có biết người đó là ai không.
- vậy là chết tao ! Bảo la lên.
- sao chết ? Tôi ngạc nhiên.
- Nàng hông biết là ai thì làm sao tao lên tiếng
- ngốc quá ! thời cơ chưa chín mùi mà sao lên tiếng cho được ! an

tâm đi, tao đã tính toán sẵn cả rồi, chắc chắn mày không lọt mắt xanh của nàng đâu

- à mà Nhân nè,

- gì hở ?

- có vấn đề rồi mày ơi?

- gì nữa đây?

- cái giàn hoa Ti gôn cạnh nhà tao bị tao "giải tỏa" gần trụi hết rồi ! bà chủ nhà cứ sáng sáng là ra đứng chửi um xùm. Cũng may mà bà chưa biết tao là thủ phạm đó. Dạo này bà mới mua con chó lớn lắm mày ơi ! Sáng nay, nếu tao không nhanh chân thì chắc tao te tua với nó rồi đó

Tôi vỗ vai Bảo bật cười:

- Ráng đi mậy ! ai biểu ở không phơ phớ như tao cho sướng hông chịu. Yêu chi cho khổ, khổ rồi thì đừng than

- thà chịu khổ còn hơn chịu lỗ mà mậy !

- Ê, nàng xuất hiện rồi kìa ! chuẩn bị chưa??

- rồi ! mà sao tự dưng tao run quá mậy !

- Trời đất, nhát như mầy vậy thì ở nhà với mẹ đi

- nói quē mậy, tự ái đồn dập rồi nè !

- Gan lên tí đi ông thần ! Nàng sắp tới rồi kìa. Tao đếm 1,2,3 xong là hành động liền nghe chưa?

- yes, sir !

Từ bên dưới lầu, Ngọc Hân trong tà áo dài trắng dịu dàng, cùng chiếc băng đô cũng màu trắng cài ngang suối tóc đen mượt, trông thật duyên dáng, đang sóng bước cùng với Trâm Anh đi vào lớp.

- Chuẩn bị nha ! tôi đưa mắt ra hiệu với Bảo rồi đếm một... hai... hai...rưỡi... BA !

Sau khi dứt tiếng đếm, tức thì một "trận mưa" bằng những cánh hoa dầu lập tức trút xuống, phủ quanh Ngọc Hân và Trâm Anh. Cơn gió trưa nhẹ nhẹ quện lấy những cánh hoa dầu, xoay tròn, bay lượn lơ, y như những cánh chong chóng, chậm rãi rơi quanh gót chân của hai nàng.

Cả Trâm Anh và Ngọc Hân đều ngẩng người ngạc nhiên, thích thú... Trâm Anh thì buông cặp võ, mãi mê đuổi bắt, đùa giỡn cùng những cánh hoa dầu đang xoay trong gió, còn Ngọc Hân thì vội vàng ngược mắt nhìn lên, tìm kiếm ai là người đã bày ra cái trò này.

Nép bên ô cửa sổ, tôi lén quan sát gương mặt của Hân. Tôi biết nàng rất vui sướng trong lòng, vì rằng Ngọc Hân rất thích đùa giỡn cùng những cánh hoa dầu. Lúc còn bé, hai đứa chúng tôi và Hân thường tay trong tay, dung dăng dung dẻ đi nhặt những cánh hoa dầu về chơi nhà chơi chung... và giờ đây, Hân có ngờ đâu giấc mơ từ thuở bé con của nàng đã thành sự thực. Một trận mưa hoa dầu, một rừng chong chóng bay trong gió...

- Ui chà, nàng cười tươi quá Nhân ơi ! thằng Bảo say sưa reo lên

- thấy không ! tao bảo đảm với mày là nàng thích mà Trâm Anh còn mê huống chi là nàng hơ?

- Quân sư này quả là lợi hại đó nha

Tôi còn chưa kịp kêu thằng Bảo đứng ra phía cửa sổ cho Hân biết mặt thì lổ tai tôi đã bị ai đó nhéo ngược lên, đau nhói:

- hum... bắt được tại trận hai cậu xã rác trong

trường hén. Tôi phạt hai đứa sau giờ học phải ở lại quét cho sạch Phen này lại khổ rồi. Cô Hải, trưởng khối kỷ luật đang "đăng đăng sát sát" nhìn hai thằng tôi. Càng tệ hại hơn là cả Ngọc Hân và Trâm Anh đều đã chứng kiến hai chàng đang bị cô giáo xách lỗ tai. Quê xệ quá chừng. Tôi chỉ còn có nước muốn độn thô?

- đúng là làm ơn mắc oán mà ! Tôi lau bầu rửa thẳng Bảo sau khi cô Hải đã bỏ đi ! quả nhiên, yêu là khô?

- thôi mà, có gì lát nữa tao sẽ quét giùm mày luôn cho

- mày nói đó nha ! Tôi vừa xoa lỗ tai đang đỏ bừng, vừa lúi thúi ôm cặp bước vào lớp hướng nghiệp.

Ngoài trời, nắng trưa vàng hoe, lóm đóm trên tàng cây như những đóa hoa diêu la.

o0o

Bị phát hiện, thằng Bảo đâm ra luống cuống hẳn lên. Nó không còn biết phải nói sao

- gì mà mày lo cuống lên thế ! Tao đã nói chuyện với Hân rồi

- mày nói sao hả Nhân ?

- Ờ thì tao vì mày mà phải giả dạng đi "thương thầm" nhỏ Trâm Anh chứ sao !

- Tao không hiểu

Tôi đâm vào vai Bảo, chắc lưỡi:

- mày quả là Ivan ngốc nghếch mà ! có nghĩa là khi Hân hỏi tao ai bày ra cái trò đó thì tao nói là tao bày ra để cho Trâm Anh vui, hiểu chưa

- rồi Hân nói sao !

- nàng chỉ cười thôi, không nói chi cả ! Tôi trả lời thẳng Bảo mà không thành thật, vì rằng Ngọc Hân qua nụ cười của nàng, tôi biết nàng không vui..Nhưng chả hiểu sao, tôi lại không hỏi đến, mà chỉ biết gặng đóng cho trọn vai tuồng của mình để mà "vớt mặt" lại cho thẳng Bảo mà thôi.

- dạo này mày còn rủ nàng đi chơi hay sang nhà tìm nàng không ?

Tôi hỏi Bảo, hầu xoay câu chuyện sang hướng khác.

- Ờ, thì cũng thỉnh thoảng thôi, nhưng mà... Bảo chần chừ..

- mà sao??

Hắn im lặng một lúc rồi thở dài:

- tao có cảm tưởng như Ngọc Hân chưa bao giờ để ý đến tao !

- vậy à ? đừng lo, rồi có lúc hành động của mày sẽ làm cho nàng cảm động mà ! Phóng mắt nhìn qua vòm cong của ô cửa sổ, tôi nói nhưng không tập trung lắm.

- Nhân nè, tao cảm thấy giữa tao và Hân không hợp và hiểu nhau lắm.

- Từ từ mà... thời gian sẽ giúp mày và Hân hiểu nhau hơn.

- Nhưng Trâm Anh...

Bảo chưa nói dứt câu thì đã bị tôi vỗ vai hắn:

- Ê, nàng tới rồi kìa. Phen này làm theo kế hoạch của tao nhạ Chắc chắn sẽ không thất bại đâu

- Nhưng mà tao...

- Còn nhưng với nhị gì nữa chứ... ! Tôi đẩy Bảo về phía bàn của Ngọc Hân, rồi ríu rít thúc hắn: nhanh lên mậy, nàng gần đến rồi kìa !

Bảo cầm chùm hoa Ti gôn lặng lẽ bước về phía bàn của Ngọc Hân

đợi sẵn. Hẳn nhìn tôi lạ hơn mọi khi

- Nhớ làm theo như lời tao dặn là ngon lành mà ! đừng lo ! Tôi giờ nắm tay lên ý nói chắc chắn sẽ thành công, rồi lật đặt ôm cặp bước ra ngoài dãy hành lang, để lại mỗi mình Bảo đang đứng tần ngần trong lớp cùng với chùm hoa Ti Gôn

Ngọc Hân đến. Tôi vội lánh ngay sau trụ cột để tiện theo dõi diễn tiến của sự việc. Nhìn cái dáng ngờ nghệch của Bảo đang lui cui tìm cách dấu chùm hoa Ti Gôn trong gầm bàn của Ngọc Hân, lòng tôi vui vui. Phen này nhất định sẽ thành công, vì rằng Ngọc Hân sẽ biết ai chính là người tặng hoa cho nàng bấy lâu nay.

Nhưng không, sự việc lại xảy ra hoàn toàn không như tôi dự định, và chính Bảo lại là kẻ làm cho tôi ngạc nhiên, sững người vì bất ngờ nhất.

Thay vì đặt chùm hoa vào bàn của Ngọc Hân, Bảo lại đặt nó vào bàn của... Trâm Anh ! Oái, gì kỳ vậy nè ! Thằng này có uống lộn thuốc không hay run quá rồi quáng gà chẳng ? Cả Ngọc Hân và Trâm Anh đều đã thấy ! Qua cử chỉ của hai người họ tôi đoán biết, cả hai cũng ngạc nhiên vô cùng. Vì khoảng cách quá xa, nên tôi không nghe được ba

người họ đang nói gì, chỉ thấy rằng sau một lúc thì Trâm Anh có phần bẽn lễn, và Ngọc Hân quày quả bỏ ra khỏi lớp.

Í chà chà, cái thằng Bảo khờ khạo này đang muốn giở trò gì đây ! Phen này, phải lôi nó ra tra khảo mới được. Dám cãi lại Quân sư thì chết chắc !

o0o

Thế là tung tích của "quân sư quạt máy" đã bị bại lộ Ngọc Hân làm mặt giận với tôi mấy ngày liền vì hai "tội trạng"

1. biết mà hông chịu nói, còn bày trò
2. dám bịa chuyện gạt nàng

Hum..mà cái tội thứ hai coi bộ nặng nhất cho nên nàng cho tôi dze ngọt xớt. Bao nhiêu lần nài nỉ đi xem xi nê đều bị nàng lắc đầu từ chối. Bao nhiêu lần hối lộ, xin huê bằng mấy bít kẹo me đều bị nàng hồng thềm chiếu cố. Rồi tới các tờ thư xin lỗi đều không được nàng ghé mắt duyệt qua Khổ rồi các bạn ạ ! Chuyện gì chứ, chọc con gái giận thì trời gầm cũng hông chịu tha đó !

Thằng Bảo này quả thật là báo hại tôi mà. Tư.

dưng đi "khai báo" với nàng đầu đuôi tỉ mỉ làm chi để giờ đây tôi phải ôm lấy một cái bầu tâm sự đầy căng.

Vài tuần trôi qua, Ngọc Hân vẫn còn làm mặt giận với tôi. Thú thật, tôi cũng chả biết vì sao nàng lại giận tôi day dằng đến như vậy. Nếu xét về các tội trạng mà nàng đã "phán" thì tôi nghĩ tội của tôi cũng nên được "châm chước" và "khoan hồng" tí ti chứ. Chẳng qua tôi chỉ có lòng tốt muốn giúp đỡ hai người bạn của mình mà thôi.

Thật là chả hiểu nổi. Bí đường, tôi bèn tìm đến Trâm Anh, cô bạn gái thân nhất của nàng với bít chè đậu trên tay. Tôi hỏi Trâm Anh, Trâm Anh chỉ liếc xéo tôi một phát lạnh như nước đá, bén như dao bào, sau khi đã tận tình chiếu cố bao chè đậu

- Nhân làm cái gì thì tự Nhân biết

Câu trả lời "lỗ vốn" quá, vì nếu tôi biết thì tôi đâu cần gặp Trâm Anh để hỏi làm chi !

Thăm thoát mà chỉ còn hai tháng nữa là chúng tôi sẽ thi vào đại học rồi ! Bài vở ôn thi mỗi lúc một nhiều, cho nên, tôi dần dần vơi đi những "dày vò" trong lòng mình.

Cho đến một hôm, Ngọc Hân vì bị bệnh, không đến lớp được Nàng tìm sang tôi để mượn bài học. Khi đón Hân ngoài cổng, không hiểu sao, tôi lại bối rối vô cùng, cứ ú a, ú ớ, chẳng biết nói chị Phần Hân, gương mặt nàng vẫn "lạnh lùng tới bến" và ánh mắt nhìn tôi vẫn đầy nghiêm nghị.

- Tối nay, Nhân học bài xong mang tập sang cho Hân mượn nhé !

- Được mà, không thành vấn đề !

Chợt nghe tiếng nhạc văng vẳng từ trong phòng của tôi, nàng tròn mắt hỏi:

- Leonel Richie?

Tôi gật đầu ! Nàng chợt tỏ ra vui vẻ:

- Nhân có thể cho Hân mượn sang lại được không ?

- Chuyện nhỏ ! tối nay Nhân sẽ sang cho Hân luôn !

- cảm ơn trước nha !

- Ừm... không có gì ! tối nay Nhân qua hén

Nàng gật đầu rồi quay bước ra về. Tôi ngớ người ra vì còn nhiều điều tôi muốn nói cùng nàng lắm. Nhưng không hiểu sao, khi đối diện với nàng, tôi lại không nhớ được cái chi cả.

Rất may, đầu óc "Gia Cát Lượng" của tôi lại đem đến cho tôi một "sáng kiến"... Tôi lật đặt đóng sầm cửa, ba chân, bốn cẳng chạy tót vào trong phòng tí nữa là tông phải mẹ tôi

- Thằng khỉ ! lớn đầu rồi mà còn chẳng có ý tứ gì ca?

Mẹ mắng tôi. Nhưng tôi chỉ cười thầm, vì rằng mẹ có biết đâu, thằng con của mẹ vốn có rất đầy "ý tứ" đó

o0o

Không rõ là tôi lại làm sai cái gì đây các bạn ạ cho nên từ sau cái hôm Ngọc Hân trả lại cho tôi cuốn tập, thì nàng lánh né tôi chả khác nào như lánh tà.

Cái tánh của tôi lại gàn bướng có hạng. Cho nên, tuy rằng tôi muốn gặp Hân để "làm sáng tỏ vấn đề" nhưng hai cái chân của tôi lại chả chịu lê qua gặp nàng tí nào cả.

Rồi kỳ thi cuối khóa cũng đã đến. Tôi cũng như Hân đều bù đầu vào bài vở ! Suốt hai tuần liền, chúng tôi chỉ "nhìn thấy nhau" vài lần trong trường mà thôi, rồi ai lại trở vào phòng thi của người đó...

Thi cử xong xuôi, lớp chúng tôi tổ chức buổi cắm trại ngày hôm nay tại Lái Thiêu ! Đây có lẽ sẽ là buổi cắm trại cuối cùng có đầy đủ mọi thành viên của lớp, và cũng là buổi trại để tiễn biệt nhau bước ra khỏi ngưỡng cửa của nhà trường trung học

Bên ngoài sau bữa ăn trưa, rải rác từng nhóm đang quây quần trò chuyện dưới những gốc cây, xum xuê bóng mát. Thằng Bảo và...

Trâm Anh cũng đang ngồi cạnh nhau. Tôi chợt phì cười khi nhìn hai đứa nó. Bao nhiêu "kế hoạch" mà tôi đưa ra, rốt cuộc lại không có ăn nhập vào đâu cả.

Chẳng những vậy, kết quả còn ngoài dự kiến của mọi người. Bảo thì xoay sang "cặp kè" với Trâm Anh. Hắn có lần đã vỗ vai tôi thích thú - Bây giờ tao mới biết, tao và Trâm Anh hợp nhau lắm. Dù sao cũng cảm ơn những gì mà mày đã giúp cho tao. Nè, Nhân à, tao nghĩ bây

giờ đến lúc mày tự lo cho mày rồi đó

Lo cho tôi?? Lo gì chứ ! Ngọc Hân còn "làm mặt ngầu" với tôi kia kìa. Suốt cả buổi sáng nay, nàng có nói gì đến tôi đâu ! Chán thật các bạn ạ ! Không lẽ nào tình bạn giữa tôi và Ngọc Hân trên 10 năm qua, nay lại tan vỡ cả sao?

Buồn buồn, tôi với tay ôm lấy cây guitar. Một cảm xúc chợt đến, nhẹ nhẹ len vào cõi lòng tôi khiến cho tôi bồi hồi, rồi say sưa thả hồn theo những âm điệu chợt tìm được

Tối lại, cả lớp quay quanh ngọn lửa trại bập bùng.

Những tiết mục văn nghệ "bỏ túi" lần lượt được trình diễn thật hào hứng và vui nhộn. Cây đàn guitar được truyền đến tay tôi.

- các bạn thân mến ! Tôi nói mà đôi mắt hướng về Ngọc Hân thật chân thành: chúng ta sắp sửa chia tay nhau, sắp sửa chia tay cùng tuổi học trò trung học, một lứa tuổi đầy ắp những kỷ niệm đáng yêu...

Tôi ngưng một tí khi bắt gặp ánh mắt của Ngọc Hân.

Một thoáng xao động dâng trào:

- Đối với Nhân, tôi tiếp, đã có những hình ảnh kỷ niệm thật dễ thương, và cũng đã có những điều mà có lẽ suốt cuộc đời này Nhân không quên được ! Ngày hôm nay, Nhân xin gửi đến các bạn một ca khúc mà Nhân vừa sáng tác lúc chiều này

- Ui chà, dữ dội ghen

- ác liệt vậy ta

Đợi cho cả lớp thôi chọc phá, tôi lại nhìn sang Ngọc Hân tiếp lời:

- Tuổi học trò sở dĩ đẹp vì nó hồn nhiên và trong sáng. Ngày mai này

chúng ta chia tay nhau, Nhân mong rằng những gì buồn phiền giữa chúng ta của ngày hôm qua hãy xí xoá hết, để chúng ta cùng giữ cho nhau những hình ảnh đẹp nhất của tuổi học trò làm hành trang trên bước đường đời mai sau... và bây giờ Nhân xin được hát tặng các bạn và tặng riêng cho một người bạn mà Nhân rất quý mến xem như là đóng góp một ít kỷ niệm trong mớ hành trang của các bạn nhé.

Tràng pháo tay vang lên. Tôi cười khe?

- Bản nhạc có tên là Tổ Tình

Cả lớp lại vỗ tay rào rào rồi nhường ngay bầu không khí yên lặng lại cho tôi

này người em ơi

người em áo trắng học trò

từ bao giờ

lòng tôi,

em ghé đến

phút giây nào

nhìn em, tôi đắm say

phút giây nào

tình yêu

đến trong tay

Tôi hát say sưa. Đem tất cả lòng mình tuôn ra bài nhạc mà tôi đã phổ từ bài thơ hôm nào, tôi đã cố tình "để quên" trong quyển tập khi cho Ngọc Hân mượn

Làm sao nói

nói được lời yêu em

Làm sao nói

nói cho em được biết

Làm sao nói

nói cho vơi buồn nhớ

Nói yêu em

nói bằng nhịp đập trái tim tôi

Tràng pháo tay kéo dài sau khi tôi chấm dứt bài nhạc. Đôi mắt Ngọc Hân nhìn tôi thật lạ long lanh ngời ngời như những vì tinh tú trên trời...

oOo

Thằng Bảo sau khi chúc tôi vài câu rồi vội bước sang một bên cùng với Trâm Anh để nhường chỗ lại cho Ngọc Hân.

Nàng đến cạnh bên tôi, nụ cười bẽn lễn nở ra trên môi:

- Ra Nha Trang nhớ viết thư về chợ. gia đình... và chợ. tụi này nha
Tôi cũng chợt trở nên lúng túng lạ ! Chiếc ba lô với vài thứ linh kinh vào lúc này thật là có công hiệu để cho hai tay tôi không còn cảm thấy bị thừa thãi.

- Ra ngoài đó ráng học... rảnh thì...

- thì sao? tôi ấp úng không kém nàng

- Ồ..ừm..rảnh thì..mới được quyền nhớ tí ti

Tôi chợt cảm thấy vui vui, và chính nỗi vui đó khiến cho tôi mạnh dạn hơn

- nhớ ai mới được chứ ?? tôi chọc nàng

- xí ! hông thèm

- à nè ! nàng ngảnh mặt nhìn tôi nở một nụ cười dí dỏm

- gì hở?

- cuốn băng nhạc của Leonel Richie đó

Vừa nghe nhắc đến cuốn băng ấy, tôi đã giật mình, mắc cỡ. Riêng Ngọc Hân, nàng chợt trở nên "nhỏ nheo" ngắt tay tôi thiệt đau:

- thí ghét ! Nhân có biết ai là người đầu tiên nghe cuốn băng đó không ?

- Không phải Hân sao? tôi tròn mắt. Nàng lắc đầu quây quây

- không phải Hân, mà là bà chị của Hân đó

- Í trời, chết Nhân rồi

- Ủa... chết Nhân mặc kệ, nhưng chết Hân trước đây nè, bị bà chọc quê quá đi, thí ghét Nhân quá, nên hông thèm nói chuyện với Nhân đó

Vậy thì quả là chết tôi thiệt rồi các bạn ạ vì rằng trong cuốn băng đó mặt A thì tôi thuê cho Hân đầy đủ những bài nhạc của Lionel Richie, còn mặt B là... phần xin lỗi và... tâm sự của Nguyễn Trọng Nhân, tức tôi đây..Vậy mà bà chị nàng nghe qua trước thì quả là chết chắc

- trời ơi, đã thế, chị Hoa đâu có biết, đi vận âm thanh thiệt là lớn...

may mà bữa đó ở nhà chỉ có hai chị em, không thì Hân ngắt cho Nhân te tua luôn

Tiếng còi xe lửa rút lên từng hồi, báo hiệu đoàn tàu sắp sửa lăn bánh khởi hành. Tôi vội vả bắt tay Bảo, và Trâm Anh tạm biệt

- Lần tới về sẽ nhéo cho Nhân biết tay ! Ngọc Hân nheo mắt nhìn tôi cười, lén dấu hai giọt lệ long lanh vừa tuôn ra

Tôi nắm lấy bàn tay của nàng, nói thật khẻ thật tha thiết:

- Nhân sẽ nhớ Hân thật nhiều

- Hân cũng vậy ! Nhân ra ngoài đó học ráng giữ gìn sức khỏe nha...

Rồi nàng nói nhanh khi tôi đã bước lên tàu:

- Hân sẽ chờ...

Đoàn tàu đã lăn bánh. Tôi ghi khắc vội vào con tim nụ cười của nàng, và bất chợt, bên tai tôi văng về lời nói hôm nào của Ngọc Hân:

- Tất cả những gì mà Bảo làm... nói thật ra không khác gì lời tỏ tình của chính .. Nhân, vì rằng Nhân hiểu Ngọc Hân thích điều gì hơn là Bảo ! nhưng có điều là Nhân mới chính là chàng Ivan ngốc nghếch chứ không phải là Bảo, vì rằng Nhân hông biết là từ lâu, Ngọc Hân đã rất mến Nhân

Tôi chợt mỉm cười ! Không đâu các bạn ạ ! tôi sẽ không còn là anh chàng Ivan ngốc nghếch khờ khạo như trong chuyện cổ tích nước Nga đâu !!

Tỏ Tình, làm sao để tỏ bày tình cảm đây?? Tôi đã biết rồi, chỉ cần có hai con tim cùng rung động thực sự thì chắc chắn rằng tầng số của chúng sẽ giao cảm nhau... Đó chính là tín hiệu của Tình Yêu, là lời Tỏ Tình tuyệt vời nhất

Hoàng Vi Kha

Trời Xanh Và Cánh Bò Câu Trắng

Tôi khe khẽ bước vào gian phòng rộng quen thuộc. Cố gắng không gây một tiếng động nhỏ nào. Ngồi vào chiếc ghế mà tôi vẫn thường ngồi, tôi dường như nín thở để không làm xao động suối âm thanh đang nhẹ nhàng tuôn ra từ chiếc dương cầm.

Chiếc dương cầm màu trắng đặt cạnh ô cửa sổ to của gian phòng quét vôi trắng. Trong gian phòng này, chỉ có mỗi một khung cửa sổ có vòm cong đó mà thôi. Tấm rèm cửa cũng được may bằng thứ vải mềm màu trắng, khiến cho vạt nắng sớm soi vào cũng hóa thành màu trắng tinh khôi.

Sàn nhà lát gạch hoa trắng. Trần nhà cũng một màu sơn trắng, và chiếc áo mà người con gái ấy đang mặc cũng là một tà áo dài màu trắng.

Tôi đã đến đây vài lần, nhưng lần nào cũng thế, màu trắng của gian phòng này luôn đem lại trong tôi sự thanh bình, yên ổn trong tâm hồn. Nhất là mỗi khi nhìn người con gái có nét đẹp hiền hòa, nhu mì đó, tôi luôn có cảm giác đang bước sang một thế giới hoàn toàn khác, trút bỏ đi mọi thứ bụi bặm vấy bẩn trong dòng đời.

Nàng đang hát. Lời ca dịu dàng bay bổng hòa cùng tiếng đàn dương

cầm tuyệt vời của nàng.

anh có nghe, mùa thu mưa giăng lá đổ

anh có nghe, nai vàng hát khúc yêu đương

và anh có nghe, khi mùa thu tới

mang ái ân, mang tình yêu tới

anh có nghe, nghe hồn thu nói mình yêu nhau nhé

Tôi lại xúc cảm rồi. Nàng huyền nhiệm quá. Luôn sáng tạo trong tôi những rung động khác nhau. Lấy quyển sổ tay và cây bút chì luôn giắt theo bên người, tôi lại vẽ nàng. Hầu như cả cuốn sổ này đều là những phác họa chân dung của nàng. Tôi vốn có tiếng là một họa sĩ tài hoa, nhưng tôi vẫn không hài lòng mỗi khi vẽ nàng. Đôi khi, tôi đâm ra tức bực trước sự bất lực của tôi vì tôi không thể dùng khả năng của mình ghi khắc lại trọn vẹn nét khả ái của nàng.

- Anh tới rồi đó à? - Nàng lên tiếng hỏi, trong khi đôi tay vẫn lướt nhẹ theo phím đàn. Không đợi tôi trả lời, nàng tiếp:

- Hôm nay có hoa cho em không?

- Có! Hôm nay hoa tươi và thơm lắm - Tôi buông bút. Trên trang giấy trắng, thêm một bức chân dung của nàng xuất hiện.

- Anh lại lén vẽ em nữa rồi! - Nàng cất tiếng phụng phịu trách tôi.

Suối tóc dài đen mượt của nàng chảy về một bên khi nàng đang nghiêng mặt nhìn sang tôi. ở góc độ nào, nàng cũng đẹp. Tạo hóa sáng tạo ra nàng là một nét đẹp hoàn mỹ, một khuôn mẫu cho nghệ thuật hội họa và điêu khắc.

- Hoa của em đâu?

Tôi bước đến cạnh bên nàng, cầm vào chiếc bình hoa cao cổ bằng sứ

trắng đặt trên chiếc dương cầm vài cành huệ trắng mà tôi vừa hái ngoài vườn. Nàng nhắm mắt, thưởng thức mùi hương nhè nhẹ của loài hoa huệ.

- Hoa thơm quá!

Tôi cười nhẹ khen nàng:

- Khi này em hát hay quá! Chuẩn bị cho buổi văn nghệ mùa xuân đó à?

Nàng gật đầu, mỉm cười. Đôi môi đẹp tựa hồ như một nụ hồng vừa chớm nở.

- Anh tới không?

Tôi băng khuâng:

- Anh bận hôm đó. Nhưng sẽ ráng.

Nàng tựa vào vai tôi. Từ dòng tóc và thân thể nàng, làn hương trinh nguyên nhè nhẹ lang vào hồn tôi, thấm thấu vào từng tế bào nhỏ trong cơ thể của tôi, say đắm. Tôi vuốt nhẹ theo dòng tóc đen mượt của nàng. Bàn tay tôi muốn biến thành chiếc lược, mà không, nó muốn biến thành nắng, thành gió, thành bất kể thứ gì để có thể tan vào trong dòng tóc đẹp đó. Trong thế giới màu trắng tinh khôi này, dòng tóc và đôi mắt đen của nàng nổi bật lên hẳn.

- Suối tóc em đẹp quá.

- Tặng anh mà!

- Đôi mắt em càng tuyệt.

- Anh thấy gì?

- Một bầu trời thu nhỏ, có anh, có em.

- Còn thiếu.

- Em nói đi.
- Còn có tình yêu vĩnh cửu của em.
- Và cả của anh.

Nàng mỉm cười hạnh phúc. Tôi hôn nhẹ lên đỉnh trán của nàng. Nụ môi chạy xuống chậm rãi và dừng lại trên mắt của nàng.

- Anh vẽ em bao nhiêu bức rồi?
- Nhiều lắm, nhưng anh sẽ vẽ em mãi cả cuộc đời này.
- Em muốn nhìn bức họa đôi mắt.
- Nó không bao giờ có thể đẹp bằng mắt em.

Tôi thì thảo tha thiết. Nàng cúi đầu. Tôi nâng khẽ chiếc cằm bé nhỏ, duyên dáng của nàng lên cho đôi bờ mắt lại giao nhau. Đôi mắt của nàng tròn xoe với hàng mi cong dài, đều đặn. Đen! Thật đen. Màu đen biến biệt tựa hồ là bóng tối của một chiều sâu thăm thẳm.

- Em muốn ra vườn.
- Anh đưa em.

Nắm lấy bàn tay mềm mại với những ngón tay tháp bút, thon đẹp của nàng, tôi dìu nàng bước ra khu vườn nhỏ sau nhà. Đó là một khu vườn trồng khá nhiều các loại hoa. Các luống hoa được chăm sóc kỹ lưỡng, và cắt tỉa gọn gàng thành những mẫu hình hài hòa xếp cạnh bên nhau.

Tôi để nàng ngồi xuống chiếc ghế mây màu trắng đặt dưới vòm hoa giấy đỏ hồng.

- Anh lại vẽ?
- Không, anh hát.
- Lâu rồi em không nghe anh đàn và hát.

Tôi cười nhẹ, tay ôm lấy cây đàn guitar màu trắng của nàng.

- Anh không là ca sĩ như em.

- Anh hát hay lắm. Anh là chàng nghệ sĩ đa tài và đa tình

- Nghệ sĩ của riêng em. Đa tình chỉ riêng em.

Tôi ngồi xuống thảm cỏ xanh bên cạnh chân nàng, vừa âu yếm nhìn nàng đang vôn vê một lọn tóc, vừa say sưa hát.

Một chuyện tình yêu anh họa sĩ

Gởi trong tranh vẽ những vui buồn

Và chàng thầm yêu nàng ca sĩ

Cô gái rất yêu bông hoa hồng

Nàng nhoẻn miệng cười. Nghiêng nghiêng mặt nhìn tôi bằng nét duyên dáng mê hồn.

- Anh không là chàng họa sĩ nghèo đâu! - Nàng nói, khi tôi vừa hát xong. Hai bàn tay đẹp của nàng ôm lấy mặt tôi êm ái:

- Anh là chàng họa sĩ rất giàu tình cảm.

- Và em không là nàng ca sĩ vô tình kia.

Nàng hôn nhẹ vào bờ môi của tôi. Nụ hôn thật khẽ, tựa hồ đôi môi tôi vừa chạm thật nhanh vào một cánh hoa mềm mại, nhưng đủ để nếm một giọt mật ngọt ngào.

Con bồ câu trắng bay đến bên chân tôi gục gù chào người khách quen. Tôi đón nó vào tay. Mớ lông trắng mịn của nó, đôi mắt tròn xoe đen láy của nó tựa như nàng.

- Như Vân đó hử?

- Phải Như Vân của em đây! - Tôi trao con bồ câu mang tên Như Vân cho nàng.

- Anh phải đi
- Mai anh tới không?
- Mai anh tới.

Nàng ôm vào lòng con chim câu bé nhỏ, vuốt ve nó triu mến. Tôi xoay bước. Bên tai còn vang vọng lời ca dịu dàng của nàng:

Dưới ánh nắng, sương long lanh
Triệu cành hồng khoe sắc thắm
Mỗi sáng sớm, bên song thưa
Em bên hoa, cười trong nắng

ở một nơi trong miền quá khứ...

2 năm trước

Đà Lạt ...

Chiều tắt dần. Mặt trời tròn xoe, đỏ hồng đang từ từ lặn vào áng mây màu cánh sen cuối tầm nhìn. Những ngọn đồi thông nối liền nhau hết như những con sóng nhấp nhô, có tí nắng chiều còn rơi lại, chạy dài theo sườn đồi, xuyên qua tàn lá thông, xòe ra thành những cánh sao lóng lánh.

Tôi đi nốt những đường cộ sau cùng. Trên khung vải, bức tranh Đà Lạt hoàng hôn hầu như đã hoàn tất. Những đường cong của dãy đồi màu xanh xám, chỉ được nhận biết bởi gam màu thay đổi dần sang xanh nhạt của bầu trời và xanh thắm của mặt hồ. Toàn bộ bức tranh

mang một sắc xanh. Màu xanh lơng chừng giữa sự chán chường, tính đơn độc, lãnh cảm và trống vắng.

- Hoàng hôn bên ngoài đẹp, nhưng vào tranh của anh thì buồn quá. Tiếng nói nhẹ nhàng cất lên từ sau lưng, khiến tôi giật mình xoay lại. Người con gái mặc chiếc áo đầm trắng phủ kín gót. Bên ngoài khoác chiếc áo khoác cũng một màu trắng muốt, khiến cho chiếc khăn lụa mỏng màu hồng thắt ngang cổ của nàng nổi bật hẳn lên. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã bị một sức lôi cuốn kì lạ trước nét đẹp của nàng. Tôi đứng trơ người ra. Đôi mắt say sưa phác thảo thật nhanh những mắt, môi, dòng tóc, vóc dáng yêu kiều đó vào trong tâm trí.

- Có lẽ chàng họa sĩ đang có tâm trạng buồn chăng? - Nàng bước đến cạnh bức tranh, chăm chú nhìn, rồi lên tiếng hỏi.

- Sao chị nghĩ vậy?

- Tranh của anh đủ để nói lên tất cả.

- Thật sao ?

Nàng xoay lại nhìn tôi, tủm tỉm cười:

- Gam màu của anh dùng hoàn toàn là màu lạnh. Anh lại chọn màu xanh. Mà theo như tôi biết, màu xanh, trong hội họa các anh là màu tượng trưng cho sự trống vắng, chán chường.

Nàng lại nhìn vào bức vẽ, rồi tiếp:

- Hệt như tone màu xanh của họa sĩ Picasso trong bức họa người chơi Guitar. Nhưng trong tranh của anh, những đường nét chổng chéo nhau của các ngọn đồi, cây thông, và sóng mặt hồ đan vào nhau, ngỡ là hài hòa, nhưng nhìn kỹ thì nó không có chủ đích. Lại thêm, cây cọ của anh chịu ảnh hưởng của Van Gogh qua những bết

màu tường là cầu thả, nhưng có hàm ý. Vì vậy, tôi có thể nói tâm trạng của anh đang bất ổn và phiền muộn.

Tôi ngạc nhiên thích thú trước lời phân tích của người con gái đó.

Quả nhiên, những gì nàng nhận xét đều hoàn toàn đúng.

- Tôi chỉ xuông miệng nói vậy thôi, nếu có làm anh khó chịu thì xin lỗi nha.

- Không, không có! - Tôi lắc đầu rồi xác nhận - Thực ra những lời chỉ nhận xét đúng lắm. Nàng mỉm cười. Tôi cũng bật cười theo.

- Thôi, tôi không quấy rầy anh nữa!

Nàng trở bước quay đi. Tôi vẫn còn đứng trơ ra với mớ cảm xúc bồn loạn trong lòng, chưa kịp hỏi gì ở nàng thêm cả.

Con dốc thoải dường như hạ thấp xuống dưới bước chân của nàng. Núi đồi chẻ ra nhường lối cho nàng bước qua. Những tia nắng còn sót lại xuyên qua kẽ lá soi lên bờ áo trắng của nàng, trong vắt. Giữa màu xanh muôn trùng của đồng cỏ, ngọn đồi, và bầu trời đang dần ngả về đêm, tà áo trắng của nàng nổi bật lên diệu kỳ. Cơn gió cuốn đến. Suối tóc dài của nàng bay. Chiếc khăn lụa màu hồng của nàng bay, và vạt áo trắng của nàng phần phật theo gió, tựa hồ như đôi cánh bồ câu bé nhỏ đang vỗ nhanh. Sự xuất hiện tình cờ của nàng huyền nhiệm như một câu truyện cổ tích có nàng tiên hiện đến. Và sự huyền nhiệm đó đã gieo vào trong tôi một cảm xúc thật khác lạ. Trong cái màu xanh biền biệt, ngút ngàn đó, bóng trắng của nàng thần thánh, lạ kỳ. Dường như sự xuất hiện tình cờ của nàng đã làm thay đổi cả thế giới rỗng tuếch, chán chường trong tôi, để rồi bóng áo trắng ấy đã đi vào bức tranh của tôi, và đã đi vào con tim của tôi,

dịu dàng, thần bí.

Một tháng sau...

Buổi tối...

Biệt thự Hoàng Lan...

Khi tôi bước vào gian phòng khách to rộng, hầu như mọi người đã có mặt khá đông đủ. Hoàng, vị chủ nhân của ngôi biệt thự Hoàng Lan, đồng thời cũng là một người bạn chí thân của tôi, niềm nở bước đến chào đón.

- Sao ông tới trễ vậy? Vợ chồng tôi còn tưởng ông không đến dự được chứ!

- Xin lỗi Hoàng, xe của tôi bị hư dọc đường.

Tôi chìa ra cho Hoàng xem hai bàn tay lem luốc dầu mỡ như một bằng chứng cho sự đến trễ của mình. Hoàng cười thân mật, trao cho tôi chiếc khăn để lau tay rồi nói:

- Ngày hôm nay có khá nhiều danh sĩ đến dự. Tôi hy vọng ông sẽ có cơ hội làm quen thêm bạn bè.

Tôi nhìn quanh. Dường như tất cả mọi người đang hướng mắt về tôi. Điều này làm cho tôi khó chịu, ngượng ngùng. Tôi gật đầu chào chung rồi xoay sang Hoàng nói khẽ:

- Đừng lo cho tôi, ông cứ lo tiếp khách khứa đi. Tội mình còn thiếu gì cơ hội tâm tình.

Hoàng gật đầu:

- Vậy thì đừng khách sáo nha! Có chi cần thì kêu nhỏ Mai. Ok?

- OK!

Tôi chia tay với Hoàng rồi bước lại cạnh chiếc bàn lớn bày các thứ đồ

ăn và thức uống. Bất chợt, Mai ở đâu ùa đến ôm chầm lấy vai tôi khiến cho ly cocktail trên tay tôi xuýt tí là rơi xuống đất:

- A! Anh Bằng tới hồi nào vậy?

- Mới tới thôi! - Tôi xoay sang Mai giả đồ cần nhẫn - Em đó ghen, lúc nào cũng làm anh hết hồn.

- Xì - Mai trề môi - không dám đâu, hồn của anh lạc đi đâu rồi, còn đâu nữa mà hết!

Rồi Mai ngạc nhiên nhìn quanh:

- ủa chị đâu?

- Chị nào? - Tôi hỏi.

- Thì chị của anh đó? Còn giả đồ ngây thơ!

- Anh đâu có chị nào quản lý đâu! - Tôi cười. Mai đón lấy ly nước cam từ tay tôi rồi lườm một phát:

- Anh đi mình ên à? Hồng tin!

- Anh từ xưa đến nay lúc nào mà chả mình ên? - Tôi trở giọng châm chọc Mai - ai như em, con nít mới mở mắt mà đã đòi yêu rồi.

- Xí, người ta hai con ngỗng rồi chứ bộ!

- Hai con ngỗng?

- ừ, là 22 đó! Xì, anh Bằng chậm tiêu còn hơn ruà í.

- Bởi vậy đâu ai thèm anh.

- Anh nói câu này này giờ em nghe là đúng nhất đó!

- Khỉ nè! Phá anh hoài!

Tôi toan tìm cách chọc lại Mai thì bất chợt tiếng dương cầm vang lên rộn rã khắp gian phòng. Tiếp theo đó là giọng hát thật ngọt ngào, truyền cảm của một người con gái cất lên. Mọi tiếng nói cười trong

phòng ngay lập tức im bật để nhường lại khoảng không gian cho tiếng đàn và giọng ca tuyệt vời đó phủ kín.

Khi bản nhạc vừa dứt, một tràng pháo tay tán thưởng ngay lập tức vang rền.

- Chà, ai mà hát hay quá vậy Mai? - Tôi hỏi, trong lúc rảnh rỗi người nhìn xem người ca sĩ đó là ai. Nhưng vì đám đông vây quanh chiếc dương cầm, nên tôi không nhìn thấy được chi cả.

- Ồ, bạn của Mai đó! Hát hay không?

- Hay! Hay lắm. Ca sĩ hử?

Mai gật đầu:

- Ừ, ca sĩ số một của thành phố sương mờ này đó nha!

- Tên gì?

- Uyên Thi.

- Tên đẹp.

- Ừ, người càng đẹp.

- Vậy sao?

- Anh muốn làm quen hông?

Nghe Mai hỏi, tôi phì cười lắc đầu. Xoay sang Mai, tôi nói:

- Người ta là ca sĩ nổi tiếng, còn anh chỉ là một chàng họa sĩ...

- Một chàng họa sĩ tài hoa vừa mở triển lãm tranh đầu tay đã nổi tiếng.

Giọng nói dịu dàng xen ngang câu nói của tôi có một mãnh lực lạ kỳ. Những âm ba quen thuộc lắm đã một lần vang lên bên tai tôi để rồi cho tôi phải ghi nhớ mãi.

- Là chị... ? - Tôi ngạc nhiên, reo lên.

- Hân hạnh biết anh, họa sĩ Đinh Bằng.

Nàng chìa bàn tay xinh đẹp về phía tôi. Ngày hôm nay, nàng vẫn mặc bộ áo trắng phủ kín gót. Nhưng lại để hở chiếc cổ cao và bờ vai tròn đầy gợi cảm. Nắm lấy bàn tay êm như bông của nàng, tôi nghe chính mình run rẩy.

- Không ngờ... chị Uyên Thi lại là một nữ ca sĩ lừng danh. Tôi nói, nhưng đôi mắt vẫn không rời gương mặt kiều diễm nọ.

- Ồ, hai người quen biết nhau à? - Nhỏ Mai lên tiếng.

Tôi lắc đầu. Nàng lại gật đầu. Không ăn khớp với nhau tí nào cả, khiến cho cả ba cùng bật cười. Tôi còn chưa kịp hỏi thăm nàng thêm thì vài ba thanh niên ăn bận sang trọng đã bước đến vây lấy nàng. Họ tặng bốc nàng, vuốt nịnh nàng bằng những lời ngọt khen đầy hoa mỹ. Tôi dần dần bị đám người đó lấn ra khỏi tầm mắt của nàng. Uyên Thi vẫn mặc nhiên nói cười, tiếp chuyện cùng bọn họ. Tự dưng trong lòng tôi nhói đau, buồn lặng. Cái thế giới của tôi không giống như thế giới của họ. Một kẻ thích lang bạt, thích buông xuôi cuộc sống theo cảm xúc như tôi thì không thể hòa đồng cùng những kẻ mà luôn tự cho mình là "thực tế". Chán nản vu vơ, tôi kéo tay Mai nói nhỏ:

- Đi, mình đi tìm cái chi bở bụng nha! Anh đói quá.

Mai gật đầu rồi níu lấy tay tôi kéo đi, bên tai tôi còn nghe giọng nói của một gã công tử trẻ tuổi:

- Liệu tiểu thư Uyên Thi có thể nào cho tôi được biết làm sao tôi có thể chinh phục được quả tim của tiểu thư không?

- Dễ thôi, chỉ cần anh tặng đúng 1 triệu đóa hoa hồng!

- Ồ, vậy thì dễ quá mà!

Tiếng Uyên Thi và đám khách nọ cười vang sao nghe xót lòng tôi lạ. Tôi khẽ nhủ thầm: "Có lẽ cảm xúc và trực giác của mình phen này đã lầm. Nàng không như mình nghĩ". Tôi nốc nhanh một ngụm rượu chát. Cay lạ.

o0o

Hai tháng trôi qua....

Xưởng vẽ... một ngày đẹp trời cuối tuần...

Tôi vút cây cọ xuống rồi lui lại sau vài bước nhìn ngắm bức tranh vừa mới hoàn tất. Trên khung vải, bức chân dung người con gái được vẽ theo lối siêu thực, vẫn là những gam màu lạnh hòa hợp với nhau. Ở một điểm nào đó, tôi vẫn không cảm thấy hài lòng dù rằng đây đã là bức họa thứ bảy của tôi về cùng một xúc cảm.

Chán nản, tôi xô cửa bước ra mảnh vườn nhỏ sau nhà, vươn vai hít cho căng hai buồng phổi bầu không khí trong lành của miền núi đồi Đà Lạt. Thật không ngờ, mới đó mà tôi đã lưu lại tại thành phố này gần hai năm rồi. Ngoài công việc của một họa sĩ ra, tôi còn phụ với Hoàng trong vấn đề điều hành khai thác lâm sản. Có lẽ, nhờ ở công việc này, cho nên tôi có dịp lặn lội đi vào những vùng rừng núi ít người biết đến. Mỗi lần đi như vậy, tôi đều gặt hái được nhiều điều thú vị từ thiên nhiên, cây cỏ hoặc từ những sắc dân thiểu số sống rải rác tại Đà Lạt, Lâm Đồng.

Tôi bước đến cạnh giò hoa Lan vừa mới đem về sau một chuyến lặn lội trong khu Suối Vàng. Những nụ hoa còn đọng sương sớm, khe khẽ rung rinh trong con gió nhè nhẹ. Hình hài của chiếc nụ tựa tựa

như đôi mắt con người, với mớ nhung mềm rũ xuống không khác gì rèm mắt. Bỗng dưng, tôi lại nhớ đến nàng, nhớ đến đôi mắt đẹp đã đi vào hồn tôi tự thừa nào.

Với tay ôm lấy cây đàn guitar, tôi chậm rãi ngã người vào chiếc ghế mây dưới gành hoa lan, khe khẽ hát:

Màu nắng hay là, màu mắt em

Mùa thu mưa bay cho tay mềm

Chiều nghiêng nghiêng bóng nắng qua thềm

Rồi có hôm nào mây bay lên...

Tôi hát, nhưng tâm trí lại say sưa nghĩ đến đôi mắt đẹp của nàng. Từ thừa đầu tiên tình cờ gặp gỡ, cho đến những lần sang nhà Hoàng gặp nàng đến với nhỏ Mai. Những hình ảnh ấy cứ lần lượt hiện về quện lấy tôi thật lôi cuốn và tha thiết. Rồi nỗi say sưa ấy càng lúc càng dâng cao, khiến cho tôi hát lên thật to từ lúc nào không hay.

Mùa thu qua tay đã bao lần

Ngàn cây thấp nển lên hai hàng

Và nắng bây giờ trong mắt em...

Tiếng đàn của tôi vừa dứt thì chợt có tiếng vỗ tay vang lên từ sau lưng.

- Anh Bằng hát hay quá! - Nhỏ Mai dung dăng dung dẻ chạy đến bên tôi - Làm người ta nghe mê mẩn.

Tôi cười, đặt cây đàn xuống rồi dáo dác nhìn quanh tìm kiếm bóng hình của người mà tôi đang nhung nhớ.

- Hôm nay anh rảnh không? - Mai ôm lấy cây đàn, bấm từng nốt nhạc vu vơ.

- Rảnh, có chi không? Tôi xoay sang giò Lan, cố giấu đi nỗi thất vọng khi không thấy Uyên Thi.

- Đi thăm các em với tụi em nha?

- Tụi em là ai?

- Thì là Mai và Thi đó! - Giọng Thi chột vang lên làm tôi ngạc nhiên vui mừng.

- ủa, Thi?

Nàng gật đầu, rồi chắp tay sau lưng, bước đến nhìn tôi giả bộ làm ra vẻ trịnh trọng:

- Hồng ngờ họa sĩ Đinh Bằng, ngoài tài nghệ cầm cọ ra còn cầm đàn và cầm... giọng thật tuyệt vời.

Nhỏ Mai bật cười, tôi cũng cười theo:

- Thi xấu quá! Theo phe Mai chọc anh hoài há.

- Ai biểu anh giấu nghề chi?

- Không phải anh giấu nghề mà anh sợ múa rìu qua mắt thợ đó thôi.

- Đúng rồi đó! Giọng hát của anh Bằng em thấy thích hợp nhất cho những buổi tụng kinh cầu siêu.

Thi phá ra cười trước câu nói của Mai. Nhỏ Mai thiệt là làm tôi què quá.

- Nhỏ khỉ này chuyên môn đâm sau lưng chiến sĩ không à. Biết vậy anh không thềm làm mút cho em ăn đâu!

- A, anh lại làm mút mặn à?

- ừ, định cho em, nhưng ai biểu em phá anh nên anh đổi ý rồi!

- Í chết ! sao anh không nói sớm để em chữa lại dịp khác mới phá anh. Nhỏ Mai xịu mặt. Thi thì ngạc nhiên:

- Anh Bằng biết làm mút nữa? Trời, sao mà anh biết nhiều thứ vậy?

- Con trai sống độc thân mà Thi! - Tôi cười. Đôi mắt nàng mở to nhìn tôi ngây thơ xinh đẹp làm sao.

- Anh Bằng ui! Cho Mai nắn nì, nắn nỉ, cúi đầu tạ lỗi đi mờ. Lâu rồi, người ta chưa ăn mút của anh làm đó mờ.

Đợi cho nhỏ Mai nắn nỉ đã đời, tôi liền chỉ Mai vào phòng trong lấy lọ mút mà tôi đã làm.

- Anh Bằng nè! - Thi gọi tôi.

- Gì hở Thi?

- Giới thiệu phòng tranh của anh cho Thi xem đi!

Nàng nói xong trở bước quay vào xưởng vẽ. Tôi vui vui bước theo sau nàng. Nàng chậm rãi nhìn ngắm từng bức họa của tôi.

- Toàn là chưa hoàn tất, chắc Thi xem không đẹp đâu.

- Không sao! - Nàng khẽ hất lọn tóc dài cho nằm gọn về phía sau, rồi tiếp - Thi thích nhất là nhìn bức tranh từ lúc phôi thai cho đến khi hoàn tất.

- Vậy là Thi muốn đọc trọn tâm tư của người họa sĩ rồi!

Nàng cười.

- ủa, sao có tấm này lại che lại vậy anh?

Tôi chưa kịp lên tiếng can ngăn, thì Thi đã kéo tấm vải trắng phủ bức tranh xuống. Ngay lập tức hai gò má nàng ửng đỏ khi trông thấy bức họa đó chính là bức chân dung của nàng.

- ừm... xin lỗi Thi... anh... anh... - Tôi lúng túng, không biết giải thích ra sao. Nàng im lặng, nhìn chăm chăm vào bức tranh rồi bước đến cầm lấy.

- Thi tịch thu bức tranh này!

Tôi cười ngược ngùng, khổ sở.

- Và phạt anh một chầu chè tối nay về cái tội dám vẽ lên Thi.

Nàng nhìn tôi mỉm cười. Đôi mắt long lanh diệu vợi dường như hàm chứa một thông điệp của hạnh phúc.

Hơn 6 tháng sau...

Buổi chiều, cơn mưa phùn bất chợt kéo về khiến cho không gian ươn ướt, và khá lạnh. Tôi cùng với Hoàng và Mai lặng im bước theo lối đi trải sỏi trắng vào ngôi nhà bé nhỏ, xinh xắn nằm lưng chừng ngọn đồi thông trông xuống thành phố Đà Lạt.

Chuông cửa reo. Người quản gia già bước ra đón chúng tôi với gương mặt buồn vơi vơi. Ông ta khẽ gật đầu chào rồi xoay đi trước dẫn đường. Mọi người cùng im lặng. Sự im lặng đến ngọt ngào, khó thở. Dãy hành lang mập mờ ánh sáng với hàng sơn xanh chạy dài cuối chân tường tạo cho tôi có cảm giác như con đường đang đi sẽ dài hun hút và đưa tôi đến một thế giới huyền hoặc, hư vô. Nhưng không. Khi cánh cửa ở cuối hành lang vừa mở ra, tôi đã chóa mắt trước một thứ ánh sáng trắng toát đặc biệt của căn phòng. Tất cả mọi vật trong gian phòng hầu như là màu trắng, và đều được giữ gìn thật sạch sẽ. Giữa phòng là chiếc giường to trải khăn trắng. Tấm rèm trắng được vén lên trên cho tôi nhìn thấy Uyên Thi đang nằm trên đó. Cạnh bên nàng, song thân nàng đang đứng lặng im. Nét đau khổ hiện rõ trong đôi mắt của hai người họ. Tôi vội bước đến bên giường, quì xuống cầm lấy bàn tay của nàng. Nước da nàng trắng xanh. Bờ môi nhợt nhạt. Mớ tóc rối phủ xuống tấm thân gầy đi nhiều.

- Anh... anh đến rồi sao? Giọng nàng yếu ớt.
 - Phải, anh đây! - Tôi áp bàn tay nàng vào má mình. Tôi hôn thật lâu trên bàn tay đó. Bàn tay với những chiếc ngón xinh đẹp nắm lấy tay tôi thật chặt. Viên y sĩ nhìn đồng hồ rồi ra hiệu cho tôi đứng tránh sang một bên.
 - Đừng! Đừng bỏ Thi nha anh! - Nàng kêu lên. Tôi đau xót, chực khóc.
 - Không, anh không bỏ em đâu.
- Viên y sĩ ngồi xuống cạnh bên nàng. Bàn tay ông từ từ tháo đi mớ vải băng kín trên đầu nàng. ở một góc nơi đỉnh đầu, mớ tóc đen của nàng bị cạo đi để tiện cho việc giải phẫu. Nơi đó, còn để lại một vết sẹo dài. Tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt. Khẽ nhủ thầm: "Em ơi, Thi ơi, dù thế nào, anh vẫn yêu em". Vải băng mắt cuối cùng cũng đã được tháo ra. Tiếng nàng hốt hoảng la lên:
- Bác sĩ, bác sĩ ơi! Tại sao tôi không nhìn thấy gì được cả! Ba mẹ! Ba mẹ đâu? Mắt con bị sao vậy nè?
- Bà Nhuận, mẹ của nàng không nén được, khóc òa ra.
- Con gái yêu của mẹ ơi!
- Bà ôm nàng vào lòng và cứ để cho nước mắt tuôn ra ướt đầm cả mặt. Buông một tiếng thở dài, viên y sĩ đứng dậy. Tôi tóm lấy áo ông ta rít lên:
- Vậy là sao? Ông nói, ông có thể cứu nàng được mà?
- Hoàng và Mai chạy đến can tôi ra.
- Bình tĩnh Bằng.
 - Anh Bằng, đừng như vậy mà anh!

- Xin lỗi! - Viên y sĩ sửa lại gọng kiếng nhìn tôi thờ dài - Chúng tôi đã tận sức cứu được mạng sống của cô ấy, nhưng chúng tôi không thể cứu được cặp mắt của cô.

- Ông nói dối, ông nói dối! Tôi muốn ông phải chữa lành đôi mắt cho nàng.

Tôi lồng lên trong vòng tay của Hoàng, rồi rũ người xuống khóc vỡ ra.

- Anh Bằng ! Anh Bằng! Anh ở đâu? - Thi lên tiếng gọi. Tôi vội trở tới bên nàng. Đón lấy bàn tay của nàng đang run rẩy, mò mẫm trong không khí, tôi áp bàn tay đó vào mặt mình.

- Anh đây ! Anh đang ở bên em đây.

- Anh khóc à! Anh đừng khóc nha! Tất cả đã là số phận rồi anh à. Anh cũng đừng trách các bác sĩ.

- Không! Anh không khóc! - Tôi cắn răng, gồng người cố giữ cho lời nói của mình không run rẩy.

- Anh lại dối em rồi! - Đôi môi khô héo của nàng hé ra một nụ cười hiền hòa - Nước mắt của anh đã làm ướt tay em rồi nè.

Mai và Hoàng bước đến cạnh bên ngỏ lời chia sẻ và thăm hỏi. Uyên Thi cười nhẹ.

- Cám ơn anh Hoàng với Mai nha! Dù sao Thi cũng còn sống mà. Hai người ráng trông nom anh Bằng giùm cho Thi nhé.

Nắm lấy bàn tay của Mai, nàng tiếp:

- Mai nè, từ nay chắc Thi sẽ khó tiếp tục cùng các dì phước chăm nom các em tại trại mồ côi Hoa Hồng. Thi nhờ Mai giúp Thi nha. Tội nghiệp bọn nhỏ, chiến tranh tàn ác quá.

- Được mà chị Thi! - Mai cũng khóc thút thít, Em hứa với chị em sẽ chăm sóc trại mồ côi của chị thật chu đáo.

Nàng làm cho tôi hoàn toàn xúc động và mến phục. Từ trước đến nay, số tiền mà nàng thu nhập được qua những buổi trình diễn văn nghệ đã được nàng dùng để thành lập ra cô nhi viện mang tên Hoa Hồng với sự giúp đỡ của hai anh em Hoàng và Mai. Cách đây vài tuần, chiếc xe chở nàng đi thăm các em bé đã chẳng may băng xuống ngọn đèo.

Kết quả là nàng bị chấn thương sọ não và giờ đây, tuy mạng sống còn giữ được, nhưng cặp mắt đã không còn thấy được.

- Anh Bằng!

- Anh đây !

- Em bị đui mù rồi, anh còn yêu em không?

- Yêu! Yêu em hơn bao giờ hết và suốt cuộc đời này anh chỉ yêu có mỗi mình em.

Nàng nắm chắc lấy bàn tay tôi. Từ đôi mắt đẹp của nàng, hai dòng nước mắt tuôn ra, lăn dài.

Hiện tại...

Một ngày đầu năm...

Viện mồ côi Hoa Hồng...

- Anh nè!

- Gì hở?

- Tóc em có rối không anh?

- Không, tóc em vẫn đen, dài và đẹp lắm.

Nàng cười, bầu vào tay tôi khi tôi bế nàng đặt lên chiếc xe lăn.

- Anh lại nịnh em!

- Đúng rồi! Cả đời này, anh chỉ nịnh mỗi mình em thôi!

- Xí, Em còn tưởng anh sẽ không tới được!

Tôi ngất yếu vào mũi của nàng rồi chậm rãi đẩy xe nàng về phía hội trường:

- Anh không muốn bị em dành hát hết đó mà!

- Anh còn nói! - Nàng giả bộ nghiêm giọng - anh thuộc bài hát chưa?

- Thuộc rồi!

- Anh giỏi!

- Thưởng anh đi.

Nàng ra hiệu cho tôi cúi xuống bên cạnh, rồi hôn nhẹ vào má tôi. Tôi hôn lại nàng hai cái:

- Thối lại em đó.

- A, anh lại ăn gian. Anh thấy ghét!

Tràng pháo tay của các em bé vang lên rộn rã khi tôi đưa nàng đến cạnh chiếc dương cầm. Đoạn tôi ôm lấy cây guitar và ra hiệu cho các em bắt đầu trình diễn buổi văn nghệ.

Theo sự hướng dẫn của vài dì phước, các em lần lượt bước ra sân khấu múa hát cùng với tiếng đàn của tôi và nàng. Thỉnh thoảng, tôi đưa mắt nhìn sang nàng. Trên đôi môi đẹp của nàng, nụ cười luôn nở ra thật nhân ái, bao dung. Tôi lại nhìn sang đàn trẻ thơ đang hồn nhiên múa hát. Thế giới của chúng quả thật rất đáng yêu, và rất may mắn khi có sự xuất hiện diệu kỳ của nàng. Hệt như một nàng tiên trong truyện cổ tích, nàng đã đem đến cho bọn trẻ vốn đã thiếu tình thương của mẹ cha, một tình thương khác cũng không kém phần quý

báu.

Buổi văn nghệ được tiếp nối bằng một buổi liên hoan linh đình bánh trái do Hoàng biểu tặng. Bọn trẻ con thích thú reo hò. Tiếng cười nói của chúng làm cho tôi cảm thấy vui sướng lạ. Chợt từ đâu, một bé gái độ mười tuổi, chạy đến ôm chầm lấy nàng, trao vào tay nàng một cành hồng thật đẹp. Nàng hôn lên trán nó. Con bé sung sướng cười toe toét, lộ cả hàm răng sún ngộ nghĩnh. Đứa bé chạy đi rồi, nàng mới xoay sang tôi nói:

- Lũ con nít thật dễ thương quá phải không anh?
- Ừ! Rất đáng yêu!
- Con bé đó ra sao anh?
- Nó hở? Y hệt em hồi nhỏ đó.
- Xí, em xấu thấy mồ. Còn chúng nó chính là những thiên thần của em đó.
- Em lại là thiên thần của anh!

Nàng cười rồi đưa đóa hoa lên ngửi:

- Hoa hồng??
- Phải, hoa hồng. Loại phớt cam mà em vẫn thích.
- Anh còn nợ em
- Nợ gì nè? Tôi ngồi xuống cạnh bên nàng.
- Nợ em một triệu đóa hoa hồng.

Tôi cười:

- Em muốn anh sạt nghiệp giống anh chàng họa sĩ trong bài hát đó sao?
- Anh không chịu sao?

- Chịu, nhưng với một điều kiện
- Điều kiện gì? Cấm anh ăn gian em!
- Không thèm ăn gian lần này!

Nàng xí tôi một tiếng rồi nói:

- Được rồi, em tạm tin anh lần này đó! Anh nói đi.
- Điều kiện đơn giản thôi, mỗi ngày anh sẽ tặng em một đóa hồng, tặng hoài cho đến khi nào đủ số thôi.
- A, anh lại ăn gian. Mỗi ngày một cái! Một triệu cái thì làm sao em còn sống để nhận chứ?

Tôi cầm lấy bàn tay nàng tha thiết nói:

- Anh muốn vậy! Muốn không chỉ kiếp này, mà nhiều sau, anh vẫn hàng ngày đem hoa đến tặng cho em .
- Anh... anh...
- Uyên Thi nè! - Tôi gọi tên nàng tự tận đáy lòng mình.

- ...

- Em ... Em hãy bằng lòng làm vợ anh nha!
- Anh ... - Nàng ngập ngừng. Từ đôi mắt đẹp của nàng, dòng lệ đã tuôn trào.
- Hãy cho phép anh được trọn cuộc đời này làm người chồng để săn sóc cho Uyên Thi nha.

Nàng ghen ngào ôm choàng lấy tôi. Trong tôi, nỗi xúc động cũng dâng cao để rồi bật ra thành hai hàng nước mắt chảy dài.

Một năm sau...

Tôi hồi hộp đếm từng nhịp thở của mình. Toàn thân tôi như chừng

không còn tuân theo sự điều khiển của bộ óc. Tôi cố gắng chống chọi với nỗi đau đang rần rần chạy khắp thân thể. Đôi tai tôi ráng nghe ngóng nhưng bầu không khí vẫn chỉ là nhịp nháy tíc tíc đều đặn của chiếc máy đo tim. Chợt làn hương nhẹ nhẹ thoảng qua. Mùi hoa lan quen thuộc. Đúng rồi, giò hoa lan mà tôi đã lấy về từ chuyến đi Suối Vàng năm nào. Tôi nhìn về khoảng đen trước mắt. Một bóng sáng từ từ hiện lên, lan rộng dần và rồi bùng lên những hình ảnh của kỷ niệm.

- Uyên Thi! Uyên Thi! Em...Em...! - Tôi ú ớ gọi tên của nàng. Nhịp đập con tim tôi nhanh dần. Hơi thở cũng dồn dập hơn. Cửa phòng bật mở. Có tiếng chân người bước vội vào. Tôi nghe tiếng gọi tên mình. Tôi cảm nhận những vuốt ve, sờ sẫm trên thân thể của mình.

- Bác sĩ ! Bác sĩ ! ảnh sao rồi?

Uyên Thi, giọng nói của nàng.

- Thi! Em, em sao rồi Thi? - Tôi cuống quýt gọi nàng qua hơi thở. Hai bàn tay tôi giương ra tìm kiếm nàng.

- Em đây! - Nàng ngồi xuống bên cạnh tôi, ôm chầm lấy đôi tay tôi.

- Sao em? Phẫu thuật thành công không?

- Anh, anh gầy đi nhiều quá! - Bàn tay nàng run rẩy vuốt mớ tóc của tôi. Dường như nàng đang khóc. Giọng nói của nàng nghẹn ngào, và bàn tay tôi chạm phải vài giọt nước trên gò má nàng. Nghe nàng nói, tôi chợt mỉm cười sung sướng.

- Vậy là em có thể nhìn thấy được rồi à?

- Dạ! Em đã nhìn thấy được rồi. Các bác sĩ đã dùng đôi mắt của anh...

Nàng nghẹn ngào rồi khóc vỡ ra không còn nói được trọn câu. Tôi ôm lấy nàng thì thầm:

- Đừng khóc mà em! Anh chỉ tiếc là từ nay, anh không còn được săn sóc cho em nữa.

Chợt cơn đau kéo đến làm tôi quặn người. Nhịp tim đập dồn dập hơn. Hơi thở chập chờn, đứt quãng.

- Anh! Anh sao rồi? Đừng làm em sợ!

Giọng nói của bác sĩ xen ngang:

- Xin lỗi chị! Chúng tôi nghĩ... anh Bằng sắp phải đi!

- Không! Không! Đừng bỏ em lại!

Nhờ sự giúp đỡ tận tình của các bác sĩ, tôi dần dần đỡ đau. Nàng vẫn cầm chắc lấy hai bàn tay tôi lay gọi. Tôi gắng gượng mỉm cười vuốt ve gương mặt của nàng.

- Em ốm nhiều! Từ nay ráng lo giữ gìn sức khỏe.

- Em ghét chiến tranh! Chiến tranh cướp đi người em yêu nhất!

- Không ai thích chiến tranh cả! Nhưng anh là công dân, anh phải có bốn phận... Tiếc là...

Cơn đau lại kéo đến. Lần này thì cường độ lớn hơn những lần trước. Tôi biết, tôi sắp sửa từ bỏ thế gian này. Tôi biết, tôi không còn bao nhiêu thời gian nữa.

- Thi! Xin lỗi em... anh không thể giữ lời hứa tặng em mỗi ngày một đóa hồng... anh... anh... lấy làm tiếc vì từ nay... anh không thể vẽ người mà anh yêu nhất...

Con tim tôi dường như đã kiệt sức. Tôi gắng nói nốt những lời sau cùng:

- Người họa sĩ quan trọng nhất là đôi mắt. Tình yêu cũng bắt nguồn từ đôi mắt... Từ nay... anh gởi lại em đôi mắt của anh... là tất cả... tất cả hồn anh... và... hồn họa sĩ... của anh... Chúc em... chúc em... hạnh phúc...

Nàng ôm choàng lấy tôi, đặt vội vãi lên môi tôi những nụ hôn xen cùng nước mắt. Tôi nghe lòng mình nhẹ nhõm dần. Mùi hoa lan thoảng qua thơm ngát, lâng lâng bay bổng, và tôi thấy mình hồ như cũng bay bổng theo làn hương đó...

Phần cuối...

Uyên Thi đứng lặng im giữa gian phòng chênh chếch ánh sáng. Những bức họa dở dang còn bày ra khắp cả bốn bức tường. Bút cọ, sơn màu, khung vải vẫn còn nằm yên ở những vị trí cũ, tựa như những lúc nàng đã từng đến đây. Nàng chậm rãi nhìn quanh. Hầu hết các họa phẩm đều là những bức chân dung của nàng với những góc độ khác nhau. Cơn gió thốc qua, cuốn bay những mẫu giấy trên chiếc bàn lớn ở góc phòng. Uyên Thi cúi xuống nhặt lại những mảnh bay trên sàn. Tất cả cũng là những phác thảo chân dung của nàng. Trong số đó, có tấm phác thảo hôm nào nàng ngồi đàn bên cạnh ô cửa sổ có vòm cong to lớn trong gian phòng màu trắng. Những nét chì dịu dàng, uyển chuyển đan vào nhau hình thành một bức vẽ tuy còn sơ khởi, nhưng đã thật sống động. Nhất là đôi mắt. Trong bức họa nào cũng thế. Đôi mắt của nàng như sống động, như mang cả tâm hồn.

Đặt mớ bản thảo trở lại chỗ cũ, Uyên Thi tình cờ trông thấy một bức vẽ được bao giấy khá cẩn thận, bên trên có hàng chữ nắn nót ghi tên nàng. Hồi hộp, Uyên Thi vội tháo lớp giấy ra. Nàng không nén được sự ngạc nhiên. Đó chính là bức vẽ Hoàng Hôn, kỷ niệm đánh dấu lần đầu tiên gặp gỡ. Nhưng trong bức họa, nàng thấy nổi lên giữa những khối màu xám, xanh là một con chim bồ câu trắng đang tung cánh với dải lụa màu hồng choàng ngang cổ. Bất chợt nàng không kiềm được nước mắt. Giọt lệ rơi lên ngay trên hình con chim bồ câu đó.

- Anh Bằng ơi! Anh đang ở đâu? Có nghe lời gọi của em không?

- Có. anh nghe! Anh đang nghe rất rõ và đang thấy đôi mắt đẹp của em nhỏ lệ! - Tôi muốn nói cho nàng nghe. Tôi muốn chạy đến cạnh bên nàng. Nhưng tôi không thể làm được, vì tôi đã là bóng hình của tiềm thức, và chỉ hiện hữu trong một thế giới khác.

- Suzanne! Thu xếp xong chưa con? Chúng ta đi! - Xơ Therese bước vào nhỏ nhẹ hỏi. Nàng quệt nhanh dòng nước mắt. Sửa lại tấm khăn choàng trên đầu và cây thánh giá đang đeo trước ngực áo.

- Dạ! - Nàng khẽ đáp rồi trịnh trọng đặt bức tranh Hoàng hôn đó cạnh chậu hoa Lan. Trong thâm tâm nàng, những lời từ giã chân thành thốt lên, mà chỉ có mỗi mình tôi nghe được:

- Tạm biệt anh! Xin anh đừng trách em quyết định mai này sẽ trở thành một di phước trông nom cô nhi viện Hoa Hồng. Anh đã cho em nhiều quá. Em nghĩ, bằng cách này em mới có thể giữ được tình anh. Trong đôi mắt em, trời xanh và cánh chim câu đó luôn vĩnh hằng. Mình hẹn nhau ở kiếp sau, phải không anh?

Nàng và xơ Therese chậm rãi bước ra. Cánh cửa khép lại phía sau hai

tà áo trắng đó.

- Chào em! Anh muôn đời chúc phúc cho em!

Tôi như thấy mình tan vào luồng nắng sớm đang soi chiếu trên luồng hồng vừa trở hoa rực rỡ...

Hoàng Vi Kha

Truyện Thuyết Một Tình Yêu

Hải ngồi lặng im bên cạnh Yến. Gian phòng rộng lớn của ngôi biệt thự cạnh bãi biển trở nên im ắng lạ lùng. Ánh sáng duy nhất của ngọn đèn ngủ đặt trên chiếc bàn cạnh góc phòng làm cho bóng dáng ủ rũ của Hải trải dài trên nền gạch, như chính rằng tâm hồn Hải đang ngã xoài ra đau khổ. Bầu không khí như bị bao trùm bởi sự ngột ngạt vì cái lặc đầu, bó tay của bác sĩ Trọng.

- Xin lỗi anh, tôi đã tận sức. Tôi e rằng chị sẽ không qua khỏi đêm nay....

Hải đau xót, vuốt nhẹ gương mặt của Yến. Nàng xanh xao, gầy đi hẳn. Căn bệnh hiểm nghèo đã ăn dần đi tuổi xuân của nàng, và hiện nay, đang từ từ, từng phút, từng giây, cướp đoạt nàng khỏi vòng tay của Hải và bé Thủy. Yến khẽ mở mắt. Trông thấy đôi dòng lệ lăn dài trên đỉnh gò má của Hải, nàng gắng hé nở một nụ cười trấn an

chàng qua đôi môi đã khô héo

- Bé Thủy sao rồi anh? Hải lật đặt quệt ngang dòng lệ

- Anh nhờ bác sĩ Trọng dắt bé Thủy ra ngoài rồi....

- Con mình đã ăn chưa anh ?

- Lúc này anh có cho nó ăn chút đỉnh rồi ! Hải gật đầu. Chàng gắng nói nhanh để kềm đi sự xúc động. Yến thì thào:

- Anh đỡ em ngồi dậy rồi gọi con vào cho em gặp được không ?! Hải lập tức đỡ Yến tựa lưng vào chiếc gối. Chàng cẩn thận đặt cánh tay nàng với ống nước biển cho đúng tư thế cần thiết. Yến phì cười, đưa tay tháo bỏ chiếc kim đi. Hải định lên tiếng, thì Yến đã xua tay:

- Cái thứ này đối với em đã không còn cần thiết. Anh mau dắt bé Thủy vào cho em gặp mặt con đi anh. Hải lật đặt bước ra ngoài bỗng bé Thủy vào. Vừa trông thấy Yến, bé Thủy đã mừng rỡ kêu lên, đôi tay nó dang rộng, rướng người về phía nàng. Yến trù mền đón bé Thủy vào lòng. Nàng vuốt mớ tóc đen mịn, mềm mại của con. Hôn lên trán, lên đỉnh mũi, lên mắt, lên má, lên hai bàn tay bé nhỏ của Thủy.

- Mẹ thương con nhiều !

- Con cũng thương mẹ nhiều ! bé Thủy trả lời, rồi hồn nhiên giương cặp mắt tròn xoe nhìn Yến hỏi:

Mẹ ơi, sao mẹ cứ nằm hoài ở đây vậy? con muốn đi chơi ! Rồi nó trở nên phụng phịu:

con muốn ăn bánh Hải định lên tiếng, thì Yến đã chặn ngang, nàng vuốt tóc con, rồi âu yếm nói:

- Con phải ngoan thì mẹ mới dắt con đi chơi được chứ. Bé Thủy nghe

lời mẹ dặn nè, từ nay con phải ngoan, phải nghe lời ba nghe hông ?
ngoan thì ba mẹ sẽ mua nhiều bánh cho con ăn hén. Bé Thuỷ tùm
tùm gật đầu. Hải ngồi xuống bên cạnh hai mẹ con. Chàng ôm choàng
cả hai người thật chặt:

- Ba thương bé Thuỷ, ba thương mẹ nhiều
- Con thương ba mà Hải bỗng bé Thuỷ lên, vỗ về:
- nè con ngoan, con hát cho mẹ nghe bài hát mà con mới học ngày
hôm nay đi. Bé Thuỷ ngoan ngoãn vỗ tay trợ trợ hát:
- Em có ba, là em có má
- má thương em, thương nhất trong nhà
- Từ ngày sinh ra, mẹ nâng như trứng,
- mẹ húng như hoa.... mẹ Ôm vào lòng. Vừa hát xong, bé Thuỷ như
lời cô giáo dạy, choàng đôi tay bé nhỏ quanh cổ của Yến và hôn một
cái thật kêu lên trán của nàng.
- Con của mẹ hát hay quá, con của mẹ..... Yến chưa nói dứt câu thì
một cơn ho rũ rượi chợt kéo đến như muốn xé tan lồng ngực của
nàng. Bé Thuỷ tròn xoe cặp mắt thơ ngây nhìn mẹ mình đang gục
đầu bên vai của bố Hải. Nhìn gương mặt mệt mỏi, xanh xao, và nhất
là đôi dòng lệ đang lăn dài của mẹ, khiến cho bé Thuỷ ngỡ
ngàng, không biết rằng mình đã làm điều chi phạm lỗi để cho mẹ phải
khóc. Tự đứng trong tâm hồn bé nhỏ đó, một nỗi lo sợ mơ hồ dấy
lên, làm cho Thuỷ bật ra sụt sùi.
- Con ngoan, đừng khóc !
- Mẹ hứa mẹ sẽ dắt con đi chơi, sẽ mua bánh cho con ăn mà ! Yến
run run vuốt ve gương mặt bầu bình của con. Bàn tay nàng tha thiết

và trùu mển banra một sự huyền nhiệm lạ kỳ của người làm mẹ khiến cho bé Thuỷ cảm thấy an lành, sung sướng. Nó nhoẻn miệng cười để lộ hai chiếc răng sữa vừa mới mọc. Yển chớp nhanh đôi mắt cho lệ trào hết ra ngoài để được trông thấy con cho rõ hơn. Nàng ôm bé Thuỷ vào lòng thật chặt. Bằng tất cả tình thương yêu vời vợi mà nàng dành cho con, nàng hôn lên đỉnh trán của Thuỷ thật lâu, thật tha thiết.

- Anh đưa con ra ngoài đi, em không muốn con nhìn thấy em nuốt lời hứa.... ! Hải nắm chặt bàn tay của vợ, vuốt mái tóc của bé Thuỷ, chàng cố dẫn lòng nhẹ nhàng bảo con:

- Thuỷ à, mẹ mệt rồi, con hôn mẹ rồi trở ra ngoài nhé. Thuỷ ngoan ngoãn làm theo lời Hải rồi tụt xuống giường chạy tót ra ngoài. Trong gian phòng ngủ rộng lớn của hai vợ chồng, chỉ còn lại Hải và Yển. Chàng áp bàn tay của vợ vào má mình, âu yếm hỏi:

- Em thấy trong người ra sao?

- Đã đỡ mệt hơn nhiều ! Ngược mắt nhìn ra bên ngoài, Yển chậm rãi hỏi khẽ:

- Đã mấy giờ rồi anh ? hoàng hôn xuống chưa??

- Cũng gần sắp rồi đó Yển.

- Em muốn ngắm hoàng hôn 1 lần sau cuối Hải gật đầu. Chàng choàng chiếc chăn quanh Yển cho ấm, rồi bế Yển bước ra ngoài hành lang. Gió biển lồng lộng, và mát lạnh ngay lập tức ủa đến bên họ mang theo những hương vị mặn mà đặc sắc của miền biển. Bầu trời xanh lơ, vài vệt mây tím tím giăng ngang nơi cuối trời, mong manh như vạt lụa, vén ngang chờ đợi vầng dương xuất hiện trong khung

cảnh hoàng hôn điểm tuyệt Hải đặt Yến ngồi cạnh mình bên lan can. Chàng siết chặt tấm thân gầy của vợ như rằng muốn truyền sang cho nàng tất cả sức sống mà chàng đang có.

- Anh còn nhớ lần đầu tiên hai đứa mình cùng ngắm hoàng hôn không ?

- Anh nhớ ! Yến trồi mền vượt gương mặt của Hải thì thầm:

- Em còn nhớ lúc đó anh đã đàn và hát bài nhạc Lờ Ru Của Biển.

Giọng của anh hát trầm ấm và truyền cảm lắm. Anh biết không, khi nghe anh hát, em cảm thấy em là người hạnh phúc nhất trên trần thế.

- Anh yêu Yến ! Hải đặt lên trán của vợ một nụ hôn thật say, thật buồn. Hướng đôi mắt về cuối chân trời rực rỡ rắng vàng và mặt trời tròn xoe, đỏ au như lòng trứng, Yến mơ màng:

- Anh còn nhớ không, có lần anh đã nói với em rằng anh sẽ là sóng biển

- Đúng, và em là con chim Yến ! Nắm bàn tay của vợ, Hải cố dẫn cơn đau tiếp lời:

Chim Yến và Đại Dương vốn không bao giờ rời nhau cả

- Nhưng có lúc chim Yến sẽ bay đi mất !

- Không ! Hải siết lấy tấm thân gầy của vợ mà kêu lên thật thiết tha và đau xót:

- Cho dù thế nào đi chăng nữa, biển vẫn si tình chim Yến, vẫn chờ đợi chim Yến muôn đời vì Hải biết, Yến không bao giờ bỏ Hải, chim Yến không bao giờ bỏ biển. Trên đôi môi tái nhợt của Yến nở ra một nụ cười hạnh phúc. Nàng đưa tay lau đi dòng nước mắt của Hải, rồi

soi mình trong đôi mắt của chàng. Trong tâm trí của Yến, biết bao hình ảnh kỷ niệm của hai người lũ lượt kéo về. Bất chợt, nàng khóc. Dòng lệ của nàng tuôn ra hòa cùng dòng lệ của Hải đang lả chả rơi trên gương mặt của nàng, như chính rằng nỗi đau và tình yêu của hai người đang hoà chung ở những cung bậc đau thương nhất và hạnh phúc nhất

- Anh Hải nè ! hãy hứa với em một chuyện !

- Em nói đi, chuyện gì anh đây cũng sẵn lòng Yến âu yếm nhìn gương mặt buồn rười rượi của Hải rồi một nhọc gặng nói từng chữ:

- Anh phải hứa với em chăm sóc cho bé Thuỷ đang hoàng. Dạy cho con sau này trở thành một người con gái ngoan hiền,giỏi giang

- Anh hứa ! Hải cầm lấy tay vợ áp vào má ghen ngào

- Còn nữa.... Yến cố hé ra nụ cười, em muốn anh hứa với em rằng từ nay, anh sẽ không vì em mà quá đau buồn. Em cũng mong anh hãy tìm một người khác thay thế chỗ cho em được không ?

- Không ! Hải cắt ngang. Không có ai có thể thay thế được em cả

- Nhưng con mình còn quá nhỏ, nó cần....

- Không ! Hải cắt ngang lời vợ thật kiên quyết. Anh sẽ thay em, lãnh vai trò của người Mẹ có thể, anh không chu đáo được như em, nhưng anh nhất định không sống chung với một ai khác suốt cuộc đời còn lại.. Anh xin em, đừng buộc anh như thế Đôi mắt của Yến lại nhạt nhòa lệ Nàng siết lấy bàn tay của Hải thật chặt. Ngôn ngữ đã trở nên không cần thiết, vì rằng hai con tim của họ đã đập cùng một nhịpđập, nói cùng một tiếng nói của riêng nhau, một thứ ngôn ngữ cao siêu trong thế giới của riêng Hải và Yến.

- Hát cho em nghe đi anh ! Bài ca hôm nào anh đã từng ru em cùng tiếng sóng biển Hải vượt mớ tóc lòa xoà trên gương mặt của vợ rồi khe khẽ hát

- Ngày mai em đi, biển nhớ tên em gọi về, gọi hồn liễu rủ lê thê, gọi bờ cát trắng đăm mê....

Yến tựa vào vai Hải sung sướng lắng nghe giọng ca trầm buồn của chàng. Từng lời, từng giai điệu đang đi sâu vào trong lòng của Yến, đến trong từng phần bé nhỏ của tâm hồn nàng cùng tất cả nỗi say đắm yêu đương mà Hải đang gửi gắm....và Hải vẫn hát. Chàng hát cùng nước mắt, cùng nỗi ghen ngào thốn thức của con tim. Vòng tay Hải ôm ghì lấy Yến. Chàng tựa đầu vào nàng, đôi mắt dõi nhìn về những lớp sóng biển trắng xóa. Trùng dương vẫn ngút ngàn, cuồng cuộn không khác gì đáy lòng của Hải đang cuộn cuộn những ngọn sóng đau thương ! Yến chậm rãi khép đi đôi mắt sau nụ hôn của Hải. Nàng thật sự đã ngủ yên trong vòng tay của chàng. Đôi mắt đẹp đã vĩnh viễn khép lại và ôm trọn những hình ảnh, những âm thanh mà nàng một đời yêu dấu..... Sóng biển như cuồng nộ Mặt trời đỏ lặn dần sau màn mây tím buồn cuối chân trời.... Vài cánh hải âu chao đảo, ngã nghiêng cùng những tiếng kêu thảng thốt, đau lòng ! oOo Người đàn ông ngưng lời kể, đôi mắt dàu dàu một nỗi buồn vô tận, và trên đỉnh gò má, bóng mặt trời chảy dài theo dòng lệ vừa tuôn ra.

Tôi nắm lấy bàn tay của ông ta, xúc động nói:

- Cám ơn bác đã kể cho con nghe và đã cho con hiểu thêm hơn ý nghĩa của tình yêu ! Người đàn ông gật gù, nhìn tôi nở một nụ cười thật nhẹ

- Bác mong cháu sẽ yêu thương con Thuỷ của bác, thay bác chăm sóc nó

- Bác và mẹ Yến của nó chỉ mong mọi có vậy thôi

- Aaa....bắt gặp quả tang ba đang nói xấu con hén ! Thuỷ từ trong nhà chạy ra ôm choàng người đàn ông nũng nịu, rồi nhìn tôi ngạc nhiên:

sao hai người dậy sớm quá vậy nè ?

- Con đi chơi với Khang đi ! lát nhớ về ăn cơm trưa nhé, ba chờ hai đứa Ông ta đặt tay Thuỷ vào tay tôi. Đôi mắt của ông sau chiếc mực kính trắng nhìn tôi bằng tất cả sự trông mong và uỷ thác.

- Bác an tâm, con xin hứa, con sẽ không làm hai bác buồn lòng ! Tôi cũng xúc động không kém. Ông ta gật gù rồi chậm rãi bước từng bước về phía ngôi nhà mát xa xa

- ba nói chuyện gì với anh mà lâu quá vậy? Thuỷ lại nũng nịu, ôm choàng tay tôi. Tôi dõi mắt nhìn theo bóng dáng của bác Hải bằng quơ trả lời

- ba kể anh nghe truyền thuyết của một tình yêu !

- Ui chà, nghe hấp dẫn quá ta, anh kể lai cho em nghe đi. Tôi cười, hôn khẽ lên sợi tóc của Thuỷ, rồi vừa dìu nàng đi cạnh những lớp sóng biển rạt rào, vừa thì thầm thật tha thiết:

- Anh sẽ kể cho em nghe một truyền thuyết tình yêu khác bằng cả cuộc đời này của anh ! Một truyền thuyết tình yêu bắt đầu từ buổi đầu tiên ta quen nhau, và miên viễn thuỷ chung không thua gì truyền thuyết mà ba em đã kể Thuỷ nheo mắt nhìn tôi cười, rồi rút vào lòng ngực tôi, ngắt nhẹ

- thí ghét ! Xa xa, mặt trời đang leo dần qua khỏi những cụm mây vàng cam, rực rỡ. Buổi bình minh trên đại dương thật đẹp, và từ trong những bọt sóng trắng ngần, tôi như mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một cánh chim Yến đang bay về.....

Hoàng Vi Kha

Truyện Tình

Họ quen nhau thật tình cờ. Một đêm cuối năm, trong khí trời lành lạnh quen thuộc của Sài gòn, họ gặp nhau tại đại lộ Nguyễn Huệ. Chàng là một sinh viên với mớ tư tưởng đạo đức Nho giáo ăn sâu trong từng tế bào. Nàng là một tay đua xe honda, một thứ dân chơi Sài gòn rất sành điệu. Tư tưởng sống của họ hoàn toàn đối lập thế mà ông Trời lại cho họ gặp gỡ và quen biết nhau.....Chừng như rằng cái nợ từ kiếp trước họ còn chưa trả cho nhau hết cho nên tới kiếp này, họ lại phải tiếp tục trả. Nàng có cặp mắt thật sâu, thật buồn. Cặp mắt hoàn toàn tương phản với những tiếng cười vỡ ra trên đôi môi nhỏ bé, đẹp tựa một cánh hồng. Cặp mắt phơi bày ra một hình bóng hoàn toàn đối lập với cái xác đang vi vút ăn chơi kia. Cũng chính bởi đôi mắt đẹp đó mà chàng đã rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và

cũng chính cặp mắt đó đã làm thay đổi cả cuộc sống thăm lặng của chàng.

Thế nhưng, bước tường ngăn cách hai bờ tư tưởng của họ quá kiên cố cho nên tuy rung động, tuy biết con tim mình đã biết nhưng nhớ băng quơ, chàng vẫn không thể nào chấp nhận....Sau lần đầu gặp gỡ đó, chàng đã lánh né nàng, mà không nói đúng hơn là chàng lẩn trốn nàng vì sợ rằng chàng sẽ bị chinh phục. Họ đã không gặp nhau trong suốt một năm dài. Chàng lúc này đã có bên mình một người bạn gái Một cô ca sĩ duyên dáng và vui tươi. Những tưởng chàng có thể quên. Nhưng không, thỉnh thoảng trong giấc mơ, chàng vẫn còn gặp lại nàng với đôi mắt tuyệt vời, sâu thẳm. Đó chính là những dấu hiệu của món nợ năm xưa giữa hai người rồi có lúc sẽ phải giải quyết.

Ông Trời đã bày nên tấn tuồng này, thì ông đâu có thể không bày vẽ tiếp. Cho nên, họ lại tình cờ gặp nhau. Hôm đó trời Sài gòn ướt sũng vì cơn mưa rào. Dưới mái hiên nhà, họ cùng đứng trú mưa, người ướt sũng, môi tím thâm vì lạnh, thế mà đôi mắt ấy vẫn ngời ngời, vẫn sâu đến kỳ lạ Chàng không kềm nổi một thoáng trộm nhìn. Chỉ một thoáng nhưng cũng đủ để làm cho chàng hụt hẫng chơi với cuốn sâu vào trong đôi mắt ấy. Bỗng dưng hình ảnh của chàng trong đáy mắt chợt chao động, rồi chảy dài theo dòng lệ trên đôi gò má của nàng....Chàng choáng váng trước nét đẹp tuyệt trần vừa chợt tìm thấy qua đôi hàng nước mắt ấy....Trước mắt chàng, nàng như một nữ thần của thi ca và sắc đẹp vừa giáng trần. Con tim chàng một lần nữa lại rung động. Nhưng lần này thì cường độ có khác. vì cái bức tường lễ giáo nho phong kia đã bị luồng rung động đó làm lay

chuyển....Tạnh cơn mưa, chàng đã hiểu. Nàng thực là đáng thương. Xã hội với những lũ người mang hồn qui? dữ đã kéo nàng ra khỏi ghế nhà trường, khoác lên cho nàng hình hài của một kẻ hận đời, và tạo cho nàng cái tâm trạng trả thù tất cả....Không có iêu thương, không có gì cả ngoài hai chữ chán và ghét.

Thế là họ thông cảm cho nhau. ngoéo tay nhau cùng hứa sẽ bên nhau và giúp đỡ nhau. Phải, một người bạn của tôi đã nói đúng: gì thuộc về nhau thì cho dù có bao trắc trở hay lánh né rồi cũng sẽ về bên nhau. Họ đã có với nhau những khoảng thời gian vô cùng tuyệt đẹp. Nàng thay đổi hoàn toàn. Hiền dịu, đoan trang, học hành chăm chỉ, trau dồi phẩm hạnh không thua gì một thực nữ ngày xưa. Tình iêu phải chính nhờ cái quyền năng vô bờ của tình yêu đã khiến cho nàng có đủ can đảm để lột bỏ xác thân bụi đời ngày xưa. Nàng đã trở về với tà áo dài trắng. Màu áo mà nàng rất iêu thích. Hôm đi lễ đầu tiên bên nhau, nàng đã nổi bật lên giữa giáo đường trong tà áo dài trắng tha thướt, đẹp như một thiên thần. Cái sắc đẹp và sự hiền dịu của nàng đã là đề tài cho hàng chục bài thơ tình và nhạc tình của chàng. Anh sinh viên Vật lý nhưng lại có tâm hồn của thi sĩ. Sau này chính chàng cũng thừa nhận sở dĩ chàng có thể làm thơ và viết nhạc là cũng bởi nhờ ở nàng tất cả Nếu như không có nàng thì đã không có những vần thơ tình lãng mạn như Tôi mở hồn ra để được yêu

Không sợ vì yêu sẽ đau nhiều

Từng hòn máu nhỏ trong cơ thể

Từng nhịp tim đều giục : hãy yêu....

Tôi đổ tình tôi khắp bầu trời

Hoá làm mưa rớt khắp nơi nơi
Cho muôn thế giới rằng: hãy biết
Tình tôi say đắm mãi muôn đời....

Từng góc phố từng con đường khi có bàn chân nàng dạo qua đều trở
nên tranh nên thơ của chàng. Mưa đã cho họ cơ hội gặp lại nhau và
sau này mưa cũng luôn đi liền với cuộc tình của họ cho nên trong thơ
chàng tôi luôn tìm thấy những hạt mưa. Từ cái phút ban đầu như
Ta quen nhau chiều mưa mùa hạ.
Dưới hiên nhà hai đứa trú mưa
Em mắc cỡ anh thì.... e ngại
Nhưng sao trời mưa mãi là mưa....

Cho đến những lần cùng dạo bước bên nhau trong những cơn mưa
phùn lất phất
Dưới chiếc dù nhỏ màu tím nhạt
Ta nhẹ dìu nhau bước vào thơ.....

Và rồi cũng chính vào một mùa mưa họ đã phải đau khổ chia tay
nhau. Nàng bị ép hôn cho một tay cán bộ bởi ông bố ghẻ vốn cũng là
một cán bộ cộng sản. Người mẹ thương con nhưng lại bất lực chỉ còn
cách lo cho cô con gái trốn sang nước ngoài bằng đường biển. Chàng
vì nhà nghèo nên không thể trong một lúc bất ngờ có thể tìm ra
được số vàng đó.... cho nên đành gạt nước mắt tiễn người yêu đi.
Nàng cứng rắn hơn, đồng ý theo chàng bỏ trốn. Nhưng giữa chữ tình
và chữ hiếu chàng không thể bỏ lại cha mẹ Cái bức tường lễ giáo nho
phong kia từ lâu tưởng chừng đã bị tình yêu đè nát nào dè nó vẫn
còn tồn tại....

Chàng không thể bỏ trốn ! quyết định của chàng chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt nàng. Thất vọng, đau khổ oán ghét, buồn giận đã làm cho nàng như điên dại. Trong phút giây đó nàng đã nghĩ đến cái chết....

Nàng không còn thiết tha sống nữa nên đồng ý bỏ ra đi, đồng ý chơi một canh bạc cùng số phận mà vốn liếng là sinh mệnh..Thế nhưng cái mãnh lực của tình yêu vẫn làm cho nàng yếu lòng.

Nàng đã khóc. Khóc rất nhiều trên bờ vai của người yêu trong đêm cuối cùng đó....Dưới cơn mưa tầm tã họ Ôm ghì lấy nhau đau đớn tuôn tràn theo dòng nước mắt. Tấm thân của họ ướt mềm nhưng trong lòng của họ càng ướt hơn.

Sấm sét gầm gừ nhưng không bằng những tiếng kêu la phẫn uất của hai kẻ đang yêu bỗng bị chia rời....Đêm hôm đó lần đầu tiên họ hôn nhau. Nhưng trên vành môi, vị ngọt của tình yêu không còn nữa mà chỉ là chua chát, đắng cay. Thế mà họ vẫn ghì lấy môi của nhau, như chừng muốn uống vào thật sâu trong dạ linh hồn của nhau. chia sẻ cho nhau những trái đắng của cuộc đời....Tình yêu ôi tình yêu, Mi có ma lực gì mà khiến cho nhân loại phải thần phục. Ông Trời ơi ông trời, đặt làm chi cái thảm cảnh ấy. Ông không thấy, không nghe sao đã có biết bao người vì ông mà trọn đời đau khổ, lệ không đủ để làm vơi buồn rầu.....

Phải, họ chỉ còn biết oán trách ông Trời, oán trách phần số bạc bẽo của họ Nhưng họ nào có biết rằng đêm chia ly lần ấy cũng là đêm chia ly vĩnh viễn. Ông Trời mà họ kêu này oán trách không những đã không nghe thấy, không mủi lòng mà còn đày đọa tâm hồn họ

hơn..... Hai tháng sau khi nàng ra đi, chàng nhận được hung tin CHuyển ghe của nàng không may bị hải tặc. Nàng không thoát khỏi nanh vuốt của bọn chúng và đã vùi thây nơi biển cả Cái canh bạc mà nàng đã chơi cùng số phận, nàng đã thua.....

Đại dương đã cưu mang gìn giữ thân xác của nàng mãi mãi Phần chàng đã ngã bệnh liệt giường hơn một tháng.Trong cơn mê sảng chàng luôn thấy nàng, thấy đôi mắt đẹp mà chàng đã sùng bái, chiều sâu càng sâu hơn.....

Có những lúc tình cờ về lại phố cũ, kỷ niệm bừng bừng sống lại. Nơi đâu chàng cũng nhìn thấy hình bóng của nàng. Lúc nào chàng cũng như bị muôn ngàn vết dao chém nát con tim....Buồn thương, hối hận, luyến tiếc đã khiến cho chàng viết nên cả trăm bài thơ ngập đầy nước mắt Chàng đem....đốt tất cả những bài thơ ấy với ước mong sẽ đến được tay của nàng. Từ đó nét yêu đời vui vẻ không còn ở chàng nữa. Rất ít khi nào đôi môi chàng hé ra nụ cười. Chàng sống âm thầm lặng lẽ, bất cần thế giới chung quanh. Thời gian cứ trôi đi nặng nề, bỗng một hôm chàng biến mất. Bạn bè hoảng hốt, gia đình hoang mang.

Không ai biết chàng đang ở đâu. Người ta đổ đi tìm nhưng không được một tin tức nào cả Hai tháng sau, người phát thư giao cho gia đình chàng một lá thư được gởi về từ đất Thái. Với dòng chữ ngắn nấp đều đặn, chàng cúi xin cha mẹ tha lỗi.

Trong một đêm nơi bìa rừng biên giới Thái lan chàng mơ gặp lại nàng....

Vẫn đẹp huyền thoại, vẫn nhân ái hiền lành nàng đã một lần nữa ban

cho chàng sức sống vượt qua cơn bệnh sốt rét trầm trọng. Trong giấc chiêm bao thần kỳ đó nàng đã chỉ cho chàng một hướng sống, sống để cống hiến cho nhân loại, sống để đòi lại những khổ đau mà nàng và hàng ngàn đồng bào khác đã cam chịu. Giấc mơ đó cũng là lần cuối cùng nàng đến gặp chàng. Từ đó trên bước đường phiêu bạt, chàng luôn ôm trong lòng hoài bão được góp phần quang phục lại quê hương. Tuy rằng không còn được thấy nàng trong giấc chiêm bao nhưng trong con tim chàng hình ảnh nàng vẫn còn đậm đà, mãi mãi.....

Không cần phải nói nhiều về họ nữa bởi vì họ đã thề hẹn gặp gỡ nhau ở kiếp sau. Chàng nguyện sẽ đền đáp lại tất cả, dù rằng có muộn màng, nhưng như nàng một lần đã nói:

trong tình yêu không hề có muộn màng.....

Nếu như đã thuộc về nhau thì mãi mãi sẽ thuộc về nhau Tuy sinh ly tử biệt nhưng tâm hồn của họ đã thuộc về nhau Ngày mai này và hàng ngàn hàng vạn kiếp tới họ vẫn mãi là của nhau. Nghịch cảnh hay ông Trời có thể chia cách được họ nhưng không thể nào phân cách được hai tâm hồn đã hòa làm một ! Đó là chân lý của tình yêu.

(để kỷ niệm tình ta 1995)

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004